George Ritchie & Elizabeth Sherrill

ÎNTOARCEREA de mâine

(Return from tomor Row)

Cuvânt înainte

O privire înapoi în istoria şi dezvoltarea filosofiei este suficientă pentru a recunoaşte ca moartea a atras, în toate timpurile, cercetători în preajma sa. Moartea a preocupat dintotdeauna profund pe filosofi. De aceea nu este o surpriză ca, la vârsta de 21 de ani, fiind student la filosofie, am devenit curios când am auzit în anul 1965 de un bărbat, care a fost declarat ca fiind în moarte clinică şi care trăieşte şi povesteşte ca în acel timp a avut parte de o întâmplare de necrezut. Mai mult, acest om este un doctor renumit – un doctor practicant, care în acel moment se putea lauda deja cu o carieră lunga de 14 ani – însă el a fost dispus să relateze şi altor persoane întâmplările sale. N-ar trebui să mai menţionez că am mers să-l ascult cu prima ocazie. Am fost adânc impresionat şi am pus aceasta problema în studiile mele. Mai târziu, când am auzit exemple asemănătoare, am început să cercetez întâmplările din apropierea morţii.

Numele doctorului în cauză este George Ritchie; el îşi

dezvăluie întâmplările: una dintre cele mai bine documentate trei sau patru povestiri despre experienţele cu moartea, pe care le cunosc eu. Şi luată ca atare, povestea dr. Ritchie este fenomenala; ea este cu atât mai interesanta, cu cât recunoaştem ca sute şi sute de persoane care au fost luate prin surprindere de moarte, s-au întors din nou la viaţă, având, cu toţii, relatări asemănătoare.

Pentru mulţi persista însă întrebarea: „a fost George Ritchie (şi toţi ceilalţi, care s-au aflat în situaţii asemănătoare) într-adevăr morţi?" De acord, dacă „moartea" ce pare motivata – se defineşte prin starea corpului, în care revenirea funcţiunilor vitale este imposibila, atunci niciunul din toţi aceşti oameni nu a fost mort. Cum arata, văzută din partea medicala, aceasta problema, în funcţie de ultimele criterii pentru definirea morţii, este o problemă de mare actualitate acum, căci ea încă nu a fost rezolvata în medicina. În ce mă priveşte, eu sunt mulţumit, pentru ca indiferent care este momentul în care se petrece moartea definitivă a corpului, acel dr. Ritchie şi mulţi alţii, iau fost mult, mult mai aproape de acesta decât majoritatea semenilor lor. Numai din acest motiv sunt gata să ascult ce au ei de spus.

Din când în când apare întrebarea: ce consecinţe a avut

aceasta experienţa asupra vieţii celor care au trăit-o? Este limpede ca experienţa dr. Ritchie, a avut o adâncă influenta asupra vieţii sale. Păcat ca aceasta o vedem numai aceia dintre noi, care îl cunoaştem ca prieten, în realitate, cu adâncă sa prietenie, cu înţelegerea şi grija plină de iubire care o poate simţi pentru alţii, căci acestea sunt cele care îl caracterizează pe acest om minunat.

Cu aceste idei aş vrea să mă retrag acum, pentru a-l prezenta pe prietenul meu George, cititorilor. Eu sper, ca prin această carte, el să fie făcut cunoscut multor oameni.

Dr. Raymond Moody

— 1 – Ajunsesem devreme în biroul meu. Savuram cele câteva minute de singurătate, înainte de venirea primului pacient. Privirea mea superficiala aluneca prin încăperea uşor întunecată: masa de scris, fotoliul confortabil, canapeaua în faţa ferestrei. Ca psiholog, eram profund mulţumit de acest cabinet al meu. În ultimii 13 ani am lucrat ca doctor practicant şi am avut deseori impresia ca tratez doar părţile, ca atare, ale unei persoane şi că am de-a face mai mult cu simptomele bolii, decât cu boala în sine. În spitalul din Richmond, Virginia unde practicam, n-am avut timp, cum de altfel se întâmplă în orice spital mare şi modern, să cunosc omul din pacientul meu; n-am

avut timp să percep întrebările care au rămas nerostite în cabinetul de consultaţie.

De aceea, la 40 ani, m-am întors la şcoală. Nu mi-a fost uşor s-o rog pe sotia mea să părăsim Richmond-ul şi să ne mutăm la Charlottesville: cei doi copii ai noştri trebuiau să schimbe şcoală, eu trebuia să renunţ la poziţia mea de şef al «Academiei doctorilor practicanţi din Richmond» şi să mă întorc la studii pentru mai mulţi ani. Dar în cei 12 ani, care au trecut de la acea decizie, am fost câteodată bucuros de acest lucru, însă niciodată mai tare, decât în clipa liniştită de la începutul acestei zile.

Răsfoiam în agenda de programări şi m-am uitat la programările zilei. Mildred Brown, Peter Jons, Jane Martin. Acolo degetul meu s-a oprit.

Primul meu pacient după masa de prânz era Fred Owen. Eu uitasem ca el a fost eliberat cu o zi înainte din clinica universitara. În decursul săptămânii trecute, am primit prin telefon diagnosticul doctorului lui Fred – «cancer plumonar cu metastaze cerebrale» – dar eu ştiam deja ca Fred va muri de cancer plumonar. Am bănuit-o încă din septembrie, cu cinci luni în urmă, când el m-a căutat pentru prima oară, având simptomele unor depresii multiple. Depresiile, tusea uscată,

fumatul neîncetat în timpul orelor de consultaţie, toate acestea m-au făcut să suspicios. De aceea am aranjat pentru el o programare, pentru o consultaţie integrala aici în Charlottesville, la clinica universitara din Virginia.

Dar sigur ca Fred nu s-a ţinut de programare. În urmă cu trei săptămâni, când am avut aceasta bănuială, l-am examinat chiar eu, fără nicio ezitare, în cabinetul meu de consultaţii. E drept că n-am avut toate instrumentele necesare, dar cu stetoscopul am auzit destul. După aceea, el a trecut printr-o sumedenie de teste şi examinări la clinica universitara, dar toate acestea s-au întâmplat mai mult din dorinţa lui Fred, decât din cauza că ar mai fi existat vreun dubiu asupra diagnosticului.

Şi acum, la ora 13 el va apărea înaintea mea. Cum puteam să-l mai ajut pe acest om, în situaţia groaznica în care se afla, urmând să îşi vadă moartea venind, cu propriii săi ochi? În ultimele luni, el făcuse progrese notabile, dar mai avea încă un drum lung pana la acceptare. De aceea, avea neparata nevoie de timp. Şi exact acesta îi lipsea lui Fred.

După tot ce el, ca om de vârstă mijlocie, dobândise în viaţa sa, va primi ştirea despre un cancer incurabil cu un „nu” absolut. Diagnosticul va sublinia exact ceea ce el, fiind nevrotic, afirma înainte şi anume ca lumea şi toţi oamenii din lume au complotat

împotriva lui, încă de când s-a născut. Problema era ca viziunea sa nu era chiar atât de absurda. Începând de la mama sa care l-a respins, continuând cu o sumedenie de părinţi adoptivi, pana la numeroşi şefi care l-au exploatat şi, pe deasupra, o căsnicie nefericita, el a a avut rareori parte de altceva decât de relaţii bolnave. Descoperirea unor oameni sănătoşi a fost scopul nostru. Cu un efort de erou în ce mă priveşte, el s-a încumetat pentru prima oară în viaţa lui spre o prietenie adevărată. Iar el trebuie să moară acum! Ultima încredere a lui se destrama acum, dovada supremă a faptului că viaţa a jucat de la bun început împotriva lui.

În decursul acelei dimineţi, gândurile mele s-au întors de multe ori către Fred, în timpul celorlalte vizite şi ore de consultaţie. În timpul orei de amiaza mi-am comandat un sandvici în camera mea şi l-am mâncat repede la birou, de teama ca el s-ar putea să ajungă mai repede. S-a făcut ora 13,13 şi un sfert, fără ca Fred să apară. S-a făcut în cele din urmă 13: 35 şi, pentru prima oară în cele cinci luni, el a ajuns prea târziu la ora de consultaţie.

— „N-am să mai pot să vă plătesc”, a spus el, chiar înainte de a se aşeza, „Mi-am dat demisia azi dimineaţă. Le-am arătat cu toată claritatea acestor nemernici ce părere am despre ei. Ei

ar fi vrut să mai rămân, pana ce vor găsi înlocuitor pentru mine, dar de ce să le mai fac vreun serviciu?”

— „Patru luni îmi mai dau doctorii…” continua el şi se arunca în fotoliu cu un ton care ar fi trebuit să pară un fel de râset. „Ce gluma, ha, doctore?… Toate căutările acestea în trecut, pentru ca să-mi meargă mai bine în viitor!… Numai că eu nu mai am un viitor! Consultaţi-vă în privinţa acestor probleme cu mama mea, vorbiţi cu nevasta mea – toate celelalte sunt acum pierdere de timp!”

— „Din contra”, am spus eu. „Acum este mai important decât oricând. Viitorul dumneavoastră se afla în legătură strânsă cu clarificarea relaţiilor dumneavoastră! mai mult decât vă puteţi imagina”.

El se holba la mine. Era groaznic să te uiţi în ochii lui bolnăvicioşi.

— „Viitorul meu? „repeta el. „Eu v-am spus chiar acum ca doctorii îmi dau patru luni, iar aceasta înseamnă probabil patru săptămâni, căci bineînţeles că şi doctorii mint, ca toţi ceilalţi. Vorbind deschis, eu nu cred că ceva mai are vreun sens”.

„Eu nu vorbesc de patru luni sau patru săptămâni sau 40 de ani. Eu vorbesc despre viitor, iar pentru acesta nu este măsura”.

În ochii lui larg deschişi se citea o mare uimire:

— „Va referiţi la «rai şi iad» sau la lucruri de genul acesta? Gândiţi-vă la ceva mai convingător, doctore! „El încerca să spună pe un ton hotărât, „dracul nu poate să-mi vină de hac!”, dar eu am putut constata că l-am supărat.

Relaţia noastră a fost construită încet, în decurs de săptămâni, bazându-se pe înţelegerea noastră că nu îl voi minţi. Aceasta era de cea mare însemnătate. El a realizat în repetate rânduri că eu sunt primul om care nu încearcă niciodată să-l însele.

— „De la toţi ceilalţi m-am aşteptat la asemenea lucru, dar nu de la dumneavoastră! Dacă aş fi vrut să aud ceva despre aceasta prostie cum ca moartea n-ar fi sfârşitul, m-aş fi dus la un preot. Ei îţi promit aripi şi harpa şi tot ce-ţi mai doreşti dacă donaţia este destul de mare”.

Eu am respirat adânc şi m-am gândit la cuvintele potrivite… sau cel puţin la cele care nu sunt greşite. Cunoşteam destul de bine istoria vieţii lui Fred, ca să înţeleg ca tot ce se apropia de religie nu era o temă de conversaţie pentru el. Cea mai rea dintre cele trei perechi de părinţi adoptivi ai săi, a fost o pereche blândă care mergea la biserica şi care credea ca poate să elimine astfel încăpăţânarea din băiatul mic şi retras.

— „Eu nu ştiu nimic de aripi şi harpe” i-am răspuns. „Eu

pot doar să vă povestesc ceea ce am constatat personal, după ce eu…”

Aici m-am întrerupt de teama că aş fi putut distruge podul de încredere, care se formase între noi. «După ce eu am murit…» – aceasta a fost ceea ce am vrut să spun. Dar aici se afla un bărbat, care fusese minţit foarte des. Cum puteam să-i împărtăşesc punctul în care s-a schimbat viaţa mea, fără să apar în faţa lui ca fiind cel mai mare mincinos cu putinţă!

— „Fred”, am început eu nehotărât, „doctorii m-au crezut odată pierdut şi pe mine. Am fost declarat mort – au tras cearşaful peste capul meu. Faptul, că am revenit la viaţă după zece minute sau mai mult, pentru a mai exista o vreme pe acest pământ, este doar o consecinţă a unei întâmplări mai mari. Aceasta întâmplare nemaipomenita aş vrea să v-o împărtăşesc cu drag, Fred”.

Fred îşi scoase un pachet nou de ţigări şi aprinse o ţigară cu mana tremurândă.

— „Dumneavoastră aşteptaţi de la mine să cred că aţi putut vedea o formă de viaţă viitoare? Acest lucru vreţi să mi-l spuneţi ori ba? Că nu este chiar aşa de rău, ca viaţa asta este o înşelăciune amara şi ca atunci în viaţa viitoare totul va fi roz?”

— „Eu nu mă aştept să credeţi ceva anume. Eu vreau doar

să vă povestesc ce cred eu. Nu am nicio idee cum va fi viaţa viitoare. Ceea ce am văzut, a fost, ca să spun aşa, din pragul uşii. Dar a fost de ajuns, ca, începând cu acel moment, să mă conving în totalitate de două stări de fapt. Mai întâi, ca aceasta conştiinţă a noastră nu se sfârşeşte odată cu moartea trupului, ci din contra, devine mai agera în realitate şi mai conştientă decât a fost înainte. În al doilea rând, ca modul în care ne petrecem timpul nostru pe pământ şi felul relaţiilor umane pe care le construim sunt nemăsurat de importante, cu mult mai mult decât ne-am putea noi imagina”.

Pentru câteva minute Fred a fost prea furios, ca să se poată uita la mine.

— „Dacă aţi fost aşa de bolnav, cum susţineţi”, întrebă el, aţintindu-şi ochii pe covorul verde maroniu, „de unde vreţi atunci să ştiţi sigur ca n-aţi fost în delir?”

— „Pentru ca, Fred, aceasta întâmplare a fost, în totalitate, lucrul cel mai aproape de realitate, care mi s-a întâmplat vreodată. Începând de atunci, am avut posibilitatea sa studiez tot felul de vise şi halucinaţii. În această privinţă nu exista nicio asemănare”.

— „Dumneavoastră sunteţi de părere şi credeţi cu toată sinceritatea ca totul merge tot aşa mai departe?… ca noi

rămânem noi înşine? După aceea… vreau să spun?”

— „Jur pe viaţa mea. Tot ce am făcut în ultimii 30 de ani: facultatea de medicina, facultatea suplimentara pentru a fi doctor specialist în psihiatrie; toate orele de munca voluntara făcute pentru oameni tineri, în fiecare săptămână – toate acestea îşi au originea în aceasta întâmplare. Eu nu cred că un delir ar putea controla toată viaţa ulterioara a unui om”.

— „Delirul nu ar putea…”, aproba el. „Dar dacă a fost doar o nălucire de moment? Dacă dumneavoastră poate, cum să spun, aţi fost doar puţin absent mental?”

— „Dumneavoastră vreţi să spuneţi, că am fost puţin nebun?” Am zâmbit, dar totuşi întrebarea lui a fost cât se poate de îndreptăţită. Nebunia îi apare celui care moare drept cel mai plauzibil lucru.

— „Este greu să răspund la asta, Fred. Eu sunt de părere ca niciunul din noi nu poate fi sigur că se afla întotdeauna în deplinătatea facultăţilor mintale. Totuşi, am un motiv de speranţă pentru mine şi acesta este proba de foc, cu care m-am confruntat la universitate, înainte de a începe facultatea de psihiatrie. Am fost prezentat fiecărui membru experimentat al colegiului, în parte, şi a trebuit să răspund la fiecare întrebare care mi-a fost pusă.

Întâmplarea pe care am avut-o – experienţa cu moartea şi tot ce se întâmplă după aceea – se afla exact în centrul a aceea ce eu credeam şi eram de părere ca ei ar avea dreptul să ştie. De aceea, le-am povestit despre ea. Ce au făcut doctorii aceia nemaipomeniţi din aceasta relatare, nu ştiu. Însă după ce m-au interogat, fiecare dintre ei m-a diagnosticat, ca fiind sănătos psihic şi emoţional stabil”.

— „Ceea ce dovedeşte ca doctorii sunt nebuni!”, spuse Fred. Dar şi zâmbi. Primul lui zâmbet, de când intrase la mine, iar eu ştiam acum, ca oricât ar fi fost el de rezervat, era, cel puţin, pregătit să mă asculte.

Istorisirea ar fi fost prea lunga, ca să fi putut fi povestita într-una sau două ore de consultaţii, dar eu simţeam că este importanta, oricât timp am fi petrecut cu ea. Ţinând seama de Fred şi de personalitatea lui, eu ştiam că este mai bine să nu încep cu relatarea personală. Pentru el era necesar să povestesc totul, bucata cu bucata, exact aşa cum s-a întâmplat şi atunci el şi-ar fi format propria sa părere.

— „Eu nu voi încerca să proiectez în faţa ochilor dumneavoastră vreo concluzie, Fred. Eu voi descrie numai ceva ce s-a întâmplat, pas cu pas, începând cu momentul când am ajuns în lazaretul armatei. Mai târziu, dacă vreţi să vorbim

despre aceasta, ce înseamnă – pentru mine, pentru dumneavoastră – atunci putem să o facem.

— „Lazaretul armatei?” întrebă Fred. El socoti în urmă. „Aceasta a fost în timpul celui de-al doilea război mondial, nu-i aşa? Dumneavoastră vreţi să spuneţi că aţi fost împuşcat?”

— „A fost în timpul războiului, dar nu e vorba de un glonte care m-ar fi nimerit. „Am zâmbit puţin ruşinat, „a fost în timp ce eram în vestul Texasului…”

— 2 – Am închis ochii şi m-am întors cu 34 de ani în urmă: mi-am amintit lunga călătorie cu trenul din Virginia, la Abilene, Texas; sute de recruţi tineri şi mulţi ca mine – pentru prima oară plecaţi de acasă. Eu m-am născut şi am crescut în Richmond şi mi-am amintit de uimirea mea în faţa faptului că ar putea exista un loc pe pământul acesta, în care pomii nu cresc în număr mare.

— „Era sfârşitul lui septembrie 1943”, am început eu, „şi mă aflam pe drumul care ducea la tabăra Barkely, Texas, pentru instrucţia primară. Aveam douăzeci de ani, eram înalt, slab, un copil aproape tipic a acelor vremuri, plin de idealism, dornic să câştig războiul şi să-i înving pe nazişti.

Singurul lucru pentru care nu m-am pregătit, a fost lupta cu praful. În gara din Abeline am fost urcaţi în camioane pentru a fi

transportaţi în tabăra care se stitua la mai multe mile depărtare. Praful era atât de des, încât pe tot parcursul drumului n-am văzut nimic. Eu ştiam ca tabăra Barkley trebuia să fie un loc enorm, căci 250.000 de oameni erau staţionaţi acolo pentru instrucţie, dar a durat zile pana când am putut să o cunosc: un oraş întins de baraci de lemn, care se întindeau pana în desert.

Am fost instruiţi ca în timpul furtunilor de nisip să mărşăluim cu ochelarii de protecţie. Şi totuşi, era necesar să punem mâna pe umărul celui din fata, ca să nu picam unul peste altul. În noiembrie începură însă ploile şi praful se transforma în noroi. Dar vântul usca solul şi iar ne sufla praful în faţa. Se spune ca acel loc este singurul de pe pământ în care poţi mărşălui cufundat pana la genunchi în noroi şi totuşi să-ţi intre praful în ochi.

După toate acestea, în decembrie s-a făcut foarte frig, mai frig decât a fost vreodată în Richmond. La data de 10 decembrie am stat două ore întinşi pe pământ – a fost aproximativ minus 10° – timp în care un locotenent tânăr ne-a ţinut un discurs despre adevărata procedura de curăţare a lucrurilor din dotare. În următoarea noapte a tuşit toată compania.

În dimineaţa următoare încă am mai avut dureri de gât, aşa am anunţat că sunt bolnav. Bineînţeles că aveam şi febra, nu

foarte mare, în jur de 39° şi a venit un jeep care m-a dus la infirmerie.

Infirmeria era un monstru de cinci mii de paturi. Era alcătuit din mai mult de două sute de baraci joase din lemn, care erau toate legate prin culoare. Fiindcă aveam febra, m-a trimis sora la recepţia staţiei de izolare. Era vorba de o baraca de 24 de paturi, cu o cameră a doctorilor, o cameră a sorelor medicale şi o încăpere pentru medicamente, pe o parte a intrării, iar pe cealaltă parte, două dormitoare mici, în care se puneau cei grav bolnavi. Dar tot ce aveam eu era aceasta febra şi de aceea am ajuns bineînţeles, în încăperea principala din spate.

Singura mea grija era faptul că era deja 11 decembrie, iar eu trebuia să mă aflu în data de 18 decembrie în trenul spre Virginia. Tocmai primisem cea mai minunata transferare care a fost acordata vreodată de armata USA unui începător de 20 de ani şi nu voiam s-o pierd din cauza unei răceli stupide. Din data de 22 decembrie urma sa încep – şi aceasta era limpede pentru mine – o pregătire la colegiul medical din Virginia, în oraşul meu natal Richmond, în cadrul programului de pregătire specializat al armatei, pentru a deveni medic.

Miracolul acestei întâmplări m-a făcut să mă trezesc în timpul nopţii şi să mă întreb dacă ea chiar este adevărată. S-a

petrecut puţin după petrecerea de ziua recunoştinţei, când am fost chemat pe neaşteptate de la locul de exerciţiu, într-o încăpere plină de maiori, colonei şi chiar generali. Eu eram sigur că era un tribunal militar şi încercam să-mi amintesc după scenele din filme, dacă ei îţi dau voie măcar să-ţi suni părinţii mai întâi, sau dacă te duc de acolo şi te împuşcă imediat. Cu genunchii moi stăteam în poziţia de drepţi, în timp ce ei mă bombardau cu întrebări. Dacă este adevărat că mi-am absolvit studiul de dinainte de facultate la universitatea din Richmond. Dacă este adevărat că am fost acceptat pentru a studia medicina la Colegiul din Virginia. Şi ce motiv am avut să mă înscriu în armata, ştiut fiind ca studenţii la medicina sunt automat scutiţi de stagiul militar.

În final, un ofiţer mi-a explicat faptul ca în iarna aceea din 1943 domnea în armata o lipsă de cadre medicale. Fiecare ştia că, la un moment dat din anul viitor, va avea loc un atac mare al aliaţilor în Europa. Cât de mult va mai dura după aceea războiul? Cinci ani? Şase? Ei aveau oricum neapărată nevoie de medici şi cel mai uşor mod de a-i obţine era prin a descoperi mai întâi soldaţi care aveau deja anumite cunoştinţe primare.

Tremurând de uşurare le-am confirmat că am absolvit studiul preliminar pentru facultate la 19 ani, fiindcă am reuşit să

termin cursul de 4 ani în numai doi ani, cum au făcut mulţi în timpul războiului. Da, era adevărat ca înscrierea mea la colegiul medical Virginia a fost aprobata. De ce m-am înrolat în armata, în loc să… aceasta era întrucâtva problema mea personală. Dar toţi acei ofiţeri mă priveau, aşteptând de la mine un răspuns.

S-a întâmplat din pricina tatălui meu, le-am povestit eu, fiindcă şi el s-a înrolat în armată. Ei priveau în continuare la mine şi aşteptau toată povestea. De aceea mi-am dat mie însumi un mare impuls şi le-am explicat ca tatăl meu este instalator de încălzire la căile ferate C & O şi călătorit mult timp pentru a vizita cumpărători de cărbune, pentru a le arata cum se construiesc sobe de buna calitate. Când a izbucnit războiul, C & O l-a pus pe tatăl meu la dispoziţia autorităţilor guvernamentale, iar el a călătorit prin toată tara pentru a examina uzinele din domeniul militar, care funcţionau pe baza de cărbune. Atunci când a devenit posibil un atac de anvergura în Europa, el a primit o dispoziţie de la armata şi s-a alăturat unei secţii, care administra materialul de ardere pentru ziua Z.

Acolo se afla tatăl meu, având o vârstă care depăşea cu mult pe cea de înrolare, gata însă să se ducă peste ocean, pentru a urma primele trupe pe continent şi a construi depozite de combustibil inflamator. Iar eu mă aflam, la vârsta de 20 de ani,

încă la şcoală, aşa ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De aceea m-am înrolat – şi astfel am fost trimis la tabăra Barkley, Texas.

Bineînţeles că nu le-am spus ofiţerilor şi cât era de valoros, cu adevărat, un singur soldat în acest război, căci cele câteva săptămâni în praf şi nisip îmi schimbaseră părerea despre lucrul aceasta. Dar atunci, când eu chiar simţeam aşa, ca nu valorez absolut nimic, a ajuns la mine ştirea ieşită din comun ca voi merge la o specializare medicala şi ca exact armata este cea care vrea să mă trimită acolo.

Într-o pijamaua alba deformată, pe care am primit-o de acolo, stăteam întins în staţia de izolare şi priveam către plafonul de lemn, având simţământul plăcut de satisfacţie ca, în sfârşit, totul merge ca pe roate. Cred că dacă aş fi fost credincios, aş fi spus ca Dumnezeu a făcut asta, dar exact această idee nu mi-a trecut deloc pe atunci prin minte. Bineînţeles că acasă frecventam biserica, dar acest lucru nu avea prea mare importanta pentru mine.

Importanta era ocupaţia de doctor. La vârsta de 12 ani am fost cercetaş, am muncit pentru a ajunge sus, de la „lup” la „vultur”, iar în vara următoare am devenit ajutorul maistrului cercetaşilor. De aceea eram, fireşte, obişnuit să gândesc în forma recunoştinţelor, punctelor, promovărilor şi lucrurilor de

genul acesta. Iar acum era aproape la fel, căci stagiul militar din propria iniţiativa era o dovadă de recunoştinţă, iar trimiterea la studiul de medicina era o răsplată.

Exact aşa era viaţa. Să luăm, ca exemplu, medicina. Toată viaţa mea îmi dorisem să devin doctor, cu mult înainte de a fi destul de matur, pentru a mă gândi la problema întreţinerii mele. În colegiu mi-am dat seama că fiind medic pot să câştig, pe deasupra, şi o grămadă de bani. Important era sa nu te gândeşti numai la răsplată. Răsplata venea ca rezultat a faptei bune.

Sora medicala rămăsese lângă patul meu şi agita termometrul pentru a deveni la normal. Eu l-am băgat sub limba, în speranţa ca acolo s-ar afla o veste bună. Între timp s-a făcut 15 decembrie. De patru zile mă aflam deja în spital şi nu progresam cu nimic. Eu am devenit foarte neliniştit, gândindu-mă la faptul că trebuie să mă aflu în tren la data de 18 decembrie. Căci şi dacă febra ar fi scăzut, ei mă reţineau, după cum ştiam, încă câteva zile, pentru a-mi reveni, la staţia de reanimare.

Sora privi la termometru şi scrise ceva în caiet.

— „Tot 39°. Mi-e teamă ca…” spuse ea, iar aceasta suna ca şi cum i-ar fi părut într-adevăr rău. Eu i-am povestit despre promovarea mea cea mare şi acum întreg personalul părea a-şi

face sincer griji pentru mine. I-am chinuit aşa de mult, până când mi-au adus o sumedenie de foi despre mersul trenurilor, care au fost puse lângă cana cu apa, oala de scuipat şi lampa, pe noptiera. Intre toate acele lucruri ce aparţineau de spital, se aflau foile despre mersul trenurilor – singura mea legătură cu lumea de afară. În cazul în care nu aş fi avut noroc şi m-aş fi aflat tot aici în data de 18, voiam să studiez toate legăturile feroviare de aici spre Virginia, pana aş fi găsit o posibilitate să îmi încep specializarea în data de 22. În cazul în care n-aş fi apărut, aceasta îmi era limpede, erau o duzină de alţi soldaţi, care de-abia aşteptau să-mi ia locul. Chiar dacă s-ar fi petrecut o minune şi locul meu ar fi ramaa liber, şansele mele de a-mi însuşi învăţătura ar fi fost aproape zero, dacă aş fi ajuns acolo după ce ei începeau deja cursul. Era vorba de un program de specializare al armatei, în cadrul căruia exista cea mai mare concurenta. Eu fusesem avertizat ca o treime din clasa va pica la examenele din primele noua luni.

Am înghiţit pastilele pe care mi le-a dat sora medicala într-un pahar de hârtie şi m-am întors la filosofia mea consolatoare. Eu ştiam exact din ce cauză voiam să devin doctor, încă de la început. Nu era din cauza banilor. Eu voiam să-l ajut pe bunicul Dabney.

Bunicul Dabney era tatăl mamei mele; puteam să închid ochii şi vedeam ochii săi albaştri şi mustaţa alba, nepieptănata. Familia Dabney erau la origine protestanţi francezi, care se stabiliseră în Virginia în secolul al VIII-lea, într-un cartier, care şi-a mai păstrat încă un limbaj aparte. Grădina tatălui Dabney era întotdeauna un „gyarden”, iar maşina lui un „cyarh”.

El şi mama Dabney îmi erau mie şi surorii mele mai mari, mai mult părinţi decât bunici. La o lună după naşterea mea mama noastră murise, iar sarcinile tatălui meu la C & O îi pretindeau să călătorească mult. De aceea, tata şi mama Dabney ne-au luat pe mine şi pe Jane la „Mossăide”, în casa lor mare şi veche, care se afla pe atunci în afara Richmondului.

Pentru un băiat mic era nemaipomenit să crească acolo. Acolo se afla, de pildă, balansoarul acela imens pe terasa larga, sau stejarii aceia bătrâni din grădina. Mama Dabney ţinea o vaca şi atât de mulţi pui în grădina, încât acest lucru i-a fost interzis de primărie. Ea era o doamnă mica şi de moda veche, care îşi numea soţul Mr. Dabney şi care prefera soba veche, în locul aragazelor noi. În fiecare dimineaţă a vieţii mele timpurii, mă trezeam din cauza zgomotelor făcute jos în bucătărie. Mama Dabney frământa aluatul de pâine.

Tata Dabney avea în proprietate cel mai mare magazin de

pantofi din sud. Iar în secţia de copii de la etajul doi, era un carusel pornit pe baza pedalei de picior, în care eu mă jucam cu drag. În alte zile, el mă lua cu el pe proprietatea feroviara în apropierea casei noastre şi urmăream cum se schimbau locomotivele la trenurile vechi din Richmond, Frederick şi Rotmac.

Un alt membru familiar era Miss Wiliams, o soră medicala, care a venit cu mine acasă din spital, cu mine, copilul bolnăvicios, născut prematur fără şanse de supravieţuire. Tata Dabney îmi povestea cu drag ca eu eram atât de mic, încât mă puteau aduce acasă într-un carton de pantofi de marca Florsheim. Miss Williams avea o pereche de ochelari gravaţi cu argint şi o umflătura pe nas, consecinţă unei reconstrucţii neîndemânatice, după o fractura. Ea m-a crescut cu biberonul, care era, în acel timp, o nemaivăzută noutate în Richmond şi a rămas după aceea la noi, pentru a se îngriji de mine şi de Mary Jane.

Tata s-a recăsătorit, iar când eu eram de 7 ani, Mary Jane şi cu mine, am mers la el şi la mama noastră vitrega într-o casă mica la Brook Road, iar Miss Williams ne-a părăsit pentru a lucra pentru altcineva. În ciuda acestui fapt, petreceam aproape fiecare sfârşit de săptămâna cu tata şi mama Dabney la Moss

Side: şi încet, după ce au trecut ani de zile, am observat cum tata Dabney se micşoră şi se apleca tot mai tare din cauza unei boli pe care nimeni n-o putea vindeca.

Ei o numeau artrita reumatica. Când eram mic, el a avut-o doar la picioare şi umbla cu cârje. După aceea, boala s-a răspândit la umerii şi la mâinile lui, iar mai târziu a trebuit să folosească un scaun cu rotile. Când am crescut mai mare, îl mutam din scaunul lui în maşină sau în pat şi puteam constata cât de mult îl durea acest lucru. Nu că ar fi spus tata Dabney ceva vreodată; el era omul care se plângea cel mai puţin de pe pământ. Da… doctorul a adus chiar şi alţi pacienţi pentru a-l vizita pe acest bărbat bătrân şi atât de handicapat, pentru ca acei oameni să prindă ceva speranţă, datorită lui. Însă atunci el a fost cuprins de un tremur, iar fata i-a devenit albă ca varul. Atunci mi-am pus în gând să devin doctor.

Acum era însă prea târziu pentru a mai face ceva pentru tata Dabney. El a murit cu trei ani în urmă, când eu aveam 17 ani. Îmi aminteam când am venit acasă la sfârşitul de săptămâna al cercetaşilor şi i-am văzut la fereastra pe fraţii mei vitregi, micuţul Henry şi micuţa Bruce Gordon. Henry avea şapte ani şi Bruce Gordon doar cinci ani; probabil că erau prea tineri pentru a înţelege în profunzime ce s-a întâmplat; oricum, nu am

observat imediat ca amândoi au plâns. Ei mi-au povestit ca tata, mama şi Mary Jane sunt dincolo, în Moss Side.

Ei l-au pus pe tata Dabney în prima camera. Eu am stat timp îndelungat la uşa de intrare în camera de zi, simţind o rezistenta străină, care mă împiedică sa intru. Sicriul de metal gri, se afla pe suporturi lângă gramofonul vechi Edison. În sfârşit m-am dus totuşi, şi m-am uitat în jos la bunicul meu.

Dar aceasta figura palida, care se odihnea, nu era tata Dabney! Era prea tăcut, prea fără culoare. Îndeosebi mâinile lui m-au şocat. Angajatul de la morga i-a aranjat mâinile, aşa încât ele erau acum întinse pe mătasea de atlas luminoasa. Mâinile tatălui Dabney, cât ar fi fost ele de îndoite, mi se păruseră însă mai frumoase. Aceste mâini erau prea drepte, prea albe ca ceara… ele mă înspăimântau.

Cu toate că n-am avut niciodată ocazia să-l ajut pe bunicul meu, el mi-a făcut cel puţin cunoştinţă cu suferinţele acestei lumi. Şi dacă, în plus, după cum am descoperit acum, un bărbat putea face bani prin împiedicarea suferinţelor, atunci aceasta era o justiţie minunata, de un fel cum nu mai poate exista alta în lumea noastră.

Era amuzant într-adevăr… îndată ce am aflat partea câştigului, am început să mă gândesc cu drag ce lucruri aş fi vrut

să am în proprietatea mea. Mi-am făcut o lista foarte frumoasă, care începea cu un Cadillac, o piscina şi un iaht.

Îngrijitorul mi-a adus mâncarea de prânz în acea încăpere mare, iar eu am dat la o parte visele unui înalt standard de viaţă, pentru a mă putea concentra la farfuria de metal. După masa de prânz, gândurile acelea care mi se urcaseră la cap, se întoarseră înapoi. Eu calculam ca voi deveni, în acest program de armata accelerat, unul din cei mai tineri doctori care şi-au terminat absolvirea vreodată. Şi apoi, foarte bine… războiul nu putea dura o veşnicie.

M-am uitat îndelung la inelul de la mana mea stânga: pe ovalul onixului negru, se putea observa bufnita aurie cu legătura Phi-Gamma-Delta, notata cu cuvintele „universitatea din Richmond 1945>. Ca mulţi alţii din promoţia 45, am terminat şcoala încă din 1943 şi mă aflam deja în uniforma! Dacă aş fi început cu specializarea medicala în luna aceasta, aş fi terminat-o în trei ani… socoteam deci ca la acea vreme voi avea 25 de ani şi atunci as putea avea Cadillac-ul…

16 decembrie. Am luat teancul cu mersul trenurilor de pe noptiera şi m-am uitat peste ele pentru a o sută oară. Dar indiferent cum calculam, pur şi simplu nu exista un drum de la Abilene, Texas, spre Richmond, Virginia, care să ţină mai puţin

de 30 de ore. În realitate, dacă aveam mult noroc, aş fi putut parcurge distanta în 48 de ore, fiindcă traficul pe timp de război şi mai ales acum, în preajma sărbătorilor de iarna, era foarte intens. Aceasta însemna ca ziua de 19 decembrie era cea din urma zi în care puteam să părăsesc Abilene. Dar în loc de răceală, doctorii numeau acum ceea ce aveam eu, gripa.

Însă, pe neaşteptate, în dimineaţa de 17 decembrie, coloana de mercur luminoasa din tubuleţul de sticla subţire arata 36,9°. Imediat sora medicala de zi îi făcu cunoscuta vestea cea bună medicului de garda. În câteva minute, el apăru la patul meu.

— „Vă duc personal în baraca în care vă puteţi odihni, „a spus şi a luat el însuşi pe umerii săi lucrurile mele, luând-o înainte printr-un labirint de coridoare din lemn, în timp ce eu îl urmam, nesigur pe picioare, încălţat cu cizmele şi îmbrăcat în halatul meu. De-abia îmi venea să cred că aceşti bărbaţi şi femei, ofiţeri fiind, îşi asumau atâtea neplăceri pentru un recrut aşa de neînsemnat ca mine, însă doctorul m-a asigurat că va grăbi ieşirea mea din spital, dar numai în cazul în care temperatura va rămâne scăzută. Atunci, el mă va scoate de aici chiar mâine.

Baraca de odihna, în care m-am instalat, arata la fel precum cea pe care am părăsit-o mai înainte. Doisprezece paturi pe

fiecare parte, 24 de scaune vopsite în alb, 24 de noptiere, fiecare cu veioza şi o lumina de noapte. Aceleaşi trei încăperi de birou la intrare, cu cele trei dormitoare pe partea cealaltă. Numai ca aici, fiind pacienţi pe cale de însănătoşire, puteam veni şi pleca nestingheriţi să vizităm alte părţi a acestui complex spitalicesc imens, ca de exemplu chioşcul spitalului sau cinematograful care se afla la o depărtare de mai multe clădiri alăturate. În ciuda acestui fapt, îmi petreceam toată ziua stand lângă patul meu. Ningea afară şi nu voiam sub nicio formă să-mi asum acest nou risc de a răci din nou, pe un hol oarecare, în care trăgea curentul.

M-am gândit în continuare mult la Crăciun, la cât de nemaipomenit ar fi să mă aflu iar în Richmond. Eram sigur ca studenţii la medicina vor primi de Crăciun o zi libera şi fiindcă Richmondul era oraşul meu natal, aceasta însemna pentru mine ca voi fi acasă cu familia mea. Tata era, bineînţeles, plecat departe, însă mama ar fi fost acolo. De fapt, ea era mama mea vitrega şi noi nu ne-am înţeles totdeauna foarte bine, dar în timp ce stăteam în baraca de lemn a spitalului şi ploaia măruntă bătea în geam, mi-am dat seama cât de mult îmi era dor de ea.

Era posibil şi ca Mary Jane şi soţul ei să vină de la Fort Belvoir, Virginia. Îmi era dor îndeosebi de Mary Jane. Îmi era dor chiar şi de Henry şi de Bruce Gordon. De când s-au născut,

eu am fost invidios pe ei, fiindcă după ce mama mea vitrega a avut proprii ei copii, am fost sigur că ea nu se va mai îngriji atât de mult de mine. Dar la Crăciun, – pai da, ar fi fost desigur frumos de văzut cum cei mici vor cobori treptele în urlete de război!…

La stingerea luminilor, o soră medicala veni prin baraca pentru a măsura temperatura şi a nota rezultatul. Era un lucru de rutina – ea făcea lucrul ăsta la ore regulate, în timpul întregii zile şi la acel lucru nu m-am gândit prea mult, până când la patul meu apăru îngrijitorul purtând sub braţ un rucsac de armata şi alte lucruri.

— „Trebuie să mergem la staţia de izolare. „A spus el.

Eu am privit drept la el. „Cum vă rog?”

— „Dumneavoastră aveţi febra. Trebuie să vă duc la staţia de izolare”.

— „Dar febra mea a dispărut! Eu pot pleca mâine”.

El a dat din umeri şi a plecat în căutarea surorii. De data aceasta am putut eu însumi să citesc: 39,5°.

Ca în transa, l-am urmat pe soldat prin holurile lungi din lemn, într-o baraca care arata la fel ca şi celelalte două în care am fost. Eu am sperat, că mă vor duce înapoi în acea baraca pe care am părăsit-o în acea dimineaţă, fiindcă personalul de acolo

a manifestat un interes atât de puternic fata de persoana mea, dar chiar dacă aceasta baraca părea să arate ca şi celelalte, eu am descoperit după un minut, uitându-mă în jurul meu, că nu era aceeaşi. În unitate sunt atât de mulţi gripaţi, îmi explica îngrijitorul, încât fiecare pat este ocupat imediat după ce se eliberează.

Eu m-am întins în cel indicat de el, dar nici vorba sa pot dormi. Ce să mai fac eu acum? Maine era 18. Nu voi sta niciodată în trenul acela şi ce se va întâmpla, dacă îl voi pierde şi pe acela din data de 19?

Toată noaptea m-am răsucit de pe o parte pe alta, iar tusea mea şi cea a bărbaţilor în jurul meu m-a ţinut treaz. De ce trebuia să urce iar febra mea, aşa deodată? De la şcoala de medicina pregătitoare, ştiam ca gripa putea să se transforme deodată şi fără vreun avertisment prealabil într-o aprindere de plămâni, iar dacă acest lucru se întâmplă… nu îţi mai rămâneau prea multe de făcut! Unii doctori, puţini la număr, poate că ar fi experimentat cu medicamente noi, dar acestea nu erau încă în uz general! Deci, dacă aceasta ar fi devenit o aprindere de plămâni, nimeni nu ar fi trebuit să-mi povestească cât de mult as mai fi rămas încă aici…

În dimineaţa următoare însă, pe 18 decembrie, febra mea a

scăzut iar un pic. Nu destul pentru a mă reîntoarce în baraca de odihna, dar destul pentru a-mi tine vie speranţă. Le-am povestit noilor sore despre ziua în care trebuia să fiu în Richmond şi ele au fost tot atât de îngrijorate ca şi celelalte. Către seara s-a format un mic grup de lucrători îngrijoraţi, care se ocupau numai de problemele mele. Şi în timp ce căutăm încă odată prin planurile de mersul trenurilor, cineva descoperi un tren care pleca în noaptea de 19 – de fapt, deja în zorii zilei de 20 – din Abilene, la ora patru. Cu puţin noroc, voi fi poate totuşi la timp în Richmond.

— „Eu as putea să vă aranjez un jeep, care v-ar duce direct de aici, de la spital, „a spus unul din doctori. „Dacă temperatura dumneavoastră scade în continuare, va vom duce mâine, aceasta înseamnă data de 19, în baraca de odihna şi puteţi merge de acolo în dimineaţa următoare la gara, fără să trebuiască să vă mai prezentaţi încă odată în baraca dumneavoastră”.

Şi minune peste minune, în dimineaţa de 19 am avut iar o temperatura normală! După promisiunea doctorului, am fost dus imediat în cealaltă baraca, cu lucruri cu tot şi cu asigurarea că va veni acolo un jeep în dimineaţa următoare la ora 3,20.

Acesta a fost al patrulea pat, care mi s-a dat în acest perimetru nebunesc al spitalului şi la prima vedere, nici baraca

aceasta nu părea să fie altfel decât celelalte. Doisprezece paturi într-un rând, 12 pe cealaltă parte a holului, trei birouri în apropierea uşii şi trei încăperi dincolo pentru cazuri serioase. Dar pentru mine aranjamentul acesta monoton era cel mai frumos din lume. Aici urma sa vina jeepul în aceasta noapte şi să mă ducă departe şi pentru totdeauna de furtunile de nisip şi de câmpurile de instrucţie.

În acea după-amiază m-am îmbrăcat în uniforma mea, pentru a mă acomoda iarăşi cu îmbrăcămintea. Am încercat să mă odihnesc, dar eram prea agitat pentru a sta liniştit. Spre ora 17, vecinul meu mi-a propus să mergem la sala de cinema, ca să ne mai pierdem timpul. Atunci când am fost prima dată în acest compartiment nu am îndrăznit să mă duc, pentru a nu mă îmbolnăvi din nou. De data aceasta m-am învoit însă la orice îmi putea micşora timpul de aşteptare. Nesiguranţa din ultimele zile în care era cât pe ce să ies din spital, pentru ca să ajung iar la staţia de izolare şi apoi iarăşi în baraca de odihna, toate acestea m-au obosit. Noi am plecat devreme la cinematograf, imediat după cina, fiindcă voiam să mă duc devreme la culcare. Dar nici nu îmi pot aduce aminte ce film era. Ştiu numai că am început să tuşesc groaznic, în timp ce stăteam în cinematograf.

Ne-am dus înapoi la baraca în jurul orei 21: 15. Eu mi-am

ţinut pumnii, sperând ca sora să fi terminat deja ultimul ei control înainte de noapte. Numai îngrijitorul era încă la datorie şi am respirat uşurat. Simţeam că aş putea avea iar febra şi nu voiam ca cineva să-mi pună un termometru în gură.

M-am dus la încăperea mica a îngrijitorului şi l-am rugat să-mi dea ceva aspirina. El mi-a dat cinci aspirine şi trei tablete APC, singurele pastile pe care avea voie să mi le dea. Eu mi-am luat sacul de armata din încăperea lui şi cizmele mele GI şi halatul de culoarea măslinei şi le-am pus toate, una peste alta, la capătul celălalt al patului meu. Apoi am pus uniforma pe scaun, pentru a o avea la îndemână peste noapte.

Una din sore mi-a împrumutat un ceas deşteptător şi eu am examinat încă o dată, dacă acesta era într-adevăr pus să sune la ora 3 dimineaţa. În sfârşit am mai luat încă două aspirine şi o tableta APC şi, în ciuda faptului că cei mai mulţi băieţi din baraca erau încă treji şi se plimbau, m-am pus în pat şi am adormit într-o secunda.

— **3** – M-am trezit tuşind. Am luat oala de scuipat şi am scuipat ceva în ea. Capul mă durea şi am simţit ca pieptul îmi arde. În staţie era întuneric şi linişte, numai luminile de la veioze erau aprinse lângă fiecare pat.

Cât de târziu era, de fapt? M-am uitat la deşteptător, dar era

prea întuneric pentru a recunoaşte ceva. Am luat ceasul şi l-am ţinut mai aproape de veioza.

Miezul nopţii.

Am luat vasul de apa de pe masa şi mi-am umplut o cană cu apa, am înghiţit încă două aspirine şi o alta tableta APC şi m-am pus înapoi în pat. Atunci de-abia am observat ca cearşaful meu era ud leoarcă. A fost nevoie să mă aşez din nou şi să scuip în oala. În sfârşit trebuie totuşi să fi adormit, fiindcă m-am trezit deodată respirând greu. Când tusea s-a sfârşit, m-am uitat iar la ceas. Două şi zece.

Mai puţin de o oră, înainte să sune ceasul. Mă simţeam îngrozitor. Transpiram cumplit şi inima îmi bătea ca un ciocan sub presiunea aerului. Am luat ultima aspirina şi am încercat din nou să adorm, dar în timpul tusei, ceva se tot desprindea din pieptul meu şi simţeam nevoia sa beau apa. În sfârşit m-am rezemat de perna şi m-am aşezat pe pat. Lucrul ăsta părea să întrerupă tusea, dar aveam dureri peste tot şi ştiam fără dubii că am febra. Important era ca nimeni să nu afle acest lucru, înainte ca eu să mă aflu, în siguranţă, în tren!

M-am uitat iar la ceas. Era timpul să mă îmbrac. Am închis alarma la deşteptător. Nu era necesar să-i deranjez pe ceilalţi, de vreme ce eram deja treaz. M-am sculat şi am cugetat dacă să

îndrăznesc să aprind lampa de pe masă. Dacă aceasta tuse nu i-a trezit, atunci nu puteam să cred că altceva va izbuti să-i trezească. Am aprins lumina şi m-am dus pe lângă pat, la scaun, tulburat puţin din cauza genunchilor mei care tremurau. Mi-am luat uniforma şi m-am dus cu grija înapoi la masa de lângă pat. Mă simţeam îngrozitor de ameţit. Trebuia să fiu atent, altminteri şoferul jeepului ar fi putut observa ceva. M-am oprit şi am privit la masă.

Oala de scuipat era plina până la margini cu sânge roşu-deschis.

În apropiere era camera de medicamente, iar de acolo bătea o rază de lumina. M-am dus acolo şi m-am uitat înăuntru. Îngrijitorul de noapte citea o revistă.

— „Împrumutaţi-mi, vă rog, pentru o secundă, un termometru”, l-am rugat eu.

El s-a ridicat şi mi-a oferit unul din raft. Eu m-am dus câţiva paşi mai încolo, înainte de a-l pune în gura: acest gest viza, în exclusivitate, propria mea informare. Un minut mai târziu am citit temperatura la intrarea în camera de medicamente.

Mai bine spus, am încercat… Nu am reuşit să o desluşesc. Nu conta cum învârteam termometrul, fiindcă coloana de

mercur părea să fi ajuns până la capăt. Îngrijitorul apăru în spatele meu şi mi-l lua din mana.

— „Patruzeci şi unu”, spuse el şi înainte de a-l putea opri, se avânta prin uşa dubla, direct în hol.

Într-un minut a fost înapoi împreună cu o soră care se ţinea după el. Ea a luat un alt termometru din raftul camerei cu medicamente şi s-a uitat la ceas, în timp ce eu ţineam sub limba ţeava aceea mica şi mă înjuram pe mine însumi ca pe un dobitoc lipsit de înţelepciune. Ea a scos termometrul din gura mea şi a aruncat o privire la el.

— „Aşezaţi-vă! „a spus.

M-a condus apoi, ca pe un copil mic, la scaunul pe care a stat îngrijitorul. „Dumneavoastră rămâneţi cu el!” a spus ea, întorcându-se spre acesta. „Eu voi veni imediat înapoi!”

— „Eu nu pot să aştept aici”, i-am spus eu soldatului, după ce sora a dispărut. „Trebuie să mă îmbrac. Peste exact o oră trebuie să prind trenul”.

— „Stai liniştit”, a spus el. „Doctorul este deja pe drumul spre noi”.

Ce se întâmplă cu tipul? Nu mă înţelesese? „Eu trebuie să mă duc la Abilene! Un jeep mă va lua de aici în 20 de minute!”

— „E în ordine”, a spus el, „rămâneţi liniştit şi aşezat şi

totul va fi în ordine”.

Nebunul acela pur şi simplu nu voia sa mă asculte, iar când a sosit doctorul, nimic nu s-a schimbat. El mi-a ascultat plămânii şi a spus ceva de raze Röntgen.

— „Asta nu poate să meargă aşa departe, nici gând!” a spus el surorii. „Mai bine ordonam să vină o salvare încoace”.

În timp ce sora telefona, eu am încercat să le explic ca nu aştept o salvare, ci un jeep. Încă le explicam, când doi soldaţi au venit cu o targă. Doctorul m-a îndemnat să mă întind pe ea, ceea ce era totalmente o nebunie, căci eu voiam să îmbrac uniforma mea. Dar un recrut nu se ceartă cu un superior de-al sau, de aceea am executat, m-am întins, ei m-au înfăşurat într-o pătură şi au ridicat targa.

În clipa următoare am simţit noaptea rece pe fata mea, ei m-au împins în salvare prin uşa din spate şi am pornit la drum. După un timp s-au deschis iar uşile şi eu am simţit din nou o rafală de vânt îngheţat. Ei m-au transportat prin câteva încăperi şi au pus targa jos într-o cameră plină cu maşinării. Un bărbat îmbrăcat cu o manta alba s-a aplecat peste mine.

— „Credeţi că puteţi să staţi în picioare pentru un minut? „a întrebat el.

Mie aproape că mi-a venit să rad, în timp ce bărbaţii care

au adus targa m-au prins de braţe şi m-au pus pe picioare. După puţin timp va trebui să stau cu mult mai mult decât un minut, la gara.

Ei încă mă mai ţineau de braţe, în timp ce ne-am dus spre o placa de metal, care stătea vertical şi care avea un suport pentru barbie. Omul în alb m-a măsurat din ochi. „Un metru optzeci şi cinci, „a spus el şi a învârtit de o maneta de la marginea aparatului, pentru a-l ridica puţin. El a bătut cu degetele pe micul suport rotund.

— „Puteţi să puneţi bărbia acolo? Aşa e bine. Acum ţineţi aerul pentru o secundă în plămâni”.

Bărbaţii au dat drumul mâinilor mele şi au mers împreună cu tehnicianul în spatele unui perete protector. Eu auzeam un ticăit şi un zumzăit. Zgomotul nu se mai oprea. Din contra, deveni tot mai puternic. Zgomotul era în capul meu şi genunchii mei deveniseră dintr-odată ca de guma. Ei s-au îndoit şi eu am picat jos, iar, în timpul acesta, zumzăitul se auzea din ce în ce mai tare.

— 4 – Cu o smucitură m-am aşezat jos. Cât de târziu era oare? Am privit la masa de lângă pat, dar ei îmi lusera deşteptătorul. Absolut… dar unde erau de fapt toate lucrurile mele?… Foile cu mersul trenurilor. Ceasul meu!

M-am uitat împrejur. Mă aflam într-o încăpere mica, pe care nu am văzut-o niciodată. În strălucirea luminii de noapte puteam să văd, ca acel pat umplea acea încăpere, aproape în totalitate. Acolo se afla un scaun alb de lemn la intrare, patul şi masa, iar acestea erau tot ce era în acea camera.

Unde eram eu?

Şi cum am ajuns aici?

M-am gândit înapoi şi am încercat să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat. Aparatul Röntgen – exact! Ei m-au dus la secţia de Röntgen şi… eu trebuie să fi leşinat sau un lucru de genul acesta.

Trenul! Să prind trenul! Grăbit am sărit din pat şi mi-am căutat hainele. Oamenii de la Röntgen, bineînţeles nu puteau să ştie nimic despre tren. De aceea ei m-au adus aici, în loc să mă trimită acolo, unde mă aştepta jeepul.

Uniforma mea era pe scaun. Eu m-am uitat pe dedesubt. În spatele scaunului. Niciun rucsac de armata. Unde altundeva puteau ei să le fi lăsat în aceasta încăpere? Poate sub pat? M-am întors pe loc şi am înmărmurit.

Cineva era culcat în acest pat!

M-am dus un pas mai aproape. Era un bărbat destul de tânăr cu parul scurt maroniu. Era întins şi foarte liniştit. Dar…

aceasta era imposibil. Eu tocmai m-am ridicat din acest pat! O scurta clipa m-a frământat misterul. Era prea ciudat gândul la acest lucru – doar că eu nu aveam timp.

Îngrijitorul de noapte! Poate ca hainele mele erau în încăperea lui?… Am plecat în graba din acea încăpere mica şi m-am uitat împrejur. Două rânduri de felinare străluceau pe zidurile staţiei. Nu mi se părea ca as mai fi trecut vreodată înainte pe aici, dar era totuşi greu de spus, fiindcă toate staţiile semănau foarte tare între ele.

Direct în faţa mea era deschisa uşa de la camera de medicamente, lumina era aprinsa, dar nimeni nu era acolo. Eu am păşit înăuntru, dar rafturile aveau înfăţişarea obişnuta, nu se vedeau nici hainele, nici încălţămintea. În camera doctorilor şi a sorelor medicale, era întuneric – nici acolo nu era nimeni. Încet, am mers de-a lungul rândului de soldaţi care dormeau în acea încăpere mare, gândindu-mă unde ar fi putut fi lucrurile mele. Dar lumina era prea slaba, ca să fi putut recunoaşte ceva. În afară de unele sforăieli şi accese de tuse ocazionale, nu se auzea nimic altceva.

M-am dus înapoi, am trecut pe lângă încăperile de birou şi am păşit afară pe hol. Un caporal s-a apropiat de mine; ducea o tavă cu instrumente, care era acoperita cu o pânză. Poate că el

nu putea să mă ajute, dar eu eram atât de bucuros să găsesc pe cineva treaz, încât am mers direct spre el.

— „Scuzaţi-mă, sergent, „am spus eu. „Aţi văzut cumva pe îngrijitorul acestei staţii?”

El nu mi-a răspuns. Nici măcar nu m-a privit serios. Păşea drept spre mine, fără să încetinească.

— „Aveţi grija! „am urlat eu şi am sărit de-o parte.

În următoarea clipa el a trecut de mine şi a mers mai departe pe coridor în jos, aşa, de parcă nu m-ar fi văzut niciodată, iar eu nu puteam înţelege de ce nu ne-am ciocnit.

Şi atunci am văzut ceva care mi-a insuflat o idee nouă. În capătul holului se afla una din uşile acelea grele de metal, care conduceau afară. M-am grăbit să merg acolo. Şi dacă aş fi pierdut trenul, trebuia să găsesc o soluţie pentru a ajunge la Richmond.

Aproape inconştient, m-am aflat iar afară şi m-am grăbit repede într-acolo, cu o repeziciune cu care nu m-am mişcat niciodată în toată viaţa mea. Nu era aşa de rece precum a fost mai înainte în acea seară – da, de fapt, nu simţeam nici căldură, nici frig.

Când m-am uitat în jos, am fost surprins că n-am văzut pământul, ci vârful unor tufişuri sub mine. Camp Barkley părea

să fie deja departe în spatele meu, în timp ce eu fugeam peste desertul întunecat şi îngheţat. Mintea mea încerca să-mi explice ca ceea ce eu făceam era imposibil şi totuşi… se întâmplă.

Luminile unui oraş au apărut sub mine, lumini de avertisment luminau la intersecţii. Era comic. O fiinţă umană nu poate zbura fără avion, dar pentru un avion zburam, în orice caz, prea jos.

Pământul părea să fie acum mai împădurit: câmpii largi acoperite cu zăpadă, înconjurate de pomi întunecaţi. Din când în când vedeam strada. Dar la această oră din noapte era foarte puţin trafic şi oraşele pe lângă care eu treceam, erau întunecate şi tăcute.

Eu mă duceam la Richmond; cumva am ştiut asta deja din momentul în care am ieşit pe uşa spitalului. Mă duceam de o sută de ori mai repede la Richmond, decât m-ar fi putut duce orice tren de pe pământ.

Dar… după ce m-am gândit mai bine la aceasta, cum puteam să fiu eu sigur ca acesta este într-adevăr drumul spre Richmond? Eu călătorisem între Texas şi Virginia numai o singură dată şi pe deasupra, aceasta era în cealaltă direcţie şi o mare parte din călătoria cu trenul se petrecuse noaptea. Ce mă întărea în gândul ca voi găsi singur drumul spre Richmond?…

Un rău deosebit de larg se putea vedea sub mine. Acolo se afla un pod lung şi înalt, iar pe celălalt ţărm, cel mai mare oraş pe care l-am văzut vreodată. Mi-am dorit să fi putut ajunge acolo jos, pentru a găsi pe cineva, care să-mi fi putut arata direcţia în care s-o iau.

Aproape în acelaşi timp am remarcat cum mă mişcam mai încet. Chiar în faţa mea, unde se întâlneau două străzi, am descoperit o lumina albastra licărind. Aceasta venea de la un tablou de neon care se afla peste uşa unei clădiri cu un etaj, care avea un acoperiş roşu cu o reclama „Pabst-Blue-Pibbon Beer” în fereastra. „Cafe” am descifrat eu literele care parca dansau pe uşa şi din fereastra o rază de lumina căzu pe trotuar.

În timp ce mă uitam în jos, mi-am dat seama, că m-am oprit. Sentimentul ca atârni cumva 15 metri deasupra pământului, era chiar mai străin decât zborul cu viteza vântului. Dar eu n-am avut timp să mă gândesc la aceasta fiindcă pe trotuar mergea un bărbat grăbit către cafeneaua de noapte. Eu m-am gândit că pot afla de la el, cel puţin ce oraş este acesta şi în ce direcţie trebuie să merg. Chiar atunci când mi-a venit gândul – aşa cum ar fi fost gândul şi mişcarea corepsunzătoare – m-am aflat jos pe trotuar şi m-am grăbit să merg pe lângă străin. El era un civil, poate la 40 sau 45 de ani, purta un palton, dar nu

avea nicio pălărie. Părea că se gândeşte foarte adânc la ceva, fiindcă nici măcar nu s-a uitat la mine cât am păşit lângă el, însoţindu-l.

— „Puteţi, vă rog, să-mi spuneţi”, am întrebat eu, „ce oraş este acesta?”

El mergea, pur şi simplu, mai departe.

— „Vă rog, domnul meu!” am vorbit eu, mai tare de data asta. „Eu sunt un străin aici şi v-aş fi foarte recunoscător, dacă…”

Noi am ajuns la cafenea şi el s-a întors pentru a se prinde de clanţa. Era surd? Eu am întins mâna mea stângă şi am vrut să-l bat pe umăr.

Dar acolo nu era nimic.

Eu stăteam în faţa uşii şi îl urmăream cu privirea în timp ce el a deschis-o şi a intrat înăuntru. Era de parca aş fi atins aer subţire. Aşa ca şi cum acolo nu ar fi fost nimeni. Şi totuşi, eu l-am văzut cu siguranţă, am văzut chiar şi primele fire de par de pe bărbia lui, căci ar fi trebuit să se bărbierească… M-am întors de la misterul omului fără corp şi m-am sprijinit de firul de sprijin al unui stâlp de telefon. Corpul meu a mers prin fir, aşa cum n-ar fi fost nimic acolo!

Acolo, pe trotuarul acelui oraş necunoscut s-a desfăşurat

raţionamentul meu plin de îndoială. Cel mai straniu şi mai dificil raţionament cu care m-am confruntat vreodată. Omul din cafenea, stâlpul de telefon… luând în considerare ca acestea ar fi fost foarte normale… am presupus ca eu eram acela care era cumva schimbat. Cum ar fi fost dacă eu mi-aş fi pierdut corpul într-un fel imposibil, inimaginabil şi odată cu asta, abilitatea mea de a cuprinde lucruri de a intra în contact cu lumea? Chiar să mă fi văzut individul? Era evident ca el nici nu m-a văzut şi nici nu m-a auzit. Şi nici sergentul, acolo în spital, cum mi-am dat încet seama. Era de parca pentru niciunul din ei, eu nu aş fi existat.

Iar dacă aceştia doi nu m-au văzut – gândurile nebune se prelungeau – cine îmi garanta, de fapt, ca oamenii de la colegiul medical din Virginia vor fi în stare să mă vadă? Ce rost avea să mă grăbesc spre Richmond dacă la sosirea mea, nimeni nu va fi atent la mine?

Şi Crăciunul… ce s-ar întâmplat dacă eu as veni acasă şi propria mea familie nici măcar nu m-ar putea vedea? O singurătate dezolanta m-a cuprins. Cumva, pe o cale oarecare, trebuia ca eu să-mi recuperez acest… acest corp, pe care îl puteau vedea ceilalţi oameni, la care ei reacţionau.

Şi dintr-odată, mi-am amintit de bărbatul acela tânăr, pe

care l-am văzut în patul acela, din încăperea din spital.

Cum era, dacă era posibil… ca eu să fiu acela? Sau numai partea mea vizibila, partea mea tare, care a fost separată de mine, într-un anume fel, de neînchipuit? Cum ar fi fost dacă trupul pe care l-am lăsat în spate, în încăperea de spital, din Texas, ar fi fost al meu?

Şi dacă ar fi fost aşa, cum puteam eu să mă întorc la el? Cum am putut să plec aşa, fără să mă gândesc, în prealabil?

Mă aflam iar în mişcare şi mă îndepărtam repede de oraş. Sub mine se afla răul acela lat. Mi se părea că mă aflam pe drumul înapoi, înapoi în acea direcţie din care am venit şi mi se părea ca viteza de deplasare era mai mare decât cea de dinainte. Coline, lacuri, gospodarii treceau pe sub mine, în timp ce eu zburam într-o linie dreaptă peste pământul întunecat, cufundat în noapte.

Într-un sfârşit, pomii se împuţinară şi, cu un licăr de amintire, am observat sub mine tufişurile şi gurile de apa secate din West Texas. Apoi apărură acoperişurile baracilor de la Camp Barkley, siluete lungi şi întunecate în contrast cu pământul acoperit de zăpadă. Eu pierdeam din înălţime; mă mişcam mai încet. Mă aflam în faţa infirmeriei.

M-am grăbit să merg înăuntru. Acolo se afla recepţia, unde

mă anunţasem în urmă cu zece zile. Era bineînţeles linişte în acest miez de noapte, deoarece birourile erau închise. M-am îndreptat spre holul stâng, dar m-am oprit, fiindcă acesta părea să ducă spre cantina angajaţilor. Unde era staţia în care m-am trezit puţin mai devreme, în noaptea aceasta?

La sfârşitul mai multor coridoare, am ajuns într-o încăpere mare care îmi părea, cel puţin, cunoscută. În fiecare pat de-a lungul pereţilor era întins un corp dormind, dar acela pe care eu îl căutam – acela care eram convins că-mi aparţinea mie – se afla într-o cameră, de lângă uşa, numai cu un singur pat, de aceasta eram sigur. Nerăbdător, m-am uitat înăuntru, în toate trei, dar primele două erau goale şi în ultima era întins un om cu amândouă picioarele în ghips.

M-am întors înapoi în coridor şi mi-am aruncat privirea în jos şi în sus, nedecis. Unde era acea încăpere mica? În care aripa a acestui spital imens se afla ea, de fapt?

Mi-am frământat mintea, încercând să-mi aduc aminte de ceva – ceva ce mi-ar fi putut fi de folos ca să-mi găsesc un punct de reper, dar îmi era imposibil. Trebuie să fi fost inconştient când m-au adus înapoi din încăperea cu aparatul Röntgen, iar atunci când m-am trezit eram aşa de obsedat de gândul de a ajunge în Virginia, încât am fugit de acolo fără a mă uita deloc

înapoi. Cert era, în orice caz, ca undeva în aceste peste 200 de baraci se afla o încăpere mica, care era deosebit de importanta pentru mine – corpul meu se putea afla într-una din aceste baraci.

Şi aşa a început cea mai stranie căutare care a avut loc vreodată: căutarea pentru propria mea descoperire. M-am deplasat în graba prin acest complex enorm, de la o staţie la alta, m-am oprit în fiecare încăpere mica, m-am aplecat peste fiecare om care se afla în pat şi am mers mai departe, cu aceeaşi graba. Existau sute şi sute asemenea saloane înguste cu un singur pat, unul la fel cu celălalt, iar staţiile semănau aşa de tare între ele, încât m-am tulburat foarte tare, întrebându-mă în care am fost deja şi dacă nu făceam cumva, aceiaşi paşi, iarăşi şi iarăşi…

Şi încet, mi-am dat seama de un alt adevăr alarmant.

Eu nu mă văzusem deloc, de fapt, pe mine însumi.

Nu cu adevărat. Nu în acea forma cum îi vedeam pe ceilalţi oameni. De la piept în jos m-am putut vedea, bineînţeles, „de jur-împrejur”, dar de la umeri în sus? Aşa că trebuia să constat acum că am văzut doar imaginea mea bidimensionala care privea dintr-o bucata de oglinda. Şi, din când în când, o poza de asemenea bidimensionala. Aceasta era tot. Prezenta mea însăşi, rotunjita, vie, care umple spaţiul, n-o cunoşteam deloc.

Iar acesta, aşa am descoperit acum, este modul de a ne recunoaşte unul pe celălalt. Nu după înfăţişare sau după culoarea ochilor, ci în toată înfăţişarea tridimensionala cu toate detalile ei, ne recunoaştem noi, dintr-odată.

Bineînţeles îmi cunoşteam înălţimea şi greutatea. „Un metru optzeci şi cinci şi optzeci de kilograme”, repetam eu continuu, de parca aş fi vrut să învăţ pe de rost descrierea unui străin. Dar ce însemnau acestea, de fapt, dacă persoana stătea întinsă pe pat? Aici erau, rând după rând, soldaţi care trebuiau să aibă aproximativ aceiaşi înălţime. Toţi erau ca mine, în anii adolescentei târzii sau în jur de 20 ani. Toţi erau îmbrăcaţi în pijamale de spital şi erau acoperiţi de paturi de armata maronii şi fiecare dintre ei avea tunsoarea aceea soldăţească.

Singurul lucru după care puteam să mă ghidez era acela ca trupul pe care îl căutam era culcat într-una din aceste camere mici [...]. Dar în aceste încăperi văzusem deja o duzină de oameni care arătau aşa cum mă închipuiam pe mine însumi şi de-abia începusem cu căutarea în acest perimetru nebunesc al spitalului. Cum voi putea constata, că m-am găsit pe mine însumi? Aş fi putut poate deja să trec pe lângă mine, fără să-mi fi dat seama?

M-am dus tot mai departe, oprindu-mă pentru a studia

figurile, dedicându-mă apoi mai departe drumului meu. Singurătatea pe care am simţit-o în acel oraş necunoscut se transformase acum într-o panica în creştere. Eram separat de orice om din această lume, de trupul acestei lumi pământeşti şi acum… chiar de identitatea mea proprie.

Dacă persoana din pat era grasa sau avea păr blond sau era pistruiata, atunci plecam grăbit mai departe. Dar în lumina slaba a veiozei nu era întotdeauna uşor să recunosc atât de mult. Eram fără speranţă. M-am sprijinit cu spatele de un zid (m-am obişnuit între timp cu faptul că zidurile nu mă ţineau, dar această poziţie era un obicei de-al meu) şi am cercetat în mintea mea după nişte lucruri deosebite, după semnalmente corporale care m-ar putea identifică din grămada de soldaţi care dormeau, având vârsta în jur de 20 de ani. Un semn pe fata mea sau la picioare? O aluniţă sau o cicatrice?

Inelul Phi-Gamma Delta.

Bineînţeles! Ovalul negru de onix cu bufnita aurie… De ce nu m-am gândit mai înainte la aceasta! Trebuia să o iau iar de la început, să mă duc înapoi în acea încăpere, în care individul din pat arata cum credeam eu ca arat. Aşa că am început din nou de acolo de unde am venit.

Asta este… eram de părere ca acesta era drumul. Totul era

aşa de încurcat: staţii care arătau la fel, mărginite de coridoare la fel. Mergeam grăbit prin camerele mici de o persoană, aruncam o privire scurta pe mâna stângă, dacă ea era pe pătură. Dar de cele mai multe ori mana se afla ascunsa sub pătură şi atunci trebuia să aştept, pana cel care dormea îşi schimba poziţia.

O dată am stat un timp îndelungat lângă un bărbat cu par închis, a cărui barbie şi gura îmi aduceau aminte de tatăl meu. El ofta uşor şi dormea pe partea stângă, mana lui era sub perna şi cu cât priveam mai mult la el, cu atât mai sigur eram ca acesta este eul meu corporal. Iar şi iar, apucam perna şi încercam să o trag la o parte. Degetele mele apucau însă doar aerul. Într-un sfârşit, el se sprijini pe cot şi apuca o cană cu apa, de pe noptiera. La mana lui stângă, avea o verigheta aurie.

Mi-am continuat drumul de la staţie la staţie. Unii soldaţi, pe lângă care treceam, erau treji, priveau tăcuţi la plafon sau stăteau aşezaţi pe marginea patului şi fumau o ţigară. Şi exact aceşti oameni treji erau aceia care îmi făceau singurătatea atât de groaznica. Era totuşi o diferenţă dacă intram nesupravegheat într-o încăpere unde dormea cineva sau dacă mă uitam direct la cineva şi acela nu dădea vreun semn ca existam. În holuri am încetat să mai sar de-o parte dacă se apropia de mine o soră sau un om de serviciu. Eu ştiam acum că nu ne vom ciocni – nici

măcar nu ne vom atinge – dar cumva îmi era prea mult gândul ca cineva merge exact acolo unde stau eu, astfel încât să pot accepta lucrul acesta cu uşurinţă.

În sfârşit am ajuns, în plimbarea mea haotica, la secţia de Röntgen. Tehnicianul îmbrăcat în alb, pe care îl întâlnisem mai devreme, stătea la masa lui de birou şi studia câteva hârtii. Aici era ultima fiinţă omeneasca care vorbise cu mine.

— „Uitaţi-vă la mine, „urlam eu la el. „Eu stau exact în faţa dumneavoastră!”

El lua un pix şi îşi nota ceva pe hârtie. Au trecut oare, doar câteva secunde de când ei m-au dus pe targa din aceasta încăpere? Sigur, au trecut deja săptămâni. Ani sau… erau probabil numai câteva minute? Ceva era curios şi în legătură cu timpul, într-o lume în care regulile spaţiului şi vitezei şi substanţei corporale erau altele. Eu mi-am pierdut simţul acesta în totalitate, nu mai realizam dacă o întâmplare dura o secunda sau ore întregi.

Simţeam o împotrivire să părăsesc singura persoana pe care am recunoscut-o. Dar, în sfârşit, după cât timp nu pot să spun, am călătorit mai departe. Mai multe holuri, mai multe staţii: 12 paturi de-a lungul zidului din dreapta, 12 paturi de-a lungul zidului din stânga, trei birouri la capăt, aproape de uşa, trei

încăperi exact pe partea opusă. Bărbaţi care dormeau, bărbaţi treji, bărbaţi plictisiţi. Dar niciodată inelul cu bufnita.

Într-unul din dormitoarele acelea mici plângea un bărbat tânăr. Poate îi era dor de casa. Mulţi dintre noi plângeam când ne gândeam ca nimeni nu ne-ar observa, mai ales acum în jurul sărbătorilor de Crăciun. În următorul dormitor – nimeni. Patul era cu aşternuturile luate de pe el. M-am dat înapoi – m-am speriat. Acolo era cineva în pat, dar cearşaful îi fusese tras peste cap şi numai mâinile erau în afara cearşafului. Curios de ţeapăn şi de drepte arătau aceste mâini, nenaturale… palmele lor erau întoarse în jos…

Pe al treilea deget al mâinii stângi era o bufniţă pe un oval al unui onix negru.

— 5 – M-am tarat încet înainte, cu ochii aţintiţi la mână. Simţeam ceva groaznic înaintea acestei privelişti. Chiar în lumina slaba a nopţii, puteam să văd ca ele erau prea albe, prea netede. Unde mai văzusem deja asemenea mâini?… Atunci mi-am amintit: tata Dabney arata aşa, întins în sicriu.

M-am dus înapoi la intrare. Bărbatul din acel pat era mort. Simţeam aceeaşi împotrivire ca şi ultima data când am stat într-o încăpere în faţa unei persoane decedate. Dar… dacă acesta era inelul meu – atunci eu eram acela, partea separată de

mine, care stătea culcata orizontal sub pătura patului. Însemna aceasta cumva că eu…

Era prima oară în timpul acestei întregi întâmplări când cuvântul „moarte” apărea în legătură cu ceea ce se întâmplase.

Dar eu doar nu eram mort! Cum puteam să fiu mort şi în acelaşi timp treaz pe deplin?… Eu gândeam. Făceam experienţe. Moartea era altceva. Moartea era… pur şi simplu nu ştiam ce. A se albi. Nimic. Eu eram treaz pe deplin, numai ca fără corpul cu care mă mişcam de obicei.

Ca un nebun am apucat de pătură şi am încercat să o trag la o parte, să dezvelesc arătarea din pat. Dar toată silinţa mea nu a avut ca rezultat nici cea mai mică adiere de aer, în acea încăpere mică.

Plin de dezamăgire am căzut în cele din urmă jos, în faţa patului. Sau mai bine zis, am făcut aceasta în spirit: în realitate, ce era acolo nu avea legătură cu aceasta fiinţă a mea netrupeasca. Acolo, chiar acolo se afla înfăţişarea şi substanţa mea, dar atât de îndepărtată de mine de parca am fi locuit pe planete diferite. Era aceasta moartea?… Despărţirea unei părţi a personalităţii de restul?

Nu eram sigur în această privinţă. Lumina în încăpere a început să se schimbe; deodată am remarcat că se făcea mai

multă lumina, mult mai multă lumină decât era înainte. M-am întors spre veioza, care era pe noptiera. Cu siguranţă ca un singur bec de 15 waţi nu putea da atâta lumina.

Eram plin de uimire în timp ce lumina devenea tot mai puternică. Ea venea de nicăieri şi părea că este, în acelaşi timp, peste tot. Toate lămpile acestei staţii nu puteau da atâta lumina. Toate lămpile din lume nu o puteau face! Era imposibil de luminos, era lumina unui milion de aparate de sudat, care funcţionau toate deodată. Şi în mijlocul uimirii mele îmi veni un gând prozaic, care s-a născut probabil din lecţiile de biologie anterioare la universitate. „Ce bucuros sunt ca acum, în acest moment nu am ochi fiziologici”, mă gândeam eu, „Aceasta lumina ar putea distruge retina ochiului într-o zecime de secunda.>

Nu, m-am corectat pe mine însumi, nu lumina.

El!

El era prea luminos, pentru a putea privi la El. Fiindcă acum am realizat că nu era lumina, ci un om, acela care a păşit în încăpere sau, mult mai mult, un om din lumina, chiar dacă aceasta era tot atât de puţin posibil pentru mintea mea ca şi intensitatea de nedescris a luminii, care era expresia chipului Său. În clipa în care L-am observat, s-a format în simţul meu un

ordin, ca de la sine.

„**Scoală-te**”! Cuvintele veneau din interiorul meu şi totuşi, aveau o autoritate cum n-au avut gândurile mele niciodată. Eu am sărit în picioare şi, în timp ce făceam aceasta, am aflat un lucru nemaipomenit: „**Tu eşti în prezenta Fiului lui Dumnezeu**”.

Şi iarăşi s-a format în mine o închipuire ca de la sine, dar nu ca un gând sau o speculaţie. Era un fel de cunoaştere, dintr-odată şi desăvârşită. Eu ştiam despre El şi alte realităţi. Acel unic lucru, de exemplu, ca El era fiinţă omeneasca cea mai desăvârşită pe care am întâlnit-o vreodată. Dacă acesta era Fiul lui Dumnezeu, atunci, numele Lui era Iisus. Dar… acesta nu era acel Iisus din cărţile mele de duminica. Acel Iisus era amabil, prietenos şi înţelegător. Această persoană însă, era El singur putere, mai bătrân decât toţii vecii şi totuşi, mai modern decât orice persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

Mai presus de toate, ştiam cu aceeaşi minunata cunoaştere interioara, ca acest bărbat mă iubeşte. Mult mai mare decât puterea care izvora din prezenta Sa, era dragostea necondiţionată. O dragoste dincolo de închipuirile mele cele mai adânci. Aceasta dragoste cunoştea toate mişcările mele în care nu era dragoste – suferinţele cu mama mea vitrega,

temperamentul meu exploziv, gândurile sexuale pe care nu le puteam tine sub control, fiecare gând rău şi egoist cu punerea lui în fapta, deja din ziua când m-am născut – şi totuşi, El mă accepta şi mă iubea aşa cum eram eu.

Dacă eu spun ca El ştia totul despre mine, atunci aceasta era, pur şi simplu, un fapt vizibil. Fiindcă, concomitent cu prezenta Lui strălucitoare – dacă povestesc despre aceasta, trebuie să descriu amândouă lucrurile ca atare – a apărut în acea încăpere fiecare episod separat, a vieţii mele. Totul s-a întâmplat în jurul meu, era pur şi simplu prezent, în plina vedere, în acelaşi timp şi curgător, de parcă s-ar putea petrece totul în acelaşi timp.

Cum de erau acestea posibile, nu ştiu. Niciodată mai înainte n-am strâns o experienţă într-un asemenea spaţiu, în care eu păream să mă aflu acum. Camera mica cu un singur pat era încă vizibila, dar nu ne mai înconjura. Dimpotrivă, în jurul nostru, în toate părţile, era ceva ce puteam să numesc ca fiind un fel de pictura pe perete – numai ca figurile erau tridimensionale, ele se mişcau şi vorbeau.

Şi multe dintre aceste chipuri erau, se pare, eu însumi. Speriat, mă uitam la mine cum stăteam în faţa tablei în clasa a-3-a. Cum mi-am primit insigna de vultur de la grupa mea de

cercetaşi. Cum l-am împins pe tata Dabney pe coridorul de la Moss Side. Eu m-am văzut pe mine ca fiind un bebeluş micuţ de un kilogram şi jumătate, care încerca să inhaleze aer în incubator. În acelaşi timp (nu părea să fie un timp mai devreme sau mai târziu) am văzut cum am fost eliberat prin cezariana din pântecele femeii aceleia tinere, dar bolnave şi pe moarte, pe care nu am văzut-o niciodată.

Eu m-am văzut pe mine, fiind cu puţine luni mai în vârstă, cum stăteam pe genunchii unei femei prietenoase cu ochelari având rama argintie şi cu un nas strâmb. Fetiţa aceea mica de trei anişori, care se juca pe pământ lângă noi, trebuia să fie Mary Jane, cu toate că nu-mi puteam aminti de ea la acea vârstă. Dar doamna Williams arata tot aşa, cum eu o cunoşteam. Ea apărea în multe din aceste scene; cu o expresie de dor de mult uitata, am văzut cât de mult o iubeam.

În acelaşi timp, cu aceste scene am văzut cum tata a adus la Moss Side o brunetă subţire şi fără vlaga; femeia pe care el voia s-o ia de nevasta. Eu m-am văzut pe mine şi pe Mary Jane la mutarea noastră în casa 4306 la Brook Road, m-am văzut pe mine stand înfricoşat în bucătărie, plin de dorinţa de a mă duce afară, dar şi plin de spaima din cauza băiatului care locuia lângă noi.

Lângă scenele frumoase existau şi scene îngrozitoare. Eu priveam la mine cum mă bătea băiatul acela, priveam la umilinţă mea, pe când sora mea ieşea grăbită din casa pentru a continua lupta, pentru mine. Mă vedeam plângând când tata îşi lua rămas bun de la noi pentru a pleca o săptămână, două săptămâni, o lună, după care a fost luat pentru totdeauna de la noi.

O mare greutate s-a format, la început, în mine. M-am văzut întorcându-mă de la fata mamei mele vitrege, când ea se apleca peste mine pentru a-mi da pupicul de noapte bună şi am văzut chiar gândul în sine: „eu nu o voi iubi niciodată pe aceasta femeie. Mama mea a murit. Doamna Williams a plecat. Dacă o iubesc, şi ea mă va părăsi”. M-am uitat cu insistenta la mine când aveam vârsta de zece ani, şi stăteam în faţa aceleiaşi mese de bucătărie, în timp ce tata s-a dus la spital pentru a aduce acasă pe mama şi pe noul nostru frate Henry. Eu m-am văzut pe mine, cum, înainte de a-l vedea, m-am decis, ca nu îmi va plăcea acest nou venit.

Erau şi alte scene, sute, mii toate luminate de lumina arzătoare, într-o stare în care părea ca timpul stătea pe loc. În timpul obişnuit ar fi fost nevoie de săptămâni numai pentru a arunca o privire superficiala peste acele multe întâmplări şi totuşi am avut impresia ca treceau numai minute.

Am observat cum ne-am mutat; în acel an am împlinit 12 ani. Era o casă noua în vestul Richmondului. Am văzut bicicleta cea noua, pe care mi-au dăruit-o tata şi mama Dabney şi m-am văzut trecând de o mie de ori peste podul de cale ferată, pentru a-i vizita la Moss Side.

M-am văzut în acea după amiaza când, venind acasă pe partea dinspre vest, am găsit pe drum bucăţi de lemn de balsam. Era tot ce mai rămăsese din modelul mare de avion, pe care l-am lipit bucata cu bucata. Eu m-am văzut nervos pe Henry care avea trei ani şi care a recunoscut aceasta fapta violenta şi am văzut şi împietrirea mea proprie în decursul timpului, când m-am retras supărat în faţa întregii familii.

Acolo erau episoadele din anii mei de liceu – întâlniri cu fete, examene de chimie sau când am alergat cel mai repede o mila, din toată şcoala. Am văzut sfârşitul liceului, m-am văzut intrând în universitatea din Richmond. Şi în tot acest timp, am văzut inflexibilitatea mea fata de mama, de fratele meu Henry şi chiar fata de micuţa Bruce Gordon. Am văzut cum tata a venit acasă în uniforma de maior, m-am văzut pe mine mergând la posta pentru a mă înscrie în stagiul militar. Am observat instrucţia de pe Câmp Lee şi am observat cum m-am urcat alături de sute de recruţi, în trenul spre Camp Barkley.

Fiecare parte a unei vieţi de 20 de ani se putea vedea. Binele, răul, momentele de glorie sau ceea ce era ruşinos. Şi cu vederea aceasta atotcuprinzătoare, s-a format o întrebare. Ea era de fata în fiecare scena şi la fel ca şi scenele, ca atare, părea să fie comandata de lumina de viaţă de lângă mine.

Ce ai făcut din viaţa ta?

Era clar, că nu era o întrebare de felul celor care urmăresc o informaţie, fiindcă ce am făcut din viaţa mea era limpede. În orice caz, apelarea totala, detaliata şi perfecta a trecutului venea de la El, nu de la mine. Eu nu mi-aş fi putut aminti nici măcar o zecime din ce am văzut, înainte de a-mi arata El.

Ce ai făcut din viaţa ta?

Părea să fie o întrebare, care caută valorile, nu faptele ca atare. Ce ai făcut tu cu timpul preţios, ce ţi s-a dat? Şi la această întrebare atotiluminatoare, care s-a format din întâmplările acelea normale a unei vieţi de adolescenta aproape tipice, viaţa mea s-a arătat nu numai plictisitoare, ci chiar fără sens. N-am făcut nimic ce putea rămâne, nimic important? Disperat am căutat ceva ce putea părea preţios în lumina acelei realităţi strălucitoare.

Chiar că nu se aflau păcate spectaculoase, ci mai mult tainele sexuale ascunse a celor mai mulţi adolescenţi. Dar chiar

dacă nu se aflau adâncimi groaznice, nu existau nici înălţări extraordinare. Numai o îngrijire fata de mine fără sfârşit, fără un orizont mai larg şi o mare nemulţumire. Nu m-am interesat de nimic dincolo de interesele momentane? N-am făcut eu niciodată ceva ce alţi oameni ar recunoaşte ca fiind important? În sfârşit mi-am amintit ceva, cel mai măreţ moment al vieţii mele:

— „Eu am primit decoraţia de cercetaş „Eagle Scout”.

Şi iar păreau să se răspândească cuvinte de la prezenta de lângă mine.

Aceasta te onorează pe tine.

Era adevărat. Eu puteam să mă văd pe mine însumi, cum stăteam în mijlocul cercului de decoraţii, înroşit de mândrie, ochii familiei mele şi a prietenilor mei aţintiţi spre mine cu respect. Eu, eu, eu – întotdeauna în centrul atenţiei. Nu exista un timp în viaţa mea, în care m-am interesat mai mult de altcineva?

M-am văzut la 11 ani mergând în faţa, în timpul rugăciunilor la biserică, pentru a-l ruga pe Iisus să devină Domnul vieţii mele. Dar am văzut cum prima euforie s-a transformat repede în rutina dobitoceasca: în mersul la biserica duminica. Mult mai rău, am văzut mulţumirea şi respectul de sine cu care mă duceam acolo. Eu eram mai bun decât copiii

care nu veneau la biserică. Eu eram chiar mai bun decât mulţi dintre aceia care veneau: siguranţa mea referitoare la vizitele regulate, o dovedeşte.

Am început a arăta spre cursurile mele pregătitoare pentru medicina, cum voiam să devin doctor pentru a ajuta pe alţi oameni. Dar, vizibil, pe lângă scenele din clasa mai erau acel Cadillac şi avionul privat… Gândurile erau, de buna seama, tot aşa de vizibile ca şi faptele, în faţa luminii atotcuprinzătoare.

Şi deodată, s-a format o rezistenta în mine împotriva întrebării însuşi. Nu era drept. Bineînţeles, că nu am făcut nimic din viaţa mea! Nu am avut timp. Cum se poate judeca o persoană care nu a început încă bine viaţa? Oricum, răspunsul n-a conţinut niciun pic de judecata. Moartea venea cu nemărginită dragoste şi putea să vină la orice vârstă.

Bineînţeles. Eu ştiam că mor bebeluşi şi copii mici. Şi totuşi, m-am gândit mereu că mi s-ar cuveni cumva o viaţă lungă.

— „Ce se întâmplă cu banii de asigurare, pe care trebuie să-i primesc la şaptezeci de ani? „Aceste cuvinte veneau la suprafaţă încă înainte de a le putea retine, în aceasta realitate stranie, în care dialogul se făcea prin gânduri în loc de vorbe. Înainte cu câteva luni îmi încheiasem asigurarea standard de

viaţă, care s-a oferit în cadrul armatei. M-am gândit eu, oare, în subconştientul meu, ca aceasta hârtie ar putea garanta chiar viaţa însăşi? Şi dacă am presupus mai înainte ca în prezenta de lângă mine se putea găsi bucurie, acum eram sigur de aceasta: strălucirea părea să vibreze şi să licărească într-o formă de râset sfânt – nu râdea de mine şi de prostia mea, nu un râset batjocoritor, ci unul vesel, care părea să spună ca, în ciuda tuturor greşelilor şi tragediilor, încă mai rămânea bucuria.

Şi sub influenţa acestui râset, am constatat că eu eram acela care judeca aşa de sever stările de fapt din jurul nostru. Eu eram cel care le-am recunoscut ca fiind nesemnificative, egoiste şi fără importanţă. Niciun fel de condamnare nu venea de la slava aceea care mă înconjura. El nu mă mustra, nu îmi reproşa nimic. El… mă iubea pur şi simplu. El umplea toată lumea cu persoana Sa şi totuşi, oare, cum se apropia de mine personal?… Aştepta un răspuns la întrebarea care încă plutea în aer.

Ce ai făcut din viaţa ta? Ce îmi poţi arata?

Eu înţelesesem deja ca primele mele eforturi nebuneşti de a da un răspuns impresionant, ţineau de o intuiţie greşită. El nu întreba ce fel de performante am făcut şi ce decoraţii am primit.

Întrebarea avea de-a face cu dragostea, precum tot ce emana din El. **Cât ai iubit în viaţa ta? Ai iubit pe alţii,**

precum te iubesc eu? În totalitate? Necondiţionat?

Când am auzit întrebarea cu acest înţeles, mi-am dat seama cât de neînţelept era sa găsesc un răspuns în jurul meu. De ce? Eu n-am cunoscut dragostea aşa cum ea mi se arata acum. Cineva ar fi trebuit să-mi fi spus asta, m-am gândit eu dezamăgit!… Un bun prilej de a descoperi ce înseamnă o viaţă de om – aşa cum as ajunge la examenul final şi as constata că sunt examinat la o materie pe care n-am studiat-o niciodată. Dacă aceasta este esenţa tuturor lucrurilor, de ce nu mi-a povestit nimeni despre ea?

Însă, cu toate că acest gând s-a născut din compătimirea şi scuza mea de sine, răspunsul nu conţinea nicio mustrare, ci numai râsetul ascuns, ceresc, în spatele cuvintelor:

Eu ţi-am spus.

Dar cum? Încă mă mai străduiam să am dreptate. Cum putea El să-mi fi spus de aceasta şi eu să nu fi ascultat?

Eu ţi-am spus aceasta cu viaţa pe care am trăit-o. Eu ţi-am spus-o cu moartea prin care am murit. Şi dacă mă urmezi, vei vedea mai multe…

Deodată am remarcat ca plecam de acolo. Nu mi-am dat seama că am părăsit infirmeria, dar acum nu o puteam vedea nicăieri. Scenele vii din viaţa mea, care mi se arătaseră, au

dispărut şi ele; dimpotrivă, noi păream să ne aflam sus peste pământ şi ne mişcăm cu mare viteză spre o lumina îndepărtată.

Nu era ca şi călătoria în afara corpului meu, pe care am trăit-o mai devreme. În momentele acelea m-au stăpânit propriile mele gânduri. Atunci mi s-a părut ca alunecam peste fata pământului. Acum ne aflam la mai mare înălţime, în timp ce eu priveam la El cum împărţea porunci şi acum călătoria noastră nu mai părea să fie străină sau înfricoşătoare.

Punctul îndepărtat se dezvolta şi deveni un oraş mare, spre care părea că ne îndreptăm. Încă mai era noapte, dar fumul ieşea din hornurile fabricilor şi în multe clădiri ardea lumina la fiecare etaj. În spatele luminii se afla un ocean sau un lac mare; putea să fie Boston, Detroit sau Toronto, sigur nu un loc pe care l-am văzut vreodată, dar era în mod cert, după cum gândeam eu, când ne-am apropiat destul de mult pentru a vedea străzile aglomerate, un oraş în care industria de război lucra fără încetare.

Chiar ca străzile erau nemaiîntâlnit de aglomerate. Exact sub noi mergeau pe trotuar doi oameni în aceeaşi direcţie şi, o clipă mai târziu, au trecut pur şi simplu unul prin celălalt. Acelaşi lucru se petrecea în imensele fabrici şi clădiri cu birouri pe care le puteam recunoaşte la fel de uşor ca şi străzile – prea

mulţi oameni la maşini şi birouri. Într-o încăpere stătea un bărbat cărunt în fotoliul sau şi dicta o scrisoare într-un cilindru rotitor. În spatele lui stătea, la nici doi centimetri depărtare, un alt om, poate cu zece ani mai bătrân şi încercă în repetate rânduri să cuprindă microfonul cu mana, aşa de parcă ar fi vrut să-l ia din mana celuilalt.

— „Nu”, striga el, „dacă comanzi o sută de gros, vor calcula mai mult. Ia o mie de gros deodată. Pierce ţi-ar fi făcut o oferta mai bună. De ce i-ai dat lui Bill aceasta slujba? „El continua fără încetare, îl corecta, îi dădea comenzi, în timp ce bărbatul pe scaun părea să nu-l vadă şi să nici nu-l audă.

În repetate rânduri vedeam acest fenomen: oameni care nu erau conştienţi de prezenta altora, care se aflau direct lângă ei. Am văzut un grup de muncitoare care s-au adunat în cantina. Una din ele, i-a cerut alteia o ţigară, i-a cerşit-o de-a dreptul, de parca şi-ar fi dorit-o mai mult decât totul de pe lume. Dar cealaltă, care vorbea cu prietenele ei, nici măcar nu era atenta la ea. Ea a luat un pachet de ţigări din îmbrăcămintea sa de lucru şi, fără a-i oferi nimic celei care întindea mana spre ţigări într-un mod atât de pătimaş, îşi lua una şi o aprinse. Conştientă de scopul său, ca un şarpe care se târăşte înainte, femeia care nu fusese luată în seama întindea mana spre ţigară aprinsa din gura

celeilalte. Şi iarăşi o întindea. Şi iarăşi…

Am observat ca ea era incapabilă să prindă ţigară, ceea ce a trezit în mine o amintire cam înspăimântătoare. M-am gândit la cablul de sprijin al stâlpului de telefon, la umezeala din patul din infirmerie. Mi-am amintit cum am strigat la omul acela care nu s-a întors să mă privească. Şi atunci mi-am amintit de oamenii din acest oraş, care încercau degeaba sa atragă atenţia asupra lor şi care mergeau pe trotuar fără a lua spaţiul în stăpânire. Mai mult ca sigur, aceste persoane erau în aceeaşi stare, în afara corpului, ca şi mine.

Ca mine, de fapt, ei erau morţi.

Dar era un lucru foarte diferit fata de ce mi-am închipuit eu despre moarte. Priveam ţinta la o femeie de aproximativ 50 de ani care urmarea pe strada un bărbat de aceeaşi vârstă. Ea părea plină de viaţă, agitata şi în lacrimi, numai ca bărbatul căruia îi adresa cuvintele pătrunzătoare, uitase de existenta ei.

— „Tu nu dormi destul. Marjorie te comanda prea mult. Ştii ca tu n-ai fost niciodată puternic. De ce nu porţi un fular? Nu trebuia niciodată să te fi însurat cu o femeie care se gândeşte numai la ea”. Ea spunea multe, mult mai multe şi din unele cuvinte pe care le-am auzit, am tras concluzia ca ea era mama lui, chiar dacă păreau să fie aproape de aceeaşi vârstă. De când

îl urma ea pe acest drum?… Era acesta un fapt ce caracteriza moartea – să fi continuu invizibil pentru cei în viaţă şi totuşi, mereu încurcat în treburile lor?

— *„Să nu va strângeţi comori pe pământ! Fiindcă acolo unde vă este comoara, acolo este şi inima voastră*! „Eu n-am fost niciodată foarte bun în învăţarea pe de rost a pasajelor biblice, dar cuvintele lui Iisus din predica de pe munte îmi cutremurară mintea ca un şoc electric. Probabil ca aceşti oameni netrupeşti – omul de afaceri, femeia care cerşea o ţigară, mama aceea – aveau inimile lor încă în cele pământeşti, chiar dacă ei nu puteau păstra contactul în continuare cu pământul. Sunt şi eu tot aşa?… Tremurând m-am gândit la decoraţia de cercetaş. La Phi-Gamma. La instruirea mea în cele ale medicinii. Era inima mea, punctul de reper al fiinţei mele, îndreptată spre lucruri ca acestea?

Îndreaptă-ţi ochii spre mine, aşa mi-a spus Iisus înainte de a începe aceasta călătorie ieşită din comun. Şi dacă eu făceam acest lucru, frica mea dispărea. Dispărea dacă mă uitam la El, chiar dacă rămânea deschisa întrebarea aceea îngrozitoare. Fără El şi prezenta Lui, n-aş fi îndurat ce îmi arata El. Repede ca gândul, noi călătoream din oraş la alt oraş, probabil pe pământ cunoscut, cel puţin pe o parte a pământului – Statele Unite şi

Canada probabil… Simţeam acum ca şi miile de fiinţe netrupeşti se afla în acest spaţiu „normal” pentru ele. Într-o casă, un bărbat tânăr urmarea pe altul mai bătrân dintr-o încăpere în cealaltă. „Îmi pare rău, tata! „spunea el încontinuu. „Nu am ştiut că o îndurerez pe mama atât de tare! Nu mi-am dat seama că nu e bine aşa”.

Deşi eu îl puteam auzi, foarte limpede, era clar ca bărbatul cu care vorbea, nu-l înţelegea. Bărbatul bătrân ducea otrava într-o încăpere, în care stătea în pat, o femeie mai în vârstă. „Îmi pare rău tata „Spuse iar bărbatul tânăr. „Îmi pare rău, mama. „Fără încetare, iar şi iar, el vorbea unor urechi care nu-l puteau auzi.

Fără să fi înţeles nimic, m-am întors spre strălucirea de lângă mine. Dar, deşi simţeam cum milostivirea Lui curgea în încăpere asemenea unui fluviu, simţurile mele nu se luminau cu înţelegere. De câteva ori ne-am oprit în faţa unor scene asemănătoare. Un băiat urmarea o tânără adolescenta prin holurile unei scoli: „Îmi pare rău, Nancy! „O femeie de vârstă mijlocie îl ruga pe un bărbat cărunt s-o ierte. „De ce le pare atât de rău, Iisuse? „il întrebăm eu. „De ce nu încetează să mai vorbească cu oameni care nu-i înţeleg?”

De la lumina de lângă mine veni gândul: **ei sunt**

sinucigaşi, legaţi de consecinţele faptei lor.

Acest gând m-a şocat, deşi ştiam ca venea de la El şi nu de la mine, fiindcă nu am mai văzut în continuare nicio scena de asemănătoare, aşa că mi s-a părut că am învăţat adevărul pe care El voia sa mă înveţe.

Treptat, am mai observat şi altceva. Toţi oamenii vii pe care i-am văzut, erau înfăşuraţi cu o strălucire slaba, cam ca un câmp electric, pe suprafaţa corpului lor. Aceasta strălucire se mişca când ei se mişcau, ca o a doua piele, ca o lumina ştearsă de-abia vizibila.

Mai întâi am crezut că este o strălucire reflectata ca dintr-o oglinda şi care provine de la persoana de lângă mine. Dar clădirile, în care păşeam nu o reflectau şi nici lucrurile neînsufleţite. Şi atunci am descoperit ca nici fiinţele fără trup nu o reflectau. Şi am descoperit ca pana şi propriul meu trup fără substanţa era fără aceasta înfăşurare strălucitoare.

În punctul acesta, lumina m-a condus în interiorul unui bar murdar, în apropierea unei, cum se părea, mari întruniri marinăreşti. O grămadă de oameni, mulţi dintre ei marinari, stăteau cate trei la bar, pe când alţii se înghesuiau spre pereţi şezând în grupuri, în jurul unor mese de lemn. Deşi unii beau bere, se părea ca cei mai mulţi dintre ei turnau pe gura atât de

mult whisky, cât puteau umple paharele doi barmani transpiraţi.

După aceea am observat ceva ieşit din comun. Un număr de bărbaţi care stăteau la bar, păreau să nu fie în stare să ducă paharele la buzele lor. Iar şi iar observam cum ei întindeau mâinile spre paharele lor, cum mâinile lor treceau prin paharele masive, prin mesele de bar de lemn greu, prin braţele şi trupurile băutorilor din jurul lor.

Şi aceşti bărbaţi, aşa se putea observa la fiecare, n-aveau acea înfăşurare luminoasa cu care erau înfăşuraţi ceilalţi.

În consecinţă coconul acela de lumina trebuia să aparţină numai trupurilor vii. Morţii, adică noi, care pierduserăm materia noastră tare, pierdusem, de asemenea, şi aceasta „a doua piele". Şi era limpede ca numai oamenii aceştia vii, care erau înconjuraţi de aceasta lumina beau în realitate, discutau şi ciocneau însetaţi paharele unul cu altul.

Ei nici nu vedeau fiinţele acelea deznădăjduite, însetate şi fără trup, nici nu simţeau întinderea nebuneasca a mâinilor acelea, pentru a prinde unul dintre pahare. (Deşi îmi era limpede, uitându-mă la ei, ca acele fiinţe fără trup îi puteau vedea şi auzi pe ceilalţi. Tot mereu apăreau certuri nervoase din pricina paharelor, pe care niciunul din ei nu le putea duce la buze.) Eu eram de părere că am văzut deja beţii grele la

petrecerile asociaţiei studenţeşti din Richmond, dar ce am observat la acel bar din partea civililor şi militarilor, punea tot ce am văzut până acum în umbră. Am observat cum un marinar tânăr s-a sculat clătinându-se, de pe scaunul de la bar, a mers doi sau trei paşi înainte şi a căzut greu la pământ. Doi dintre colegii lui au pus mâinile pe el şi l-au tras din acel loc.

Dar nu la aceasta m-am uitat eu. Am privit cu minunare cum coconul luminos din jurul marinarului s-a deschis, pur şi simplu. El s-a despicat peste capul lui şi a început să se curăţă, de la cap pana la umeri. În acelaşi timp, mai repede decât am văzut vreodată pe cineva mişcându-se, una din fiinţele acelea netrupeşti s-a repezit peste el – una din fiinţele acelea, care stăteau mai înainte la o masă din bar. Ca o umbră însetată ea îşi petrecuse un timp alături de marinari şi urmărise lacoma, fiecare înghiţitură a tânărului bărbat. Acum se aruncase asupra lui, ca un răpitor asupra prăzii.

O clipă mai târziu, figura săritoare a dispărut, ceea ce mi-a pricinuit o mare uimire. Aceasta s-a petrecut încă înainte ca cei doi bărbaţi să tragă încărcătura lor inconştienta într-o parte, de lângă picioarele celor care stăteau la bar. Am văzut foarte clar cum, pentru un scurt moment, când l-au sprijinit pe marinar la perete, din două persoane distincte, a fost numai o persoană

acolo.

Încă de două ori s-a repetat aceeaşi scena, în timp ce eu priveam surprins la ei. Un bărbat a căzut inconştient, înfăşurarea din jurul lui s-a rupt cu viteza fulgerului, iar una din fiinţele netrupeşti a dispărut pentru a se arunca prin deschizătură acesteia, de parcă ar fi intrat în cealaltă fiinţă.

Era oare înfăşurarea luminoasa ceva ca un fel de platoşă? Era ea o protecţie împotriva fiinţelor netrupeşti ca mine? Era de presupus ca aceste creaturi ireale au avut cândva corpuri tari, precum am avut şi eu odată. Am bănuit ca în timpul cât ele au fost încă în trupurile lor, şi-au format o dependentă de alcool, care a trecut peste aspectul fizic, ajungând până la acel psihic, ba chiar spiritual. Atunci când şi-au pierdut trupurile, ele au fost îndepărtate pentru totdeauna de la ceea ce şi-au dorit permanent, cu excepţia situaţiilor în care ele reuşesc să se mai afle, pentru scurt timp, în alte trupuri.

O veşnicie ca aceasta – gândul mă înspăimântă ca un duş rece – trebuie să fie, într-adevăr, un fel de iad. Dacă m-am gândit vreodată la aceasta, atunci mi-am închipuit iadul ca fiind un loc arzător sub pământ, unde vor arde pentru totdeauna oameni rai, aşa ca Hitler. Dar cum ar fi dacă ar exista un nivel al iadului chiar aici, pe suprafaţa pământului – nevăzut şi nebănuit

de cei în viaţă, care se afla în acelaşi spaţiu? Cum ar fi dacă acesta ar însemna sa rămâi pe pământ, dar nefiind niciodată în stare să intri iar în contact cu el? M-am gândit la acea mama a cărui fiu n-o putea auzi. La femeia care îşi dorea o ţigară. M-am gândit la mine mânat de dorinţa de a ajunge la Richmond, fără să fiu capabil să mă fac văzut sau să pot primi ajutor. Plin de dorinţe, arzând de cerinţe şi totuşi fără putere – aceasta ar putea fi într-adevăr iadul.

Nu „ar putea fi”, am descoperit deodată. Acesta este. Acesta era iadul, iar eu însumi eram o parte integrantă din el, la fel de mult ca şi celelalte creaturi fără trup. Murisem. Îmi pierdusem trupul meu pământesc. Acum existam într-un spaţiu, în care nu voi găsi niciun fel de atenţie.

Dar dacă acesta de aici era iadul, dacă aici nu era nicio speranţă, de ce era El atunci lângă mine? De ce îmi bătea inima plină de bucurie, totdeauna când mă uitam la El?… Fiindcă într-o formă atotcuprinzătoare, El era aspectul cel mai important al acestei călătorii. Toate imaginile şi şocurile care mă atingeau, nu erau nimic în comparaţie cu importanta Lui care se manifesta. Şi astfel, într-un mod foarte simplu, m-am îndrăgostit de persoana de lângă mine. În orice direcţie mă uitam, El rămânea adevăratul punct de reper al atenţiei mele. Şi nimic din

ceea ce am văzut, de altfel, nu s-a comparat cu El.

Şi încă ceva m-a flatat. Dacă eu puteam să-l văd, de ce nu-l puteau vedea toţi ceilalţi? El era prea luminos ca să fi putut privi la El ochi trupeşti – de asta mi-am dat seama imediat. Dar cu siguranţă ca oamenii în viaţă cu care ne-am întâlnit trebuiau, totuşi, să simtă raiul iubirii, care îi întâmpină ca o căldură a unui foc imens.

Şi ceilalţi care nu mai aveau ca şi mine ochi normali, care să poată fi distruşi, trebuiau totuşi să simtă dragostea arzătoare şi milostivirea din mijlocul lor… Cum ar fi putut să treacă cineva cu vederea ceva care îl întâmpină mai aproape şi mai luminos decât soarele la amiaza?

Excepţie făcând faptul că…

S-a putut întâmpla pentru prima dată când m-am gândit la aceasta… s-a putut întâmpla în acea zi, ceva mult mai important decât am crezut eu până acum… atunci când am mers la vârsta de 11 ani în faţa altarului bisericii. Era posibil, ca eu, într-adevăr, să mă fi „născut din nou”, aşa cum zicea pastorul la predica – cu darul unor ochi noi… chiar dacă nu înţelegeam nimic din asta.

Sau l-ar fi putut vedea şi ceilalţi dacă atenţia lor nu ar fi fost fixata pe lucrurile lumeşti pe care le-au pierdut… „*Unde*

este inima voastră… „Atâta timp cât inima mea a fost fixata pe faptul ca, trebuia să merg într-o anume zi la Richmond, nu am fost în stare să-l văd pe Iisus. Poate că putem să-L alungam din cercul nostru vizual, dacă punctul principal al atenţiei noastre este fixat pe altceva…

Ne aflam iar în mişcare. Am părăsit portul de marina militară şi împrejurimile lui, cu străzile murdare şi birturile lui şi ne aflam acum la marginea unei câmpii netede şi imense, într-o dimensiune în care călătoria părea să nu coste niciun fel de timp. În timpul călătoriei noastre am vizitat locuri unde morţii şi vii trăiau umăr la umăr unul cu celălalt: unde pluteau în aer chipuri fără trupuri, cu totul neobservate de cei vii, pluteau peste oamenii şi lucrurile pământeşti, spre care erau îndreptate dorinţele lor.

Oricum, chiar dacă eram, în mod vizibil, încă undeva pe suprafaţa pământului, nu puteam acum zări, niciun bărbat sau o femeie vie. Câmpia fermenta, era chiar plină cu hoarde de fiinţe netrupeşti; nicăieri nu se putea vedea o persoană pământească înfăşurată cu lumina. Se pare ca toate aceste mii de oameni nu mai aveau trup, cum eram, de altfel, şi cazul meu. Ele erau cele mai dezamăgite, mânioase şi mizerabile fiinţe pe care le-am văzut vreodată.

— „Doamne Iisuse! „strigam eu. „Unde suntem?”

Mai întâi m-am gândit, că ne uitam pe un câmp de bătălie: peste tot erau oameni blestemaţi să ducă o luptă unul cu altul: ei se îndoiau, se loveau şi se băteau ca sălbaticii. Acesta nu putea fi însă un război din zilele noastre, fiindcă nu existau nici tancuri şi nici armament. Nici vreun fel de arma nu am văzut, când m-am uitat mai îndeaproape, ci numai mâini şi picioare goale şi dinţi. Şi atunci am observat ca nimeni nu se rănea. Nu curgea sânge, pe pământ nu erau întinse trupuri, lovitura care trebuia să-l distrugă pe adversar, îl lasă în aceeaşi stare de mai înainte.

Cu toate că, aparent, ei stăteau unul peste celălalt, era ca şi cum fiecare ar fi lovit în aer; în cele din urmă mi-am dat seama că ei nu se puteau atinge cu adevărat, deoarece nu posedau trupuri. Ei nu puteau ucide, cu toate că aveau această dorinţă, căci victimele lor erau deja moarte. Şi tot aşa ei se avântau, unul împotriva celuilalt, în nebunia lor neputincioasa.

Dacă am presupus mai înainte că am cunoscut iadul, acum eram sigur de aceasta. Pana în aceasta clipa am privit la mizeria care consta în a fi legat de lumea pământească, la care nu mai eram părtaş. Acum am văzut că sunt şi alte forme de lanţuri. Aici nu erau oameni sau lucruri din substanţe tari, care să poată

lega sufletele. Aceste creaturi păreau să fie legate de obiceiurile simţurilor şi ale emoţiilor, de ura, desfrâul, gândurile şi închipuirile lor distrugătoare.

Mai urate decât loviturile cu piciorul şi muşcăturile pe care şi le adresau recipoc, erau agresiunile sexuale, pe care mulţi dintre ei le arătau prin pantomime aprinse. Perversiuni la care nici n-am visat vreodată, s-au încercat zadarnic în jurul nostru. Era imposibil să spui dacă urletele dezamăgite care ajungeau la noi erau sunete adevărate sau numai ecouri ale gândurilor disperate. În această lume fără trup, totul părea să fie tortura. Ceea ce gândea cineva […] era imediat vizibil pentru toţi din jurul lui, mai complet decât ar fi putut exprima cuvintele, mai repede ca sunetul.

Iar gândurile care erau schimbate de unii cu alţii aveau de-a face cel mai mult cu cunoştinţele superioare, cu abilitatea sau cu trecutul gânditorului. „Doar ţi-am spus! „Am ştiut asta dintotdeauna! „Nu te-am avertizat?! „Un urlet, care se auzise în ecou. Cu un simţământ de reala familiaritate mi-am recunoscut propria gândire. Acesta eram eu, propria mea voce – cinstitul, purtătorul de decoraţii, omul care mergea la biserică. La vârsta de 20 de ani nu îmi formasem încă adevărata patima trupească, nu ca acele fiinţe pe care le-am văzut încercând să ajungă mai

aproape de bar. Dar în aceasta nebunie de invidie şi importanta a propriei persoane, m-am auzit pe mine însumi şi încă foarte bine.

În ciuda acestui fapt, nu venea nici de data aceasta o judecată hotărâtoare de la prezenta de lângă mine, ci numai compătimire fata de aceste creaturi nefericite, care îi frângeau inima. Cu siguranţă nu era voia Lui aceea ca cineva să se afle în acest loc.

Ce altceva – ce îi ţinea în acest loc? De ce nu se scula, pur şi simplu, fiecare şi pleca? Eu nu puteam vedea niciun motiv pentru care acea persoană care era bătută de bărbatul cu fata desfigurata, să nu plece de acolo pur şi simplu. Sau de ce nu pleca fata aceea tânără la o distanţă de o mie de mile de cei care loveau ca nebunii cu pumnii lor ireali în ea. În realitate, aceşti oameni nebuni nu puteau să le reţina pe victimele lor. Nu existau garduri. Se părea ca nimic nu-i oprea să plece pur şi simplu de acolo.

Poate dacă… poate dacă, nu exista „singur” în această sferă a fiinţelor netrupeşti. Niciun colţ privat într-un univers în care nu erau ziduri. Niciun loc care să nu fi fost ocupat de alte fiinţe a căror prada puteai deveni pentru totdeauna. Cum ar fi, m-am gândit eu, într-o panica care m-a cuprins brusc, dacă ar trebui să

trăiesc acolo pentru totdeauna, acolo unde gândurile mele cele mai private n-ar mai fi fost deloc private? Fără a le putea ascunde, fără nicio posibilitate de a ascunde cine sunt eu, ci fiind numai ceea ce eram cu adevărat. Ce povara imposibilă de purtat!… Exceptând situaţia în care, fiecare din cei aflaţi în jurul meu ar fi avut acelaşi gânduri… Exceptând faptul că ar fi fost un fel de alinare, dacă aş fi simţit şi pe ceilalţi la fel de scârboşi ca mine şi dacă nu ne-ar mai fi rămas nimic altceva de făcut, decât să aruncăm cu veninul nostru unul într-altul…

Poate ca acesta era răspunsul la realitatea acestei câmpii îngrozitoare. Poate ca fiecare din aceste creaturi a căutat, timp de eoni sau poate secunde, prezenta şi compania celor la fel de mândri şi de plini de ura ca şi ea, înainte de a intra împreună cu aceştia în societatea blestemaţilor.

Poată ca nu Iisus era cel care i-a părăsit, ci ei singuri au fost aceia care au fugit din lumina, îndreptându-se către întuneric. Sau… erau ei cu adevărat aşa de singuri, cum păreau să fie la început? Încet, am constatat că se putea găsi şi altceva pe aceasta câmpie a fiinţelor care se luptau unele cu altele. Am simţit aceasta de la bun început, dar un timp îndelungat nu l-am putut recunoaşte. Când am fost în stare să recunosc acel lucru, el m-a copleşit ca o lovitură ameţitoare.

Peste toată câmpia aceea trista pluteau chipuri, care păreau să consiste din lumina. Mărimea şi strălucirea lor orbitoare m-au oprit să le pot recunoaşte mai înainte. Acum, după ce ochii mei s-au fixat asupra lor, am putut constată că aceste chipuri nemăsurate se aplecau peste acele creaturi mici de pe câmpie şi poate chiar vorbeau cu ele.

Erau oare, aceste fiinţe strălucitoare, îngeri? Era lumina de lângă mine tot un înger?… Dar gândul, care mi s-a implantat în minte atât de insistent în camera aceea mica din lazaret, suna astfel: „Tu eşti în prezenta Fiului lui Dumnezeu". Era, oare, posibil ca fiecare dintre aceşti răposaţi mizerabili şi nevrednici ca mine, să fie şi ei în prezenta Lui? Într-o împărăţie în care spaţiul şi timpul nu se desfăşurau după regulile de joc cunoscute mie, nu se putea întâmpla oare ca El să stea lângă fiecare dintre aceştia, aşa cum stătea şi lângă mine?…

Nu am avut răspuns la aceasta. Tot, ce am putut recunoaşte clar, a fost faptul ca, niciuna din aceste fiinţe certăreţe de pe acea câmpie nu a fost părăsită. Cineva era lângă ei, avea grijă de ei şi îi slujea. Şi tot aşa limpede era faptul ca niciunul dintre ei nu ştia lucrul acesta. Dacă Iisus sau îngerii lui vorbeau cu ei, cu siguranţă, nu-i puteau auzi. Fluviul urii, care ieşea din inimile lor era neobosit; ochii lor erau tot timpul aţintiţi spre o persoană

din preajma lor, pentru a o umili. Mi-ar fi fost imposibil să nu recepţionez cea mai mare şi impresionanta prezenta de pe întreg cuprinsul câmpiei, exceptând cazul în care am privit la ea fără s-o văd.

După ce am recunoscut acele chipuri strălucitoare, am constatat cu mirare ca eu le-am văzut tot timpul, fără a-mi da seama de acest fapt, aşa de parca, Iisus îmi putea arata numai cât eram în stare să văd. Îngerii populau oraşele şi satele pline de viaţă, pe care le-am vizitat. Ei erau prezenţi pe străzile, în fabricile, ba chiar şi în acel bar neprietenos, unde nimeni nu a fost conştient de prezenta lor mai mult ca mine.

Şi deodată am recunoscut că exista o explicaţie comuna pentru toate scenele acelea, pe care le-am văzut pana atunci. Era incapacitatea de a fi în stare să-l recunoască pe Iisus. Indiferent că e o cerinţă trupească, o dorinţă pământească sau o adâncire în propria fiinţă – orice păşeşte în afara luminii Lui creează o despărţire prin care intram în contact cu moartea.

— **6** – Ne-am pus iarăşi în mişcare. Sau mai degrabă scena din fata noastră s-a schimbat cumva… Ea s-a deschis. Calitatea luminii era alta, de parca aerul ar fi devenit dintr-odată mai transparent, ceea ce m-a pus în situaţia de a putea recunoaşte ce părea să fi fost aici tot timpul.

Şi din nou era de parca Iisus îmi arata numai atât cât puteau cuprinde simţurile mele. Mai întâi îmi arătase o împărăţie a iadului, plină de fiinţe care erau prinse într-o formă de respect de sine. Acum, în spate, dincolo de toate acelea, am început să presimt o împărăţie cu totul nouă. Clădiri imense se aflau într-un parc frumos şi luminos şi se putea constata o formă de înrudire între construcţiile distincte, un anumit model, judecând după forma amplasării lor, ceea ce îmi amintea într-un fel de planul unei universităţi; cu diferenţa că era comic să compari ceea ce vedeam eu, cu orice altceva de pe pământ. Era mai degrabă de parca toate şcolile şi universităţile acestei lumi la un loc ar fi fost numai o reproducere parţială ale acestei realităţi de aici. Era de parca am fi intrat într-o cu totul alta dimensiune, aproape într-un alt fel de a fi. După gălăgia din oraşele din vreme de război şi vocile urlătoare de pe câmpie, exista aici o pace atotpătrunzătoare. Atunci când am păşit într-una din aceste clădiri şi am mers printr-un hol înalt cu intrări masive era atâta linişte în jurul nostru, încât m-am speriat văzând oameni mergând pe acolo.

Nu puteam spune dacă erau bărbaţi sau femei, tineri sau bătrâni, pentru ca toţi erau îmbrăcaţi din cap până-n picioare în paltoane cu căciuli largi şi uşoare, ceea ce îmi amintea vag de

călugări. Dar atmosfera acestui loc nu era, nici pe departe, ceea ce îmi închipuiam eu despre o mănăstire. Era mai mult un centru de studiu imens, nemărginit, plin de entuziasmul noilor descoperiri. Fiecare om pe lângă care am păşit în holurile largi şi pe scările rotunde, părea să fie prins într-o îndeletnicire profunda; nu multe cuvinte se schimbau între ei. Şi totuşi, nu puteam constata nicio stare de neprietenie din partea acestor fiinţe, ci mai mult o concentrare propriu-zisă. Orice ar fi fost aceşti oameni, ei păreau să fie cu totul adânciţi într-o uitare de sine – cufundaţi într-un studiu imens, cu totul peste puterile lor. Prin uşi deschise am observat încăperi imense, pline de aparate complicate. Într-una din încăperi, nişte persoane cu căciuli se aplecau peste tabele şi diagrame complicate sau stăteau lângă tablele de control la locurile lor de munca, deasupra cărora erau aprinse lumini. Eu am fost totdeauna puţin mândru de începuturile studiilor mele ştiinţifice. La universitate am avut ca materie de baza chimia, ca materie secundara biologia şi am studiat, în afară de acestea, matematica şi fizica. Dar dacă cele de aici erau lucrări ştiinţifice de o forma oarecare, atunci ele se arătau atât de îndepărtate de ceea ce cunoşteam eu, încât nu puteam desluşi nici măcar domeniul de studiu, la care lucrau ei. Eu simţeam, într-un fel, ca aici se făcea un experiment imens

sau poate zeci şi zeci de asemenea de experimente.

— „Ce fac ei aici, Iisuse? „am întrebat eu.

Cu toate că din El ardea o cunoaştere ca o flacără de foc – şi eu simţeam ca, într-adevăr, toate activităţile pe acest „campus” imens îşi aveau izvoarele în Dumnezeu – acestea nu luminau nicio explicaţie pentru simţurile mele. Ca şi înainte, dragostea era singura forma de comunicare: consimţământul pentru necunoaşterea mea, înţelegerea care împresura toată neînţelegerea mea.

Şi încă ceva… în ciuda bucuriei Lui vizibile pentru aceste fiinţe din jurul nostru, am auzit ca nici acesta nu era ultimul lucru pe care El voia sa mi-L arate; El voia să-mi arate încă lucruri mult mai mari, dacă eu aş fi fost numai capabil să le văd.

Şi astfel, L-am urmat în alte clădiri în aceasta împărăţie a gândurilor. Am păşit într-un studio, în care se compunea şi se cânta o muzică complicata, pe care eu, pur şi simplu, nu puteam să o desluşesc. Erau ritmuri dificile, intonaţii care se aflau pe un nivel de ton necunoscut mie. „Frumos”, m-am gândit eu, „Bach este doar începutul!…”

După aceea, ne-am dus într-o biblioteca de mărimea întregii universităţi din Richmond. Am privit cu atenţie în camerele care erau pline de la parchet pana la tavan cu

documente de mare preţ din pergament, piele, metal şi hârtie. „Aici” mi-a venit gândul, „s-au stans toate cărţile importante ale întregului univers”.

Am ştiut imediat ca aceasta este imposibil. Cum puteau fi scrise cărţi în afara pământului?! Dar gândul îmi rămase, în continuare, chiar dacă mintea mea îl nega. „Lucrările standard ale universului”, aceasta expresie îmi revenea continuu în minte, în timp ce noi treceam prin camerele cu tavane rotunde ca o cupă. Camere în care se citea şi în care se aflau, înghesuiţi, o grămadă de elevi tăcuţi. Şi deodată, înaintea uşii unei încăperi micuţe, un fel de camera auxiliara: – „Aici se afla gândul central a acestui pământ”.

Am ieşit apoi din nou afară, în parcul liniştit, care ne aştepta. Apoi am intrat într-o clădire plină de maşinării tehnologice. În interiorul său, într-o construcţie necunoscuta a universului, un „hol de pisica> ne-a condus la un rezervor care părea să fie umplut cu apa normala. Tot înăuntru, am văzut ceea ce mi-au părut a fi nişte laboratoare imense şi un fel de staţie pentru observarea universului. Trecând pe acolo mi-a mirarea mea a crescut şi mai tare.

— „Este acesta… raiul, Doamne Iisuse?” am îndrăznit să întreb. Liniştea, strălucirea, ele erau cu siguranţă cereşti. Prin

urmare, era necesar să mă debarasez de mine însumi… de eul meu gălăgios.

— „**Atunci când oamenii aceştia erau încă pe pământ, ei au crescut dincolo de dorinţele lor proprii**?”

Ei au crescut şi încă mai cresc. Răspunsul părea limpede ca lumina soarelui în acea atmosfera de munca intensă. Dacă însă după creştere mai urma ceva, atunci acestea nu erau încă totul. Atunci trebuia să mai fie încă ceva… ceva ce le lipsea acestor suflete învăţate. Şi deodată m-am gândit… probabil exact acelaşi lucru le lipsea acestora, ca şi acelora din „împărăţia de jos”. Pierdeau oare din vedere aceste fiinţe cercetătoare pe Iisus? Sau nu reuşeau poate să-L vadă pe El ca fiind Acela?… Indicii şi scrieri despre El, aveau cu siguranţă; era limpede ca ei se străduiau, concentraţi, să ajungă la adevăr. Dar poate chiar setea de adevăr îi despărţea de Adevărul însuşi, care stătea aici în mijlocul lor, în timp ce ei îl căutau în cărţi şi eprubete.

Eu nu ştiam… Lângă nespusa Lui iubire, acestea păreau să fie identice cu propria mea neînţelegere, cu toate întrebările pe care voiam eu să le pun. Poate însă ca – aşa am constatat în încheiere – El nu poate să-mi spună mai mult decât pot eu vedea. Poate ca în mine nu exista încă nimic în stare să înţeleagă o explicaţie.

Faptul central, acela atotcuprinzător, rămânea totuşi de partea mea. Orice alta realitate care îmi era arătată de El, rămânea în umbră. El rămânea, în fiecare clipă, punctul central al observaţiei mele.

Acesta este poate motivul din cauza căruia eu am ratat exact momantul când noi am părăsit suprafaţa pământului… Căci pana în punctul acesta am avut impresia că eram într-o călătorie – în ce forma, nu îmi puteam explica – o călătorie chiar pe pământ. Chiar şi ceea ce am observat ca fiind o „câmpie mai înaltă" a gândurilor profunde şi a învăţăturii, nu era, evident, prea îndepărtată de „câmpia fizica" unde fiinţe netrupeşti erau încă legate de lumea materiala.

Din contra, acum mi se părea că am lăsat pământul în urma noastră. Nu l-am mai putut vedea. Dimpotrivă, acum mi se părea că eram într-un nimic nemăsurat, la care m-am gândit întotdeauna numai în legătură cu un cuvânt înfricoşător… dar nu aceasta era problema. O nespusa promisiune părea ca vibrează prin acel gol imens.

Şi atunci am văzut, la o depărtare nemărginită, prea departe pentru a putea fi văzut într-o formă oarecare, după cunoştinţele mele… un oraş. Un oraş strălucitor şi nemăsurat de mare, destul de luminat pentru a putea fi văzut de la aceasta depărtare

neînchipuită. Strălucirea părea ca vine de la zidurile şi străzile şi de la acele fiinţe, pe care le puteam recunoaşte acum ca fiind în mişcare. De fapt, oraşul şi totul din el părea să fie făcut din lumina aceea, tot aşa cum persoana care era lângă mine era alcătuită din lumina.

La acea vreme încă nu citisem cartea recunoaşterii. Eu puteam să mă uit doar cu teama la acea piesa de teatru îndepărtată şi mă minunam cât de luminoasa trebuia să fie fiecare clădire, fiecare cetăţean pentru a putea fi văzuţi de la acea depărtare, de ani de lumina! Puteau fi acele fiinţe strălucitoare – aşa m-am întrebat pe mine însumi – cele care l-au păstrat cu adevărat pe Iisus în centrul vieţii lor? I-am văzut, în sfârşit, pe aceia care au privit intru-toate la El? Aceia care au privit aşa de bine şi aşa de exact încât ei înşişi s-au transformat într-un fel de oglinda a lui Iisus?

— Chiar atunci când am pus această întrebare, mi s-a părut că se îndepărtează de acel oraş două fiinţe strălucitoare, venind direct spre noi. Ele se mişcau în nemărginitul spaţiu cu viteza luminii.

Dar oricât de repede veneau ei spre noi, noi ne retrăgeam şi mai repede înapoi. Distanta devenea din ce în ce mai mare […]. Şi chiar dacă am urlat tare din cauza pierderii, am ştiut totuşi, ca

vederea mea imperfecta nu putea îndura deocamdată mai mult decât o privire scurta către aceasta împărăţie a cerului infinit. El mi-a arătat tot ce a fost posibil; acum ne îndepărtăm în mare viteză.

Zidurile din jurul nostru ne închideau. Ziduri, atât de strâmte, în forma de cutie… a durat câteva secunde, înainte de-a recunoaşte încăperea mica din infirmerie, pe care mi se părea că am părăsit-o cu o viaţă de om în urmă.

Iisus încă stătea lângă mine, altminteri nici n-aş fi putut suporta trecerea de la spaţiul infinit la dimensiunea unei camere, asemănătoare cu o celula de închisoare. Oraşul minunat încă mai strălucea în gândurile mele, îmi făcea semn, mă chema… Cu o indiferenţa deplina am observat ca un om era întins pe pat sub un cearşaf care umplea aproape tot spaţiul minuscul.

Dar, într-un mod incredibil, eu aparţineam cumva de chipul acela acoperit. M-am dus mai aproape. El a umplut câmpul meu vizual, dar lumina s-a stins. Disperat, am urlat la El să nu mă părăsească, să mă facă vrednic de acel oraş strălucitor, să nu mă lase singur în acest loc întunecat şi strâmt.

Ca într-o legenda pe jumătate uitata, mi-am amintit cum am căutat în holurile şi staţiile acestui spital, pentru a găsi, dezamăgit, trupul din pat. Din momentul cel mai singuratic al

vieţii mele, am fost trecut în starea cea mai desăvârşită pe care am cunoscut-o vreodată. Lumina lui Iisus a păşit în viaţa mea şi a umplut-o în totalitate… iar gândul ca voi fi despărţit de El era mai mult decât puteam suporta.

Chiar atunci când m-am rugat aşa, am simţit cum dispăream în inconştienţă mea. Simţurile mi s-au tulburat… nu mai ştiam pentru ce lupt. Gâtul îmi ardea şi greutatea de pe pieptul meu aproape mă sufoca.

Mi-am deschis ochii, dar aveam ceva pe fată. Mi-am mişcat mâinile peste cearşaf pentru a pipăi ce era, însă mi-am simţit mişcările braţelor de parca aş fi încercat să ridic greutăţi cu plumb. În sfârşit, am pus o mână peste alta. Cu mâna dreaptă am simţit inelul cu piatra ovala de la al patrulea deget al mâinii mele stângi. L-am întors încet şi iar l-am întors… în timp ce întunericul mă cuprindea.

— 7 – Patru întâlniri au fost necesare pentru a-i spune lui Fred povestea mea. El m-a întrerupt, din când în când, pentru a pune întrebări sau a oferi explicaţii şi pentru a-mi aduce la cunoştinţă ca, probabil, el nu va crede niciun cuvânt al meu.

În schimb, el stătea acum perfect liniştit, în timp ce pe masa mea de birou se schimbau numerele de la ceasul digital. Am auzit cum s-a deschis uşa de afară şi s-a închis iar şi cum a

intrat pacientul următor. M-am uitat la ceas; noi mai aveam încă zece minute.

— „Dumneavoastră v-aţi… reîntors la viaţa pământească? „a întrebat Fred în sfârşit.

— „Aşa îmi explic eu acum toate acestea”, am spus eu. „Atunci nu ştiam prea multe despre ele. În următoarele două sau trei zile am fost mai mult inconştient. Am avut câteva vise apăsătoare în timpul febrei şi toate celelalte care se pot aştepta de la o boală serioasă”.

Acesta a fost lucrul principal, i-am explicat eu. Când mi-am redobândit conştientă, am fost foarte conştient de boala. Problemele trupului meu m-au preocupat în primul rând, iar toate celelalte le-am respins din mintea mea. Dar în timp ce am fost în afara trupului meu – eu nu ştiam cum altfel să descriu acea stare – nu am avut dureri. Nicio simţire trupească de orice forma.

Lucrul următor de care mi-am putut aminti cu siguranţă, am continuat eu, a fost că mi-am deschis ochii, cu mari dureri de cap, şi am văzut o soră care îmi zâmbea.

— „E bine că vă aflaţi iar printre noi, „a spus ea. „O vreme ne-am gândit că nu veţi reuşi”.

Eu mi-am lins buzele crăpate de febră. „Ce zi este astăzi?

„am întrebat eu cu greu.

— „Este Ajunul Crăciunului, domnule Ritchie. Concediul pentru zilele de sărbătoare a personalului din spital a fost tăiat”, a mai adăugat ea, „din cauza epidemiei de gripa şi a cazurilor grave de aprindere de plămâni din infirmerie”.

Eu am încercat să mă gândesc la o altă întrebare, ca ea să nu mă părăsească. Trebuia să-i împărtăşesc într-un fel lucrul care mi s-a întâmplat. „Da”, a spuse ea, „ei au avut aproape în fiecare zi zăpadă”. Numele ei, aşa mi-a spus ea, era locotenent Irvine.

— „Tocmai am trăit cea mai miraculoasa întâmplare! „am întrerupt-o eu. „Ceva ce fiecare om de pe pământ trebuie să ştie”.

Brusc, m-a cuprins tusea. Locotenentul Irvine a trebuit să-şi pună braţul sub spatele meu, pentru a mă trage în şezut şi a-mi putea da o gura de apă. „Nu povestiţi acum mai departe”, a spus ea, „Mă voi întoarce mai târziu la dumneavoastră”.

Într-adevărat, acum mă gândeam ce-i voi spune. „Eu tocmai l-am văzut pe Dumnezeu? Eu am fost în iad? Eu am văzut puţin raiul?” Ea ar fi gândit că sunt puţin nebun.

Toată săptămâna, cu fiecare din cei care au intrat în camera aceea mica, am încercat să descriu lumina care a umplut camera

şi întrebarea atotcuprinzătoare pe care El mi-a pus-o. Dar nu am reuşit să spun mai mult de câteva cuvinte.

— „Ar trebui să vă liniştiţi… Încercaţi să nu vorbiţi, „erau de părere doctorul sau sora medicala – şi chiar ca vocea mea era mai mult decât răguşită. Doctorii şi asistentele medicale erau, se pare, mai interesaţi de respiraţia mea, temperatura mea şi de grămadă de lichide injectate mie pe cale intravenoasa. După atenţia care mi-a fost acordata, mi-a fost limpede ca acest caz al meu a fost mai mult decât un caz de rutina. Şi cu trecerea zilelor, m-am apropiat încetul cu încetul de acea întâmplare care s-a petrecut în spital, atunci când l-am întâlnit pe Iisus.

— „Timpul nostru pe ziua de azi a expirat, „i-am spus lui Fred, „însă mâine va voi povesti ceea ce am putut afla de la doctori, dacă doriţi asta”.

Fred venea acum zilnic, chiar dacă rămânea fără aer pe drumul scurt de la parcare la biroul meu. În următoarea după-amiaza, mi-am continuat istorisirea…

— 8 – După ce am căzut în inconştienţă la aparatul Röntgen, aşa am aflat, am fost dus într-o încăpere mica izolată în apropierea staţiei, unde la starea mea s-a pus diagnosticul de aprindere de plămâni pe ambele părţi. În ciuda tuturor încercărilor din partea spitalului – în 1943 „medicina

miraculoasa” era încă la începuturile ei – în următoarele 24 de ore starea mea s-a înrăutăţit.

Dimineaţa devreme în data de 21 decembrie, 24 de ore după ce am fost adus inconştient în acea încăpere mica, asistentul sanitar făcea vizitele sale regulate pentru a da medicamentele. El a venit în dormitorul meu şi nu mi-a mai simţit pulsul. Mi-a controlat respiraţia. Nimic. După aceea mi-a măsurat presiunea arterială – iarăşi nimic – după care a fugit imediat la doctorul de garda.

Doctorul de garda a apărut imediat şi a repetat el însuşi zadarnic testele, căci a ajuns la aceeaşi concluzie. În sfârşit, el s-a ridicat, „Asta e mort, cu adevărat”, a spus el asistentului, „După ce veţi termina înmânarea medicamentelor celor bolnavi, pregătiţi-l pentru morga”.

El a spus acestea cu o strângere de inimă; fuseseră deja o sumedenie de morţi în luna aceea în Camp Barkley. Cu greutate, mi-a pus mâinile pe pătura de lana, a tras pătura de pat peste fata mea şi s-a întors înapoi la staţie pentru a face ce putea face pentru cei în viaţă. Asistentul şi-a continuat şi el rondul. Şi acesta trebuie să fi fost momentul, când m-am întors înapoi în acea încăpere mica, căutând dezamăgit trupul meu şi când am văzut o arătare care era acoperita cu pătura de pe pat…

Aproximativ noua minute mai târziu asistentul s-a întors, aşa sta scris în foile spitalului, pentru a-mi pregăti trupul pentru morga. Dar cu siguranţă ca mana mea s-a mişcat pe pătura de lana!

Asistentul a fugit iar la medicul de gardă. Ofiţerul s-a reîntors cu el, m-a examinat a doua oară şi m-a declarat mort pentru a doua oară. Fără îndoială, ca aceasta a fost doar o închipuire a tânărului asistent, după noaptea sa de serviciu lunga şi singuratica!

Şi atunci mi s-a întâmplat ceva ce am conştientizat abia ani mai târziu. În momentul în care am fost înştiinţat de aceasta, am fost, bineînţeles, surprins, dar nu aşa de lipsit de cuvinte, cum sunt astăzi oricând mă gândesc la aceasta.

Asistentul nu a acceptat decizia ofiţerului sau superior. „Poate ca”, a propus el, „ar trebui să-i aplicaţi o injecţie cu adrenalina direct în centrul inimii”.

Pe de-o parte, era de neconceput ca un recrut să i se împotrivească unui ofiţer, mai ales în domeniul medicinii, în cazul în care recrutul era un sanitar necalificat, iar ofiţerul un doctor examinant. În al doilea rând, din punct de vedere medical, ceea ce sanitarul propusese era ridicol. E adevărat ca în acele zile se încerca, ocazional, injecţia de adrenalina în inima,

aceasta pe lângă utilizarea larga a masajelor de inima şi a şocurilor electrice, în cazul în care bătăile inimii se opreau. Dar acestea se practicau doar atunci când inima unui pacient deplin sănătos înceta să mai bată din cauza unei întâmplări, ca de pildă, în cazul unui înecat, când revenirea bătăilor inimii era asociata cu speranţa de a-l readuce definitiv pe om la viaţă.

Dacă însă întregul sistem se destrama din cauza unei boli ca aprinderea de plămâni, nu are niciun rost să laşi să lucreze muşchiul inimii de câteva ori. Din punct de vedere tehnic, se pot repune în funcţiune bătăile inimii pentru câteva minute, dar cu aceasta nu se poate schimba starea generală. Şi chiar ca starea mea nu mai era de schimbat – ceea ce orice medic ar fi confirmat, căci creierul ar fi fost oricum distrus fără speranţă, după un timp aşa de lung fără oxigen.

Şi totuşi, doctorul cunoscător accepta propunerea soldatului mic şi necunoscător de lângă el, chiar dacă era deplin conştient de lipsa de înţelepciune a faptei sale. „Aduceţi, vă rog, o trusa sterila din încăperea cu medicamente! „îi spuse el. Când sanitarul a reapărut, ofiţerul a umplut o injecţie cu adrenalina şi a împuns inima mea cu acul.

Deşi neregulate, bătăile inimii şi-au făcut apariţia. În timp ce ei priveau la mine încă neîncrezători, pulsul s-a întărit şi

inima a început să bată ritmic.

Un moment mai târziu, a început respiraţia. Tensiunea s-a ridicat şi respiraţia mi-a devenit mai puternica…

N-a fost, în niciun caz, o însănătoşire imediata. Au trecut trei zile pana să-mi recapăt deplina conştientă, cinci zile pana să fiu tăiat de pe lista cazurilor critice, două săptămâni pana sa mă pot scula iarăşi din pat. Dar de-abia acum, după ce am în spate 27 de ani de practica medicala, pot să-mi închipui nedumerirea cu care trebuie să fi urmărit doctorii procesul meu de recuperare. Cu timpul, mi-a mers destul de bine ca să pot pune întrebări atât ofiţerului de garda din acea noapte, cât şi sanitarului, a cărui intuiţie inexplicabila s-a arătat a fi corecta. Mai târziu amândoi au fost transferaţi peste ocean, dar am primit vizita personală a Dr. Donald G. Francy, ofiţerul superior, căruia i s-a adus la cunoştinţă întâmplarea din acea seara de către ofiţerul de garda. Dr Francy a numit recuperarea mea „cazul cel mai minunat de medicina, care mi s-a întâmplat vreodată” şi a scris, ani mai târziu, într-o relatare legalizata notarial: „Soldatul George G. Ritchie… care a fost rechemat la viaţă, revenind după moarte la o sănătate puternica, un lucru care trebuie să fie explicat pe o altă cale decât cea convenţională”.

— 9 – În vremea aceea, i-am povestit eu lui Fred Owen,

m-au interesat foarte puţin amănuntele însănătoşirii mele. Eu numeam revenirea la aceasta viaţă, un ghinion; dacă aş fi avut puterea sa mă supăr, aş fi fost supărat pe cei care m-au însănătoşit.

Cea mai mare parte a timpului, eu doar stăteam întins în patul meu, ca un tânăr foarte bolnav ce eram şi mă luptam cu întâlnirea imensa de care am avut parte în cămăruţa mea. Mă gândeam la Iisus. Îmi doream să fi ştiut cum să povestesc altora despre El. Cu greu îmi puteam închipui cum va fi să trăiesc fără să-l văd.

Perioadele scurte de timp în care mi se părea că pot să îndur cel mai uşor despărţirea de El, erau acelea când venea cineva în camera mea. Sanitari, sore, doctori… îmi era totuna; inima îmi bătea mai tare când apărea cineva. Locotenentul Irvine – Retta îi era numele mic, cum am descoperit, chiar dacă, bineînţeles, nu am îndrăznit să-l folosesc – era deosebit de încrezătoare în „uitarea înăuntru”, cum o numea ea şi, de fiecare dată, eu încercam iar să-i povestesc ce am trăit atunci. „Era cel mai luminos soare, pe care şi-l poate imagina cineva, numai ca nu un soare arzător… „Greutatea cea mai mare era aceea ca nu găseam destule cuvinte pentru a explica cea mai mică parte din cele întâmplate şi puteam constată că încercările mele doar îi

nedumereau pe ceilalţi.

În retrospectiva, sunt de părere ca Retta Irvine nu avea mai mult de 26 sau 27 de ani – era o blondă drăguţă, cu o înfăţişare curata şi un surâs câştigător – dar în ochii mei ea părea de vârstă mijlocie, o femeie mai în vârstă, căreia îi puteam spune problemele mele. Fiindcă nu îi puteam explica lucrul acela cu lumina şi cu lumea care mi-a arătat-o El, îi povesteam de şcoală de medicina şi cum ar fi trebuit eu să încep cursurile cu trei săptămâni mai înainte. Acest lucru i-a fost imediat simpatic. Era nemaipomenit să vorbesc cu ea. Să mă uit la o fată omeneasca şi să fiu privit de ea, să vorbesc cu ea şi să văd cum reacţionează… de ce n-am recunoscut aceasta minune deja mai înainte?

De îndată ce am fost în stare să merg, încă nesigur, afară pe staţie, fantomele mele s-au întors şi mai puternice, iar eu am început să o chinui cu ele, cerându-i să mă pună într-unul din paturile simple unde se aflau oameni în dreapta şi în stânga mea. Eram surprins când îmi aminteam cum eram înaintea acestei întâmplări: o persoană timida şi, mai degrabă, introvertita. Numai între cercetaşi şi între studenţi îmi era uşor să fiu eu însumi, fiindcă eram împreună cu acelaşi grup, zi de zi. Acum, deodată, m-am descoperit pe mine însumi salutând oamenii cu totul străini mie, ca pe nişte prieteni de-o viaţă. Singurătatea

deplina pe care am cunoscut-o atunci când am cutreierat aceleaşi staţii de spital, nevăzut şi neaşteptat, m-au schimbat în profunzime.

În fiecare seară când se stingeau luminile şi încetau discuţiile, stăteam culcat aici şi priveam la rândul de lumini, care se aflau pe cealaltă parte a holului, amintindu-mi fiecare amănunt a acelei nopţi ieşite din comun, când lumina însuşi a păşit în aceasta baraca de lemn plictisitoare. Mai era El încă aici? Voiam să ştiu neapărat acest lucru. De fapt, El orbea ochii noştri naturali prea tare, aşa încât nimeni dintre noi să nu-l poată vedea. Eram aşa de descurajat, ca abia îndrăzneam să povestesc altora ce mi se întâmplase. Descurajare, dar şi puţina autoprotecţie… Îmi plăcea prea mult colegialitatea aceasta nou descoperita pe staţie, ca să risc să fiu văzut de ei ca un outsider sinistru. Dar în fiecare noapte îmi aminteam, timp de ore întregi, fiecare imagine, fiecare ton a acelor impresii nespus de vii. Mai întâi împărăţia iadului, unde mi-a fost îngăduit să mă uit cel mai mult. De unde oameni care nu mai aparţineau de acest pământ, nu puteau nici să evadeze – nu puteau să evadeze din intrigile, patimile şi mândria cărora le-au permis să-i ţină acolo. Apoi, vizita scurta într-o împărăţie în care egoismul era lăsat deoparte, în care totul era o căutare fără scopuri egoiste după adevăr.

Unde aproape am crezut că sunt în rai, până când am văzut, în cele din urmă, dovada: oraşul minunat. L-am văzut numai pentru o clipă, dar totuşi, el mi-a rămas, din toată întâmplarea aceasta, cel mai limpede în faţa ochilor. Foarte usturător…

Ce puteau să însemne toate acestea? De ce mi s-au arătat mie asemenea lucruri, de ce nu şi celorlalţi oameni? Înainte de toate, ce trebuia să încep, pornind de la toate acestea?

Aceasta era întrebarea care mi-a pus-o şi Fred Owen, când s-a aşezat în scaunul de lângă mine şi mi-a spus aceste cuvinte, cu o respiraţie greoaie.

— „Se vede aici, într-adevăr, o diferenţă în viaţa dumneavoastră? Şi în ceea ce aţi făcut? Pe de-o parte e un lucru, ce-i drept, foarte fascinant, să ai o legătură interioara cu Dumnezeu şi toate celelalte, dar eu nu-mi pot închipui ca el ar putea însemna foarte mult pentru cineva”.

O legătură interioara… Descopeream eu, oare, puţina invidie în aceste cuvinte? Dacă era aşa, atunci era evident că am uitat să spun cel mai important lucru a acestei întâmplări. Acesta n-a fost o călătorie în rai, i-am amintit eu lui Fred. Dacă eu am văzut raiul absolut, am făcut-o doar de la o distanţă foarte mare, de necuprins pentru o persoană cum eram eu sau cum îmi închipuiam eu să devin. Tot aşa de puţin am crezut eu, fiind un

băiat de 20 de ani, că m-am uitat în adâncurile iadului; de exemplu, eu nu am văzut marea de foc, despre care sta scris în Biblie.

Dar ce am văzut despre viaţa viitoare, aşa cum pot afla, se pare, cei ca mine despre aceasta, a fost iad destul pentru mine. Destul pentru a mă cuprinde o frică fierbinte, lunga de o viaţă în faţa oricărei atitudini, oricărei patimi şi în faţa tuturor priorităţilor care ar putea face din mine o fiinţă cum le-am văzut pe cele de acolo. Pentru mine, începând de la acea noapte în Texas, nu mai exista întâmplări, i-am spus eu lui Fred, nu mai exista nicio întâlnire „nesemnificativa” între oameni. Începând de atunci, am petrecut fiecare minut al fiecărei zile, conştient de prezenta unei lumi mai măreţe.

Şi, destul de ciudat, minunăţiile acelei lumi şi nu grozăviile celeilalte mi-au făcut aşa de grea întoarcerea în viaţă. Contrastul dintre dragostea lui Iisus şi lumea în care eu mă aflam şi în care a trebuit să trăiesc mai departe, a făcut ca anii ce au urmat după boala mea să devină cei mai grei ani din viaţa mea. „Ce s-a schimbat? „m-a întrebat Fred. Pentru a-i spune adevărul, ceea ce îi promisesem lui Fred ca voi face, am ştiut că trebuie să-i povestesc şi, ce-i drept, să-i povestesc cinstit, ce s-a întâmplat în continuare.

— 10 – La trei săptămâni de la ciudata mea întâlnirea cu Hristos, locotenentul Irvine s-a oprit în faţa patului meu cu o noutate neaşteptat de bună. Colegiul de medicina din Virginia a ţinut liber un loc de studiu pentru mine! Imediat când voi fi în stare să încep călătoria spre est, aşa mi-au transmis, să mă prezint la ei.

Iarăşi însănătoşirea mea a devenit o cursă contra timpului; fiecare zi de studiu pierduta însemna mai mult de învăţat, mai puţine şanse de-a putea ţine pasul cu programul. „Trebuie să mâncaţi”, îmi spunea locotenentul Irvine de fiecare dată când mă vedea. „Noi nu avem voi să arătăm pacienţilor graficul lor, dar eu vă pot spune cu siguranţă că nu veţi fi externat de aici, pana ce nu vă veţi îngrăşa cu cel puţin 7 kilograme. „Şi aşa mâncăm şi mă îndopam cu pireu de cartofi, care îmi rămânea în gura ca o soluţie de lipit şi beam lapte pana ce simpla vedere unei sticle de lapte îmi întorcea stomacul pe dos.

În sfârşit, într-o zi senina şi cu mult vânt, într-o zi târzie de ianuarie, exact la o lună după începerea cursurilor de medicina, am primit externarea din infirmeria Camp Barkley. Stăteam acolo şi priveam cu luare aminte, la biletul de călătorie din mana mea. Armata nu a rezervat doar un loc pentru mine, ci şi un pat în vagonul de dormit al trenului, care pleca în după-amiaza

următoare din Abilene, un lux care nu mai fusese acordat pana atunci unui soldat neînsemnat ca mine şi un avertisment limpede la faptul ca mai rămâneau încă multe de făcut pentru recuperarea mea. Greutatea mea la externare era scrisa în foi: 60 de kilograme, 20 de kilograme mai puţin decât cele 80 de kilograme cu care am venit. Iar 60, o ştiam, însemna cel puţin şapte kilograme mai mult decât am avut atunci…

Dar oricum, eu mă duceam la şcoala de medicina, căci ei îmi rezervaseră un loc! Am sunat-o pe mama mea vitrega pentru a-i spune la ce oră va ajunge trenul la Richmond. Ea îmi scrisese în mod regulat, în tot timpul şederii mele în spital şi mă asigurase ca înţelege că sunt prea bolnav pentru a-i răspunde la scrisori. Eram bucuros ca ea credea acest lucru şi datoram mulţumiri biroului de infirmerie care o ţinuse la curent cu evoluţia însănătoşirii mele. Eu n-am avut niciodată o legătură nemapomenit de bună cu ea…

Priveam de pe fereastra vagonului marca Pullman, în timp ce peisajul se derula pe lângă mine: Texarkana… Little Rok… Memphis… trenuri diferite, locomotive diferite, la care era agăţat vagonul meu în drum spre est.

În Vest Virginia am urcat încet spre Charleston. Şi atunci am trecut graniţa statala spre Virginia. Covington, Clifton,

Forge, Wayensboro – cât de minunate erau toate acestea! Râurile pline de apa, pădurile în care am fost cu cortul cu grupul meu de cercetaşi. Apoi drumul ducea în jos pe partea de est a Blue Ridgului spre Charlottesville şi, în sfârşit, la Richmond.

S-a făcut iar întuneric când am ajuns la Richmond, 48 de ore după ce am urcat în tren în Abilene. Sub podul de cale ferată de tara, traficul de sfârşit de lucru, bara la bara prin străzile noroioase. În direcţia în care mergeam puteam recunoaşte, în lumina slaba de iarna, imensa suprafaţă roşie de sticla a depoului de pe strada principala. Cu inima bătând puternic, mi-am îmbrăcat cu paltonul. Or din cauza slăbiciunii, or a nervozităţii legate de sosirea acasă, picioarele îmi tremurau şi greutatea paltonului aproape mă trăgea la pământ. Prin fereastra trenului puteam observa ca peronul era plin de călători, cei mai mulţi ca mine, în uniforma.

Atunci am zărit-o pe mama mea vitrega. Înaltă, mai slaba decât o aveam eu în minte, cu parul ei saten şi lung pana la brâu, împletit ca un ghem sub pălărie. Ea mergea încoace şi încolo pe peron, trăgându-l pe Henry, care avea vârsta de 10 ani, după ea.

Eu am scos lucrurile mele de sub scaun şi m-am chinuit să ies jos, pe culoar; în Abilene, au pus pe cineva să-mi ducă lucrurile grele în tren. Mama m-a zărit atunci când am coborât

treptele. În clipa următoare braţele ei m-au îmbrăţişat, în timp ce Henry încerca să se urce pe spatele meu. Mama nu spunea nimic despre înfăţişarea mea, dar, după câtva paşi, a luat în linişte valiza mea de armata şi a dus-o ea mai departe. Ea ne-a condus şi la lift, în loc să mergem pe trepte în jos spre strada şi mi-a spus tot timpul noutăţi despre familie. Bruce Gordon zăcea în pat cu o răceală. Crăciunul a fost singuratic, cu tata şi cu mine departe. Mama Dabney m-a invitat în dimineaţa următoare la micul dejun la Moss Side – „Paine cu unt, de asta poţi să fii sigur! – încă înainte de a mă prezenta la colegiu la ora nouă.

Mai târziu, în acea seară, când Henry şi Bruce Gordon dormeau deja, eu şi mama am rămas la o băutură compusa din vin, apa şi oua, pe care ea o ţinuse pentru mine pana atunci.

— „George?”

M-am uitat la ea şi am văzut ochii ei căprui aţintiţi asupra mea.

— „Tu ai trăit ceva, George. Este ceva ce poţi să-mi povesteşti?”

Eu am ridicat umerii puţin neajutorat. Când eram copil, am bănuit întotdeauna ca ea poate să-mi citească gândurile. Şi deodată, acolo în încăperea aceea cunoscuta, cu fotografia tatălui meu pe şemineu, s-a întâmplat ceva straniu. După ce am

încercat săptămâni întregi să povestesc cuiva întâmplarea mea, m-am trezit că o fac. M-am descoperit povestindu-i mamei mele vitrege, acelei femei, cu care n-am vrut niciodată să am vreo discuţie. Aducându-i ei la cunoştinţă ceea ce nu am fost în stare să-i spun altcuiva.

M-am auzit pe mine însumi povestind cum am sărit din pat şi m-am întors şi am descoperit un bărbat tânăr, care stătea acolo întins pe pat. M-am auzit povestind despre zborul meu cu viteza mare spre Richmond. Despre reîntoarcerea mea la Camp Barkely şi căutarea de mine însumi. Despre lumina şi despre călătoria pe care noi am făcut-o.

Ea a ascultat tăcută întreaga relatare, aproape fără să se mişte pe canapea. Studia figura mea cu acei ochi, cărora nu le scăpa nimic. Şi în timp ce eu povesteam, am conştientizat ceva ce a fost tot aşa de minunat ca şi şuvoiul de vorbe venind din partea unui tânăr cu limba grea, cum eram eu: nu era din cauza că mă credea – oricum ea mă credea cu siguranţă. Ceva se schimba în mine, o schimbare nemaipomenita a punctului meu de vedere, aşa încât n-am mai văzut în faţa mea pe mama vitregă a lui George Ritchie, ci pe Mary Skein Ritchie, o persoană cu propria ei istorie de viaţă.

Pentru prima oară am văzut pe femeia aceea tânără şi

inimoasa, care nu a luat doar rolul unei mame fata de mine şi de Mary Jane, ci şi rolul unei persoane care ne-a educat într-un cămin în care tatăl venea acasă doar la sfârşit de săptămână. În ciuda faptului că povesteam mai departe, am „auzit” ceva ce tata mi-a spus odată, ceva ce eu nu am reţinut niciodată înainte: mama noastră vitrega a fost aceea care a insistat să aştepte trei ani înainte de a avea proprii ei copii, pentru a se putea dedica în întregime lui Mary Jane şi mie.

Eu am continuat cu relatarea mea despre oraşul ceresc şi dorinţa mea de a-l vedea din apropiere. Dar ceea ce am înţeles pentru prima oară, a fost faptul ca mama Dabney a fost ameninţată de noua căsătorie a tatălui nostru. De aceea mi-a amintit atât de des ca Mary Skein nu era propria mea mama. Mi-am amintit cum m-am retras în adolescenta mea, cum eram cu toane şi duşmănos, dar cum am cunoscut durerile inimii pe care i le-am pricinuit acestei femei iubitoare din fata mea.

Când am terminat cu povestirea mea, am stat amândoi tăcuţi un timp îndelungat. „George”, şopti mama mea, în sfârşit… „Dumnezeu ţi-a adus la cunoştinţă mari adevăruri”.

El încă mai face aceasta, m-am gândit eu. În timp ce povesteam despre acceptarea necondiţionată pe care am întâlnit-o la Dumnezeu, s-a născut în mine o stare cu totul noua,

aceea de a o accepta pe mama aşa cum era.

Care era puterea tăinuită în simpla relatare a acestei întâmplări? Eu m-am întrebat ce ar aştepta Dumnezeu de la mine după o asemenea întâlnire. Era aceasta o parte a răspunsului? Pur şi simplu… să povestesc despre aceasta întâmplare?

— 11 – Dar dacă venirea mea acasă a decurs mult mai bine decât am sperat eu, în schimb prima mea zi la colegiul de medicina a fost cu mult mai rea. Eram cu mai mult de o lună în urma celorlalţi studenţi din clasa; aproape ca nici n-am putut să duc acasă grămadă de cărţi care ei mi-au pus-o în spate şi nici vorba de a citi şi a înţelege. În orele din timpul săptămânii profesorii aruncau în jurul lor cu cuvinte latine de 10 litere. În jurul meu studenţii îşi luau notiţe cu hărnicie, în timp ce eu încercam, pur şi simplu, să înţeleg ce înseamnă subiectul acela.

Sănătatea lucra şi ea împotriva mea. Numai mersul încoace şi încolo de la o clădire la cealaltă pe suprafaţa universităţii îmi tăia respiraţia şi concentrarea. În seara aceea mi-am ridicat mereu capul în sus, constatând ca adormisem la masa de scris.

Fiecare student a primit în primul semestru o pungă simpla maronie, care conţinea un sortiment de oase umane – o coastă, un os din măduva spinării, un antebraţ şi o tibie – cu care să ne

familiarizam. Într-o zi mi-am pus punga undeva şi n-am mai găsit-o, drept care mi-am urmărit paşii cu luare aminte înapoi în camera de anatomie.

— „Ai văzut vreo punga cu oase? „am întrebat un student care stătea la intrare.

El m-a amendat pentru constituţia mea slăbănoagă. „Sigur, ea e exact în faţa mea".

Cu timpul, am intrat într-un cerc vicios. Grijile mă copleşeau în timpul studiului şi atunci nu puteam face nimic şi mă îngrijoram şi mai mult. Ceilalţi păreau cu toţii atât de siguri de sine, atât de mulţumiţi cu performantele lor… Pe măsura trecerii săptămânilor, începusem să mă simt ca un prost singuratic înconjurat de genii.

Şi atunci, în mai, se întâmplă ceva foarte frumos.

O cunoşteam pe Marguerite Shell deja de câţiva ani, de cât timp fratele ei era membru a Phi Gama la universitatea din Richmond. Bob Shell devenise repede cel mai bun prieten al meu, iar eu am întâlnit-o pe Marguerite pentru prima oară la el acasă în Lawrenceville, un oraş mic, situat la aproximativ 70 de mile la sud de Richmond. O fată mica cu par maroniu şi ochi albaştri, culoarea cerului a unei dimineţi de aprilie, aşa mă gândeam eu. Marguerite era cea mai frumoasă fata, pe care o

văzusem vreodată. Dar în ce priveşte vreo întâlnire, ştiam că nu am nicio şansă la ea. Ea era foarte îndrăgită şi, la scurt timp după ce ne-am cunoscut, a fost, într-adevăr agăţată, de unul dintre fraţii mei cercetaşi.

Bob Shell era acum în programul de marina V-12, la universitatea din Richmond. Într-o seară m-a sunat el cu o noutate: Marguerite şi prietenul ei se despărţiseră.

Aceasta a fost într-adevăr o surpriză, dar şi mai mare a fost surpriza că am aranjat o întâlnire cu ea prin telefon, iar ea a fost de acord. Benzina era o problemă din cauza raţionalizării de război, dar eu am convins-o pe mama Dabney, să-mi împrumute oldsmobilul ei de culoare albastru marin şi suficiente foi ca să-mi cumpăr benzina pentru mersul cu maşina la Lawrenceville. Oldsmobilul din anul 1941 era una din cele mai frumoase maşini care au fost construite vreodată, cu o forma nemaipomenita şi o podoaba de crom la ventilator şi mă gândeam ca voi face o impresie foarte bună, atunci când am întors în curtea familiei Shell. Mândria mea a fost, într-un fel, atinsa când Marguerite s-a uitat în spate, peste umărul meu, prin uşa maşinii, şi a întrebat: „Unde este Bob? „Dar chiar dacă ea s-a aşteptat să venim amândoi, a ales totuşi să fie cu mine şi am avut o seară foarte frumoasă. După aceea, pentru timpul meu

liber cerşeam de la colegiu cate o învoire de opt ore, iar de la familia mea, foi cu care se putea cumpăra benzina.

Pe la mijlocul verii, ştiam ca un lucru mi-l doresc mai mult decât pe oricare altul: ca Marguerite să devină sotia mea. Totuşi, ştiam că nu pot să fac unei persoane o cerere în căsătorie, fără ca aceea să nu aibă cunoştinţă de cea mai importantă întâmplare din viaţa mea. De aceea, am încercat de mai multe ori, cu bâlbâieli, să-i descriu Margueritei ceea ce s-a întâmplat în spitalul de la Barkely. De fiecare dată observam cum strălucirea de pe fata ei dispărea iar ochii ei albaştri deveneau foarte înfricoşaţi, aşa încât schimbam subiectul în grabă. Era limpede ca ea judeca toate acestea ca fiind o înşelăciune a simţurilor. Oricum, noi încercăm, precum făceau multe perechi din timpul războiului, să ţinem dialogurile noastre la suprafaţă şi să nu aducem vorba despre moarte şi viitor.

Şi atunci, în august, am fost chemat să mă prezint la directorul de seminar. În încăperea sa mica şi cu un miros urat, el mi-a spus că trebuie să ajung la nota şapte la cele două materii: biologie şi bacteriologie, până la sfârşitul semestrului, altminteri voi fi trimis imediat la slujba activa. El a exprimat încă mult mai multe remarci descurajatoare privind dimensiunile creierului meu şi incapacitatea de decizie a acelora care m-au

primit în program, în timp ce eu stăteam în poziţie de drepţi în metrul acela dintre uşa şi masa de birou şi simţeam cum ultima zvâcnire a încrederii în mine însumi mă părăsea.

Eram prea adâncit în propriile mele probleme, pentru a observa ca omul acesta îi întâmpină pe toţi ceilalţi studenţi cu aceeaşi limba sarcastica, aceasta fiind o parte a unei strategii calculate, fără ezitare, pentru a-i selecta dintre toţi pe cei mai buni, înainte ca cei nesiguri de sine şi slabi de înger să ajungă doctori. Din contra, pentru mine judecata lui era pur şi simplu adeverirea propriei mele judecăţi: eram prea prost pentru a deveni doctor.

În următoarele şase săptămâni am stat aplecat peste cărţile cu texte şi microscoape, în timp ce cuvintele lui se tot repetau în capul meu ca un disc stricat. Notele mele la sfârşitul semestrului erau un patru şi un cinci.

La 25 septembrie am fost chemat iarăşi în biroul lui. Primele lui cuvinte fuseseră rigide şi convenţionale. Renunţarea la Camp Barkely, cu intrare în vigoare imediata. Reîncadrarea pentru slujba de peste ocean, de asemenea, cu intrare în vigoare imediata. Apoi, el a mai adăugat încă ceva, la modul personal: „Ritchie, când vă veţi întoarce din acest război, mă voi îngriji personal să nu vă mai primească nimeni vreodată în acest

colegiu de medicina sau în oricare altul. Dumneavoastră aţi irosit timpul profesorilor şi a colaboratorilor lor şi aţi ţinut departe de acest program pe un student care ar fi câştigat dintr-o asemenea ocazie. Mă voi îngriji să nu mai irosiţi niciodată timpul şi posibilităţile profesiei de medic”.

Nu-mi pot aminti cum am ieşit pe hol. Îmi pot aminti numai cum priveam la oamenii preocupaţi, care treceau pe lângă mine înviorați din acel loc, iar eu observam ca pe nimeni de pe pământ nu-l interesează dacă mă duc în stânga sau în dreapta, dacă urc sau cobor scările: era cea mai întunecată zi din viaţa mea.

Şi era ziua mea de naştere, împlineam 21 de ani.

În acea zi când ar fi trebuit să înceapă, viaţa mea şi-a pierdut sensul. Ce altceva îmi mai rămânea de făcut decât să mă întorc la instrucţie în praful din Texas, pentru a fi nimerit eventual de un glonte undeva în Europa sau în Asia. De ce, Iisuse? mă întrebasem eu mereu. De ce nu puteam să fi rămas la tine?

Cel mai rău lucru era acela ca mama mea făcuse o petrecere surpriza în acea seară. Marguerite, care lucra pe atunci la Richmond, a venit şi ea. Sora mea, Mary Jane – al cărei bărbatul era în Pacific – voia sa vina şi sora mai mare a

Margueritei cu soţul ei şi mulţi alţii. Şi, cu această ocazie, trebuiau să se împartă cadourile şi urări de bine pentru viitor.

Eu m-am dus încet la dulapul meu şi m-am ocupat cu scoaterea lucrurilor mele, pe cât am fost în stare. Texte de medicina, caiete cu pagini vopsite cu cerneala, plasa mea cu oase. Cum mai puteam să o rog acum pe Marguerite să se căsătorească cu mine, de vreme ce nu mai vedeam nicio posibilitate să o întreţin după război – în cazul în care mă întorceam?

Cât de simplu ar fi, gândul acesta mi-a venit fără să vreau, să mă duc sus în laborator şi să amestec câteva chimicale… Poate că eram prea prost ca să devin medic, dar orele de studiu despre amestecurile otrăvitoare le-am înţeles destul bine şi n-aş fi fost primul student de medicina dat afară, care ar fi căutat aceasta poarta de scăpare.

Gândul acesta mi-a rămas în minte doar un moment scurt şi a fost înlăturat rapid de un altul. Sinucigaşii pe care i-am văzut erau legaţi […] cine ştie cât timp, acolo unde un minut putea dura o veşnicie, exact acea stare, de care ei încercau să scape. Dacă n-aş putea înfrunta dezamăgirea Margueritei în ce mă priveşte din seara aceasta, cum aş putea să o înfrunt nelimitat, pentru totdeauna? Văzusem acei ochi zbuciumaţi, auzisem

repetarea necontenita a cuvintelor „Îmi pare rău!", care nu ajungeau niciodată la urechile celor cărora le erau adresate, iar eu ştiam ca ei vor sta întotdeauna între mine şi fiecare problema serioasa… aşa încât nu-mi puteam lua viaţa!

Prin urmare, m-am dus la petrecerea de ziua mea de naştere. Am suflat şi am stins lumânările de pe tort, am deschis cadourile înfăşurate în hârtie de mătase şi am ras de glumele care se făceau pe seama faptului că doctorii câştigă, totuşi, foarte mulţi bani. Când toţi ceilalţi au plecat, am povestit cele întâmplate mamei şi Margueritei.

Marguerite întâmpina nemaipomenit spusele mele, aducându-mi aminte ca un sfert din clasa pica în intervalul acesta. Dacă nu aş fi fost eu acela, aşa era de părere Marguerite, atunci ar fi fost altul în locul meu, cineva trebuia să se confrunte cu dezamăgirea. Aceasta m-a împins în probleme mai mari, fiindcă cu trebuia, de fapt, să-mi iau rămas bun de la Marguerite.

„Imediat" însemna, desigur, în limbajul armatei „după amânări nelimitate", aşa că au trecut aproape trei săptămâni pana când am primit ordinul să mă prezint din nou la Camp Barkely. Într-o dimineaţă de octombrie am plecat împreună cu alţi trei studenţi la medicina, care, ca şi mine, căzuseră la

examene şi nu mai puteau rămâne în colegiu. Unul dintre prieteni avea o maşină, un Plymouth vechi şi negru, cu care ne-am înţeles să mergem împreună.

Am fost tare tăcuţi în timp ce mergeam cu maşina prin culorile minunate ale peisajului, spre est. Eu mă gandam continuu la tata, care era undeva în Franţa. Marea invazie din ziua Z se petrecuse în urmă cu patru luni, iar divizia tatălui meu a urmat trupele de invazie adânc în teritoriul francez. În timpul acestei înaintări tatăl meu şi-a adus marea contribuţie la acest război. În timpul retragerii, nemţii au distrus cea mai mare sursa de energie din toată Europa: mlaştinile din Franţa şi Belgia. Pentru a evita ca aceasta bogăţie să pice în mâinile aliaţilor, ei au inundat mlaştinile sistematic, în timpul retragerii; majoritatea oamenilor au crezut ca ele au devenit, pentru mulţi ani, nefolositoare.

Aceasta problema i-a fost încredinţată tatii: timp de 6 săptămâni, mlaştinile trebuiau să fie iarăşi funcţionale. Tata a fost un erou, numele lui a fost relatat la ştiri şi în documentele oficiale. Dar fiul lui?… În drum spre Camp, exact acolo unde s-a aflat acum 13 luni.

Singura raza la orizont din acea zi strălucitoare de octombrie era o scrisoare, care sosise săptămâna trecută din

Franţa şi care dădea de bănuit, ca tata ar putea fi acasă de Crăciun. Acasă! Toată familia laolaltă! În afară de… Unde voi fi eu oare de Crăciun?

În prima seara am ajuns numai până în Cincinnati; nu vorbeam mult, fiecare dintre noi se lupta, probabil, cu aceleaşi gânduri. Următoarea zi am fost puţin mai liniştiţi, ne schimbam la volan, povesteam despre prietenele noastre, despre chestiile „care impresionau lumea”, despre pescuit […] – despre toate, în afară de colegiu şi de război.

Louisville, Memphis. În după-amiaza următoare am ajuns la răul Mississippi şi am condus mai departe pe malul estic, pentru a putea trece podul la Vicksburg. Pe amândouă părţile ale râului se întindeau terenuri goale de porumb şi de sfecla, mile întregi de ciocloz maroniu în soarele toamnei, iar în faţa noastră se vedea Vicksburg, Mississippi, pe un şes înălţat. Pete era la volan, în timp ce noi, restul, ne uitam după indicatoarele care conduceau spre pod, după cum era desenat pe harta noastră.

În oraş Pete a ales strada care ducea spre rău. „Ai văzut vreun indicator? „m-a întrebat el peste umăr. Din locul meu din spatele şoferului trebuia să arunc o privire pe partea stângă a străzii.

Nu am răspuns. În timpul ultimei mile am simţit cum mi se

usucă gura, iar stomacul meu era ca şi blocat. Ceva din aşezarea acestui oraş îmi părea străin, dar într-un mod de neconceput, totuşi… cunoscut.

Ştiam că nu am fost niciodată mai înainte aici şi totuşi ştiam exact cum arata malul râului după următoarea curba. Cum se intersectau străzile. Acolo! Exact aşa, cum am reţinut! Şi deodată, am ştiut cu siguranţă drept înainte pe aceasta strada, după câteva blocuri, va fi o casă mare, alba, cu un acoperiş roşu, pe care va scrie „cafe” cu litere de neon.

— „Acolo este! La stânga! „Băiatul de lângă Pete a arătat către un mic indicator la un colţ.

— „Podul trebuie să se afle undeva acolo în spate”.

Pete a condus mai încet şi a scos mana afară, pentru a semnaliza ca o ia la stânga.

— „Te rog! „vocea mea era răguşită. „Nu opri aici. Condu mai departe”.

Camaradul care a văzut indicatorul, s-a întors spre mine. „Semnul a arătat în direcţia asta”.

— „Ştiu. Eu… eu vreau numai să mă plimb încă câteva blocuri în direcţia asta, asta-i tot”.

Toţi cei din maşina mă priveau. „Am crezut că am recunoscut ceva”, am spus eu.

Pete a dat din umeri şi a întors volanul pentru a merge drept înainte. „Cât de departe? „a întrebat el şi a condus încet mai departe

Inima mea bătea prea tare, ca să mai fi putut rosti vreun cuvânt. Un bloc înaintea noastră, pe partea mea, pe colţ, era Cafe-ul de noapte cel alb cu acoperişul roşu. Literele de neon peste uşa erau stinse în lumina zilei, dar semnul de bere ardea încă în fereastra dreapta.

Acolo era trotuarul pe care am mers lângă acel bărbat, care nu a putut să mă vadă. Acolo era stâlpul de telefon, unde am stat eu aşa de mult… cât de mult? În ce fel de timp şi în ce fel de corp?

— „Stop! „am strigat eu. Căci Pete a trecut pe lângă micul restaurant.

Pete a tras pe dreapta şi iar nu am putut scăpa de privirile celorlalţi. Era o stradă cât se poate de normala, ca şi o duzină de alte străzi pe care am trecut de când am părăsit Richmondul.

— „Eu am crezut că nu ai fost niciodată în Mississippi. „A spus Pete.

Mana mea transpira pe mâner. Tânjeam să sar din maşină, să traversez strada pentru a merge la stâlpul de telefon, să ating frânghia, să o prind şi s-o scutur. Să deschid uşa cafenelei, să

merg înăuntru şi să urmăresc cinema va observa înăuntru. Să pun o întrebare. Cât este ceasul? Orice, numai să aud o voce şi răspunsul cuiva.

Am luat mana de pe mâner şi mi-am forţat ochii să nu mă mai uit în direcţia cafe-ului alb de la colţ.

„Şi eu am crezut la fel, „am spus eu.

Ce altceva puteam să spun? Că am fost aici într-o noapte în care am zăcut într-un pat de infirmerie, din Texas?

Pete a întors, nerăbdător, volanul înapoi şi a urmat semnul pe o stradă plină de curbe pana la pod. Dar pe harta din poala mea, degetul meu urmarea o linie: Abilene, Texas – peste Arkansas – peste Louisiana… o linie dreaptă din est din Abilene spre Vicksburg, Mississippi. Când am trecut peste o masa mare de apa maronie, o voce a strigat în mine:

„Deci aici a fost! Vicksburg, Mississippi. Aici a fost locul în care m-am oprit din zborul meu fără corp şi fără o destinaţie precisă. Aici am oprit, aici m-am gândit şi m-am întors înapoi…

— 12 – De această dată am rămas numai două săptămâni în Camp Barkeley. Soldaţii cu care am fost la instrucţie, erau bineînţeles plecaţi pe toate fronturile de război, în toate părţile din lume; alte cicluri de recruţi au venit de atunci şi au plecat. Pe baza pregătirii mele scurte în ale medicinii, am fost pus sub

administraţia medicala şi am aşteptat transferarea mea în infirmerie. Între timp, am avut parte de rutina din Camp Barkeley, ca şi toţi ceilalţi: marşuri zece ore pe zi, în praful care îţi împungea ochii şi ţi se lipea de gât.

În prima mea ora libera, am mers cu o maşină pana la infirmerie şi am căutat-o pe locotenent Irvine. „Proasta treaba”, a spus ea, după ce i-am povestit de încadrarea mea jalnica în colegiul de medicina. „Pur şi simplu nu aţi fost în regulă, ştiţi dumneavoastră, atunci când aţi plecat de aici. Veţi reuşi mai bine data viitoare, după război”.

Ea părea atât de plină de încredere în persoana mea, încât nu i-am povestit ce a spus directorul seminarului. Eu îmi doream, să-i fi povestit de drumul meu prin Vicksburg şi cum am văzut acolo café-ul, locul în care am stat, în timp ce corpul meu zăcea în aceasta infirmerie. Dar încercările mele nereuşite de a descrie Margueritei întâmplările mele, m-au învăţat ceva. Povestirea celor întâmplate în acea noapte avea o forţă ciudata – o forţă pe care Dumnezeu o putea folosi. Dar toate trebuie să fie la timpul lor, aşa cum a fost cu mama, în sufrageria noastră, în seara aceea când m-am reîntors în Richmond. Nu era ceva ce eu puteam comanda, vorbind din proprie iniţiativă. Altminteri, aşa cum mi s-a întâmplat cu Marguerite, aş fi stricat totul.

La începutul lui noiembrie am fost trimis la Camp Rucker, Alabama, pentru a fi instruit în profesia de asistent medico-tehnic în lazaretul de intervenţie cu numărul 123. În Europa avea loc o mare bătălie şi unităţi ca 123 au fost aduse laolaltă, pentru a fi trimise pe front, pe cât de repede se puteau strânge recruţii. Eu am primit doar un bilet de concediu pentru un sfârşit de săptămână, cu puţin timp înaintea zilei recunoştinţei, cât să fac în graba o vizita scurta mamei mele şi Margueritei, călătorind de la Alabama la Virginia. Mama încă mai aştepta ca tata să fie acasă de Crăciun şi acum toate speranţele mele se concentrau pe faptul de a-l revedea pe tata, înainte ca eu însumi să merg în Franţa.

Unitatea 123 a urcat în tren la Camp Rucker în ziua de ajun a Crăciunului 1944 cu destinaţia Camp Kilmer, New Jersey, după care avea să urmeze îmbarcarea. În acea noapte, în timpul încercării mele de a dormi în poziţie verticala, gândurile mele se duceau încontinuu înapoi, la ultima seara de Crăciun, când m-am trezit cu dureri la piept şi cu amintirea prezentei celei mai pline de dragoste, pe care am cunoscut-o vreodată.

Unde a fost El în anul care a trecut de atunci, acest Iisus pe care eu l-am întâlnit? El doar nu s-a schimbat şi nici nu s-a dus undeva – aceasta lumina a pătruns mult prea puternic în mine,

ca eu să-mi mai pot imagina că exista vreun timp sau loc, pe care El nu l-ar cuprinde în totalitate cu prezenta sa. Dar aceasta era cunoaşterea simpla a minţii. De ce El nu îmi mai coordona faptele şi acum?... Tu ai aşteptat – aşa îmi spuneam eu mie – asemenea fiecăruia dintre cei care, ca şi tine, au făcut aceasta experienţa, fiecare din cei care au simţit numai puţin din iubirea care se afla în spatele acestui univers, să nu te mai alarmezi din cauza lucrurilor acestea lumeşti care se întâmplă.

Dar eu mă alarmam. Ce groaznic! Pe mine mă supără lăudărosul segent care stătea acum cu trei rânduri în faţa mea şi mirosul pipei lui negre, care umplea vagonul. Mă deranja când bărbaţii din unitatea 123, cei mai mulţi dintre ei din oraşele mari ale statelor din nord, se amuzau de accentul meu sudist şi de felul meu provincial de a gândi. În loc să fiu în stare acum să las deoparte aceste lucruri, am constatat că ele mă deranjau mai mult ca mai înainte.

Către dimineaţa, trenul a stat un timp îndelungat undeva, pe întunecată cale ferată. Lângă ea se afla o stradă; din când în când am văzut lumini de maşini, care treceau peste un pod în faţa noastră. Un întuneric de iarna se lasă peste noi şi în gâtul meu se forma un nod. Ne aflam în gara feroviara din Acea, cu puţin înainte de Richmond, Virginia, mai puţin de o mila

depărtare de casa mea! Acolo era garajul de locomotive ale bătrânelor trenuri marca Fredericksburg şi Potomac, unde tata Dabney m-a adus cu el, pentru a putea privi cu luare aminte la trenuri. Şi podul! Trebuie să fi trecut cu bicicleta peste el de o mie de ori, pe drumul între casa mea părintească şi Moss Side.

Era dimineaţa zilei de Crăciun şi familia mea era la doar o mila depărtare pe cealaltă parte a acestor străzi. Dorul de casă, cu care m-am luptat, m-a cuprins ca un fluviu. Mă întrebam dacă Henry şi Bruce Gordon erau deja treji – ei erau întotdeauna primii în dimineaţa de Crăciun. O fi venit tata acasă ieri? După ce trăiserăm separaţi de mii de mile distanta, eram probabil, în acest moment, la numai o mila depărtare unul de celălalt?

Către ora 7 trenul s-a mişcat puţin din loc, rotile au şuierat şi trenul s-a pus definitiv în mişcare. Când mai repede, când mai încet şi apoi iar o oprire… a durat toată ziua pana am ajuns la Camp Kilmer – cea mai lungă petrecere de Crăciun a vieţii mele.

Dintr-o cabina de telefon de undeva din Camp am vorbit cu familia mea. Tata era acasă; el a ajuns în Richmond în seara de ajun de Crăciun. Bineînţeles că nu-mi era cunoscuta ziua plecării mele, dar în 28 ei dădeau învoiri de vacanta pentru 24 de ore. Timpul nu era suficient pentru a călători până la

Richmond, dar îmi ajungea până la Washington şi înapoi.

De aceea, familia mea s-a urcat într-un tren de la Richmond la Washington şi eu m-am urcat într-unul de la New Jersey pana acolo. I-am observat încă înainte ca trenul să se oprească – aşteptând pe peronul Union Station din Washington – chiar dacă a durat un moment pana când l-am recunoscut pe bărbatul acela cărunt, care stătea lângă mama mea. Parul tatălui meu era încă negru atunci când a plecat în Europa. Parul şi ridurile de pe fata lui mărturiseau despre cele prin care trecuse; el însă vorbea numai despre lucruri îmbucurătoare: cât de bine arata familia lui, cât de mult voi savura peisajul frumos al Franţei… Aveam o oră la dispoziţie, stăteam pe o bancă într-un salon de aşteptare umplut pana la refuz. Apoi s-a anunţat trenul meu pentru călătoria înapoi, iar eu le-am făcut cu mana pe geam, pana ce i-am pierdut în grămadă celorlalţi […].

— 13 – Pe data de 1 ianuarie 1945, SS Brasil a fost încărcată cu intervenţia de infirmerie 123, în timp ce Crucea Roşie a fost repartizata la Pier Doughunts, iar fanfara a cantat „My Mama Done Tol Me”. După trei zile, convoiul a intrat într-o furtuna sălbatică în nordul Atlanticului. 123 a fost repartizata pe cel mai înalt nivel al vaporului, exact sub podul de comando a căpitanului. Deşi noi ne aflam sus, două zile întregi

au tot bătut valurile de pereţi, iar apa s-a scurs printre crăpături. În aceste împrejurări, ouăle fierte păreau a fi singura hrana care putea să fie pregătită la bucătărie, dar majoritatea din noi aveau şi aşa prea mult rău de mare, ca să poată baga ceva în gură.

Nu era numai furtuna, ci păreau să fie şi submarine în acea zona. Am petrecut multe ore încărcate de spaima în camerele noastre care se clătinau de nebune, azvârliţi unii peste alţii şi ascultând cum era aruncat explozibilul de pe nava noastră în adâncuri şi cum exploda undeva în adâncul marii. În timp ce mă uitam în jur la figurile stresate, am descoperit două feluri de sentimente în mine. Având în vedere perspectiva de a fi bombardaţi şi de a trebui să ne suim în barci de salvare pe furtuna aceasta îngheţată, am fost şi eu exact la fel de speriat ca şi camarazii de lângă mine. Procesul morţii, durerea şi panica, erau tot aşa de înspăimântătoare, cum mi-au fost dintotdeauna.

Dar în ce priveşte ceea ce avea de-a face exact cu moartea, am descoperit ca nu îmi mai era frica, căci dacă ea într-adevăr ar fi veni, eu aş fi ajuns la El!… Aş fi fost în afara lumii acesteia groaznice în care oameni traversau un ocean pentru a omora alţi oameni şi în care nu se afla decât foarte puţina dragoste printre cei prezenţi.

În data de 16 ianuarie, la ora 4 dimineaţa, SS Brasil a

ancorat în afara portului francez Hafens Le Havre, într-o ceata deasa. Cu cât se lumina mai tare, noi ne înghesuiam pe pod pentru a arunca o primă privire pe ţărmul european. Ceata s-a ridicat încet; bucăţi de fier presat care au fost vapoare, un zid singuratic, unde s-a aflat mai înainte un rând de blocuri… niciun ziar săptămânal nu mă pregătise pentru aceasta prima privire asupra oraşului mâncat de bombe.

Portul era prea plin de bucăţi de nave scufundate ca vaporul nostru să poată ajunge mai aproape de ţărm, aşa că ne-au dus în barci pana la mal şi am marsluit după aceea, în şir, la un rând de camioane deschise care erau pregătite pentru transportul nostru la Camp Lucky Strike – o bază, care se situa aproximativ la 60 de mile spre interior. În spate, în camion, un strat de zăpadă de aproximativ cinci centimetri se preschimba în gheata sub picioarele noastre încălţate cu bocanci. Majoritatea soldaţilor se aşezau în spatele scândurilor laterale ale camionului, pentru a se putea feri de vântul ascuţit. Dar eu stăteam ca o stana de piatra când […] traversam oraşul şi treceam pe lângă ruine de case în care încă se mişcau în vânt, bucăţi de tapet deschis la culoare. Mă gândeam mereu la tata şi la ridurile sale, la parul lui cărunt şi înţelegeam mai bine ce a fost invazia.

În Camp Lucky Strike ne-am clădit corturile şi ne-am aşezat după acea pe paturile noastre de tabără, încercând să ne încălzim prin frecţie, picioarele îngheţate. În dimineaţa următoare, când ne-am pus la coada pentru mâncare, a trecut în viteza un jeep prin Camp şi şoferul lui a urlat ceva de o catastrofă feroviara. Ne-am înghesuit în toate mijloacele de transport posibile şi pe drum, am auzit detaliile. În tren se aflau trupele americane de pe SS Brasil; se vorbea despre sabotaj.

Se pare ca compania noastră de pe cel mai înalt nivel al navei, a fost prima adusa la mal şi singura care a fost transportata pe străzi, până la Camp Lucky Strike. Tot restul navei, mai multe mii de soldaţi, au fost îmbarcaţi toată ziua pana în noapte, în vagoane franceze care erau astfel construite încât puteau transporta fie 40 de oameni, fie 8 cai. Era miezul nopţii, când au putut începe călătoria cu trenul pe liniile franceze, cam şubrede. Când se apropiau de Valery-en-Caux, trenul a fost, în mod misterios, schimbat de pe linia principala pe una puţin folosita, care se termina într-o staţie de tren. Trenul s-a izbit cu toată puterea de peretele de cărămidă a clădirii.

Nu mai văzusem o scenă de baie de sânge pana atunci. Unii bărbaţi au fost omorâţi pe loc, iar alţii au fost blocaţi în ruinele clădirii şi strigau acum după ajutor. Noi ne-am urcat peste mâini

şi picioare smulse, luptându-ne cu resturile de metal care ne opreau să ajungem la camarazii noştri de pe vapor. Eu am fost pus sub comanda unui locotenent şi am lucrat într-un cort de prim ajutor, improvizat. Însă proviziile noastre medicinale erau încă pe nava şi trebuiau descărcate; multă vreme, eu şi doctorul am avut numai o foarfecă de pansament, un ac cu aţa şi câteva injecţii cu morfina în caz de urgenţă.

Pentru prima oară în viaţă am fost pus, într-o măsură atât de mare, în faţa suferinţei omeneşti. Odată mă gândeam ca voi ajuta oamenii cu dureri. Dar eu mă gândeam la probleme naturale, aşa cum a fost tata Dabney cu artrita lui. Ce ne întâmpină astăzi era suferinţa provocata de o mână de oameni. Dacă ura putea deveni atât de puternica – căci şi noi ne pregăteam să le provocam lor suferinţa – atunci cine mai dorea să trăiască într-o asemenea lume?…

La sfârşitul acelei zile apăsătoare, când ultimul rănit a fost dus cu ambulanta la următorul spital, m-am surprins pe mine însumi gândind la faptul ca altora le-a fost permis să părăsească lumea aceasta, în timp ce eu eram blestemat să rămân. Văzusem camarazi de vârsta mea murind în ziua aceea şi, făcând abstracţie de durerile lor, am simţit puţina gelozie fata de ei. De ce a fost compania noastră singura care nu s-a aflat în tren?

Această întrebare a apărut des în următoarele săptămâni şi încă mă chinuia căci descoperisem ca numai la câteva corturi depărtare, câţiva metri, câţiva paşi depărtare de saltul în prezent, se aflau mereu alte fiinţe cu corp, descrise ca fiind moarte. Brigada 123 a fost mutata de la Camp Lucky Strike la Rethel, Franţa, 350 de mile spre est, unde ne aflam în serviciul zonei de război. Noi am construit oraşul nostru de corturi – infirmeria, locurile de dormit, cantina – pe locul unei ferme părăsite al cărei geam înalt era spart şi întunecat. Pe drumul de intrare creşteau buruieni.

În timp ce ne ocupam de răniţi şi de cei care erau pe moarte, a început să mă chinuie dorinţa de moarte. Priveam supravieţuirea mea ca şi un fel de judecata, o negare a mea venind de la persoana a cărei iubire însemna totul pentru mine.

Într-o după-amiază, stăteam pe o buturuga în spatele fermei şi mă rugam iar şi iar pentru a putea paşi în prezentul lui Iisus, când un sergent a venit fugind spre mine. „În picioare soldat! „a zbierat el. „Un sergent de aviaţie din cortul C a fost foarte aproape să rămână fără un genunchi”.

În cortul C l-am observat imediat: o geaca de aviaţie se afla pe o cutie la capătul patului şi când am văzut-o, tot corpul meu s-a încordat. Trei linii sus, trei linii jos şi un diamant în mijloc:

acest bărbat nu era un simplu sergent, era un sergent principal şi fiecare sergent principal pe care îl cunoşteam ţinea discursuri fără rost, era obtuz şi dădea din gura ca prostul.

— „Buna! Numele meu este Jack Helms. Cum vă numiţi dumneavoastră?”

Cel care mă privea din pat cu ochi sticloşi sub influenta morfinei şi a durerii, era un bărbat tânăr, aproximativ de vârsta mea. Evident că avea dureri mari, dar când i-am spus numele meu, a vrut să ştie mult mai multe despre mine: de unde veneam, ce îmi plăcea să fac, dacă aveam surori sau fraţi. Discuţia îl ajuta să îşi distragă atenţia de la durere, a spus el.

Chiar dacă el mă întreba de obicei, am observat deodată, în timp ce-i schimbam hainele, ca şi eu îi puneam întrebări. El îmi povestea că era din El Dorado, Arkansas, că a lucrat acolo pe post de chelner într-un restaurant. În acea dimineaţă a fost cu jeep-ul pe care el l-a condus şi a trecut peste o mina; din fericire, el a fost singurul vătămat.

Un doctor a apărut pentru a consulta rana şi pentru a-mi da instrucţiuni, cum să o dezinfectez. După ce am făcut tot ce mi-a spus, nu mai era niciun motiv pentru care să mai rămân, dar eu, pur şi simplu, n-am plecat. Era ceva cu acel Jack – nu voia să fie numit sergent – ceva, ce atrăgea oamenii. El îmi amintea de

cineva, însă eu nu puteam să îmi dau seama de cine. Era un băiat înalt şi arătos cu fata bronzata şi ochi căprui; dar zâmbetul sau era de neuitat. […]

Eu mai îngrijisem rani la genunchi şi ştiam ca ele se lăsau cu urmări. Dar Jack nu pomenea nimic de aşa ceva. El părea mult mai interesat de problemele mele decât de ale sale. Când a aflat de eşecul meu la colegiul de medicina, m-a sfătuit din răsputeri să merg înapoi la şcoală, imediat după terminarea războiului, pentru a încerca din nou.

Când i-am povestit de individul care încerca să mă tina departe de şcoală, a zâmbit ca şi cum ar fi răsărit soarele. „Oamenii vorbesc prostii. Dacă este adevărata bănuiala mea, el nu va mai fi la şcoală, când te vei întoarce”.

Ca infirmier, în slujba mea se încadra totul, de la servirea mâncării şi golirea oalelor de noapte pana la injecţii şi mersul la PX-Supermarkt. Ca şi ceilalţi infirmieri, mai stăteam încă destul timp după ce se termina tura. Spre surpriza mea, am constatat că rămâneam acum şi mai mult, făceam, într-adevăr, şi mai multe ore suplimentare. Cine era oare cel de care îmi aducea aminte Jack şi de ce mă simţeam aşa de bine în prezenta lui?

Eram foarte curios, când a doua zi a apărut în infirmerie un colonel de la aviaţie şi a întrebat de sergentul Helms. În sistemul

militar strict, ofiţerii şi soldaţii aveau prea puţine tangente, în afara serviciului. Dar când l-am condus în cortul C, colonelul s-a aşezat la capătul patului şi a vorbit cu Jack o jumătate de oră. Jack mi-a povestit mai târziu ca acesta era colonelul cu care a fost în jeep, când au călcat pe mina şi s-au răsturnat.

„De aceea este normal că se îngrijeşte de mine”.

Eu descoperisem deja ca acel comportament care era pentru Jack „normal>, era, într-un fel, purtarea care făcea abstracţie de la regula normalităţii. Ce m-a impresionat cel mai mult la vizitele următoare ale colonelului, nu a fost felul cum îl saluta Jack, ci faptul că îl saluta ca pe oricare altul care se oprea şi vorbea cu el… persoana mea inclusa. Jack părea că nu face nicio diferenţă între colonel, medicul şef care i-a operat genunchiul sau infirmierii care schimbau cearşafurile.

După o săptămână, Jack şchiopăta cu ghipsul şi acum puteam, de câte ori eram liber, să merg cu el să ne plimbam. Mai întâi am ales un loc chiar lângă ferma şi ne croiam drum printre buruienile care acopereau locul în care înainte se aflase o grădină, iar după aceea, am mers pe strada care ducea spre Rethel. Oficial, susţineam un om al aviaţiei pe drumul sau spre însănătoşire. Dar eu am observat şi am ajuns la concluzia că Jack făcea aceasta mai mult ca să mă vindece el pe mine…

La aceste plimbări vorbeam despre toate… şcoală, adolescenta, cariera şi în mine creştea, tot mai puternic, impresia că l-am cunoscut pe Jack Helms în trecut. Era un adevărat discipol al lui Iisus, am înţeles eu, protestant, deşi familia care îl adoptase era catolică şi îi arătase toată dragostea, iar el mergea la biserica lor. Şi deodată, într-o zi în care nu am mai căutat un subiect anume, exact ca şi atunci, cu mama mea vitrega, m-am surprins povestindu-i despre noaptea când m-am întors din cinematograful infirmeriei şi l-am rugat pe asistentul de serviciu să îmi dea o aspirina. Şi aşa cum se mai întâmplase înainte, cuvintele erau pur şi simplu acolo. I-am povestit totul: mersul cu ambulanta la staţia de Röntgen, trezirea într-o încăpere străină şi mica, găsirea altcuiva în patul meu, mersul meu pe strada în Vicksburg, Mississippi, încercarea de a mă face auzit de un simplu pieton.

Era a doua oară când m-am simţit în stare să povestesc cele întâmplate. Mirarea pe care am văzut-o oglindindu-se pe fata lui Jack îmi spunea că nu a mai auzit niciodată ceva ce putea semăna pe-aproape cu cele relatate de mine. Trăsăturile fetei lui îmi demonstrau şi că el nu avea niciun dubiu fata de autenticitatea celor relatate de mine. Eu i-am descris lumina care a păşit în acel dormitor de dimensiuni mici şi felul în care toată

viaţa mea a apărut brusc şi s-a luminat cu o iubire cum eu niciodată… M-am oprit fără să vreau şi am privit la Jack. Şi iar m-aa cuprins sentimentul ca îl cunoşteam deja, din altă parte. Acel sentiment minunat pe care l-am avut încă din prima zi, că mă aflu în preajma unui prieten cunoscut…

Era Hristos, Cel care a privit la mine tot timpul prin ochii lui Jack Helm…

Acceptarea mea. Grija pentru mine. Bucuria. Bineînţeles, eu am recunoscut toate acestea! Eu le întâlnisem în salonul de spital din Texas şi acum, la 5.000 de mile depărtare, le-am întâlnit din nou, pe un deal din Franţa. De data asta, aceste sentimente au fost numai ca un ecou, nedesăvârşite, redate printr-o fiinţă umană, care putea greşi. Dar, în sfârşit, am ştiut acum de la cine venea mesajul.

Aşa de multe îşi găseau locul dintr-odată, în timp ce noi am făcut calea întoarsă pe strada şi ne-am dus înapoi în Camp… Pentru prima oară, niciunul dintre noi n-a vorbit. Jack nu insista ca eu să povestesc mai departe istorisirea mea întreruptă; în felul lui atent de a fi, el părea ca ştie că eu mă gândeam profund la ceva.

Singurătatea pe care am simţit-o în anul acela, înstrăinarea de lume şi de lucrurile din jurul meu, nu erau oare această

dorinţă de a mă întoarce înapoi la acel moment când am stat în prezenta lui Iisus? Dar poţi să-l găseşti vreodată, aşa m-am întrebat pe mine însumi, în timp ce urcam pe deal, poţi să-L găseşti mergând înapoi? Fiinţa persoanei, pe care am întâlnit-o acum, era „prezenta Lui de acum”. El era copleşitor şi peste tot prezent, aşa ca, de fapt, nu putea exista o alta dimensiune a timpului în afară de El. Nu era bine, aşa am recunoscut eu dintr-odată, să caut după El în trecut, chiar dacă trecutul era la doar 15 luni distanta. În acea după-amiază pe strada din Rethel am ştiut că dacă doream să mă simt în apropierea lui Iisus – şi îmi doream asta mai mult ca orice – atunci trebuia să găsesc această apropiere în oamenii pe care El mi-i pune în faţa, în fiecare zi.

Ajunsesem la gospodărie, în vreme ce aceste gânduri se învârteau în capul meu. Am intrat prin spate; acolo era buturuga, pe care stătusem cu doar ceva mai mult de două săptămâni înainte şi unde mă rugasem să-mi fie îngăduit să mor. Şi deodată, am ştiut altceva, în aceasta zi a noilor recunoaşteri.

La rugăciune s-a dat un răspuns.

Într-o formă la care eu niciodată nu m-am gândit, chiar am murit. Pentru prima oară după multe luni de zile, am pus de-o parte mila de sine, acuzarea de sine – toate gândurile care se

învârteau într-o formă sau alta în jurul meu – pentru a mă pune în slujba altuia. Rana lui Jack şi însănătoşirea lui au fost singurele lucruri care au fost în mintea mea în decursul ultimelor două săptămâni; de atâta grijă pentru el, m-am pierdut din vedere pe mine însumi.

Şi prin aceasta pierdere de mine însumi, eu l-am descoperit pe Hristos.

Era curios, m-am gândit eu, a trebuit să mor şi în Texas pentru a-l vedea. M-am întrebat pe mine dacă trebuie întotdeauna să murim, sau cel puţin o oarecare parte rebela din noi, înainte ca noi să putem recunoaşte mai mult din El…

Jack a rămas numai o săptămână în lazaret, înainte să se întoarcă la baza aeriana, dar în acea săptămână am strâns o prietenie care a durat 30 de ani. Fiindcă el trăieşte acum în Malibu Beach, California şi eu în Charlottesville, Virginia, nu ne vedem prea des, dar fiecare întâlnire împrospătează relaţia noastră aşa de tare, de parca de-abia am fi mers împreună pe o stradă de tara din Franţa.

Acela a fost pentru mine începutul, acea plimbare la tara – momentul în care eu am început să integrez întâmplarea din preajma morţii din Barkely, Texas, în toată viaţa mea de după aceea. Primul pas – aşa am recunoscut eu – însemna sa încetez

cu încercarea de a cuprinde mereu acea viziune din afara lumii a lui Iisus şi, în loc de aceasta, să-l caut în chipurile celor ce stau la masa cu mine.

Acest lucru nu era ceva uşor pentru un soldat tânăr, care şi-a petrecut toată viaţa într-un oraş mic din sud. Romano-catolici, evrei, negrii – cufusesem crescut cu judecata ca aceşti oameni nu erau doar altfel decât mine, ci şi mai puţin buni ca mine. Şi de aceea m-a trimis Iisus, în milostivirea Lui, în unitatea 123. El m-a lăsat să încep cu Jack, fiindcă Jack era uşor de înţeles; în Jack se putea recunoaşte Hristos. Dar aceasta a fost cu mult înainte să-l recunosc pe Iisus în evreul din New York, în italianul din Chicago, în negrul din Trenton.

Am descoperit şi altceva, un lucru care mai întâi m-a tulburat. Cu cât învăţăm mai mult să-l văd pe Hristos în ceilalţi oameni, cu atât mai puţin eram atins de moartea şi suferinţa cu care avea de-a face în unitatea noastră. Normal ar fi fost să fie exact invers, cu cât aveam mai multă dragoste pentru oameni, cu atât mai greu să-mi fie să-i văd suferind. Bineînţeles că nu mi-a fost niciodată uşor, dar lucrurile au devenit cumva… mai uşor de suportat şi, încă o dată, gândirea mea a fost condusa înapoi la întâmplarea din Texas.

Am recunoscut ca amintirea devenea mai frumoasa dacă

rămâneam numai la bucuria prezentei Lui. Dar dacă îmi aminteam cu adevărat ceea ce s-a întâmplat, atunci vedeam că au fost în „cealaltă împărăţie> multe lucruri diferite, adică, vorbind deschis, a fost urat, cu scene de moarte, de lupta, care erau chiar mai rele decât dărâmăturile din St.

— Valery. Eu mi-am pus în gând, să părăsesc acest pământ, pentru că am descoperit un loc mai bun. Dar am început să constat ca acest lucru nu era adevărat: lumea viitoare, pe care am văzut-o puţin, era mai mult, în ambele sensuri! Nemărginit mai luminoasa decât aceasta şi nemărginit mai sălbatică şi groaznica. De ce n-a fost împresurat spiritul meu de părţile rele ale acelei lumi – cum au făcut părţile negative ale acestei lumi?

Am început să citesc Biblia, în spate în cortul meu, şi într-o zi am ajuns la un psalm, care părea că mă poate ajuta. „Dacă mă urc la ceruri”, citeam în psalmul 139, „Tu acolo eşti. Dacă mă cobor pana în iad, Tu eşti de fata”. Bineînţeles, acesta era răspunsul: Iisus a fost acolo, în acele scene din iad. Era lumina Lui, milostivirea Lui, cea în care am văzut lucrurile acelea groaznice şi era un sâmbure de speranţă chiar şi în iad.

Atunci când în mai 1945 s-a sfârşi războiul în Europa, unitatea 123 a venit cu trupele de ocupaţie şi în Germania. Eu am aparţinut de un grup care a fost rânduit în apropiere de

Wuppertal şi avea ordinul de a da ajutor medical deţinuţilor de-abia eliberaţi dintr-un lagăr de concentrare, printre care mulţi erau evrei din Olanda, Franţa şi Europa de est. Aceasta a fost cea mai zguduitoare experienţa pe care am făcut-o vreodată; pana atunci am fost expus de multe ori la moartea şi rănirea care interveneau dintr-odată, dar a vedea efectele unei morţi prin înfometare, care intervine încet, a merge prin acele baraci în care mii de oameni au murit, încetul cu încetul, timp de mai mulţi ani, toate acestea erau o forma noua de oroare. Pentru mulţi acesta era o evoluţie ireversibila. Pierdeam zeci de oameni în fiecare zi, în ciuda faptului că le dădeam imediat medicamente şi hrana.

Acum aveam, într-adevăr, nevoie de noua mea intuiţie. Dacă totul devenea atât de rău, încât să nu mai pot face fata, făceam ceea ce mă învăţasem să fac. Mă duceam de la un capăt la altul prin împrejmuirea cu sarma gimpata şi mă uitam la chipurile oamenilor, pana ce constatam ca priveşte la mine chipul lui Hristos.

Şi aşa l-am cunoscut pe Wild Bill Cody. Acesta nu era numele lui adevărat. Numele lui adevărat avea şapte litere poloneze nepronuntabile, dar el avea una din bărbile acelea lungi care se puteau vedea în fotografiile bătrânilor eroi din

vestul sălbatic, aşa ca soldaţii americani îl numeau Wild Bill. El era unul din cei încarceraţi în lagărul de concentrare, dar era evident ca nu putea să fie de multă vreme acolo: înfăţişarea lui era dreapta, ochii luminoşi, energia sa de nesecat. Pentru că vorbea engleza, franceza, germana şi rusa, bineînţeles şi poloneza cursiv, a devenit un fel de translator neoficial al lagărului.

Noi mergeam la el cu tot felul de probleme; desigur, problema actelor ne bloca în încercarea noastră de a găsi oameni ale căror familii şi poate chiar localităţi, dispăruseră. Dar Wild Bill, şi dacă lucra 15 sau 16 ore pe zi, nu arata niciun semn de oboseală. În timp ce noi pierdeam din putere, el părea să câştige. „Noi trebuie să avem timp pentru acest camarad bătrân”, spunea el. „El ne-a aşteptat toată ziua. „Mila lui pentru camarazii prinzonieri îi strălucea pe fata şi la acea strălucire veneam eu, când mă părăsea curajul.

De aceea am fost foarte mirat, când într-o zi am avut actele lui Wild Bill în faţa mea şi am aflat astfel că se afla în KZ din 1939! Şase ani trăise, ca şi ceilalţi, din dieta de moarte şi, ca şi ceilalţi, dormise în barăcile prost aerisite şi pline de bacterii, fără însă nici cea mai mică afectare a corpului sau psihicului său. Poate şi mai mare era uimirea ca oricine, în lagăr, îl

considera ca prieten. El era acela căruia i se puneau în faţa conflictele din interior, pentru decizia finala. Doar după ce am stat acolo săptămâni în şir am observat ce raritate era un asemenea fapt într-un loc în care naţionalităţile diferite de prinzonieri se urau reciproc aproape tot aşa de tare, cum îi urau pe nemţi.

În ce priveşte pe nemţi, în câteva lagăre s-au aprins resentimentele din partea celor care au fost eliberaţi mai repede, astfel ca foşti prinzonieri au făcut rost de arme şi au fugit în cea mai apropiată localitate şi au împuşcat pe primul neamţ pe care l-au văzut. O parte din instructajul nostru viza ameliorarea unor asemenea situaţii şi aici Wild Bill avea, de asemenea, rolul cel mai activ, căci el vorbea serios cu diferitele grupuri şi le sfătuia sa se antreneze în iertare.

„Nu este uşor pentru ei să ierte”, ne-a explicat el într-o zi, când am stat împreună, în centru, la un ceai. „Mulţi dintre ei şi-au pierdut familiile”.

Bill s-a proptit de scaunul cu spătar drept şi şi-a sorbit ceaiul.

„Noi trăiam în sectorul evreu din Warsovia, „a început el încet. Erau primele cuvinte pe care le spunea despre el însuşi, în faţa mea. „Nevasta mea, fiicele noastre şi cei trei fii micuţi ai

noştri. Când nemţii au ajuns la strada noastră, au pus fiecare om la perete şi au deschis focul cu mitralierele. Eu am cerşit să-mi dea voie să mor cu familia mea, dar cum vorbeam germana, m-au băgat într-o grupa de muncitori".

El a întrerupt discuţia… probabil îi vedea pe sotia şi pe cei cinci copii ai săi. „A trebuit să mă decid atunci, „a continuat el, „dacă să mă predau soldaţilor cu ură faţă de cei ce au făcut aceste lucruri. A fost într-adevăr o alegere uşoară. Eu eram avocat. În cabinetul meu văzusem adesea, ce poate face ura corpului omenesc. Ura omorâse mai înainte şase persoane, care însemnau totul pentru mine pe lumea asta. M-am decis atunci ca pe tot parcursul vieţii mele – fie ea doar de câteva zile sau de mulţi ani – să mă îngrijesc să întâmpin cu dragoste, fiecare persoana care o s-o întâlnesc".

Să iubeşti fiecare persoana… aceasta era puterea care l-a ţinut aşa de bine pe acest bărbat în aceasta teroare. Era puterea pe care am întâlnit-o mai întâi în camera din Texas şi, învăţăm pas cu pas, în care voia Iisus Hristos să lumineze – chiar dacă eram sau nu conştient de aceasta.

În primăvara 1946 am părăsit ocupaţiile mele din Germania şi m-am întors în State. Marguerite şi eu, ne-am căsătorit în anul următor. Când a venit vremea şi i-am povestit de întâmplarea

mea din Texas; s-a întâmplat ca şi în celelalte două rânduri, într-un mod foarte natural şi aproape fără introducere din partea mea, ceea ce a ajutat dragostea noastră să crească.

Între timp bănuiala lui Jack Helms s-a dovedit adevărată: directorul care a jurat că nu mă va mai primi, nu mai era în colegiul medical din Virginia. Bărbatul care mi-a venit în ajutor pentru a fi acceptat a fost doctorul Sindey Negus, acel profesor care mi-a dat un cinci în biochimie. De data aceasta eram hotărât să nu mai repet greşeală pe care o făcusem atunci. Am început să observ ca greutăţile mele începeau dacă îmi întorceam privirea de la Iisus şi mă vedeam doar pe mine. De data asta nu m-am mai sinchisit de prostia mea sau de carnetul de note şi am trecut fără probleme prin şcoală.

De la începutul carierei mele am descoperit ceea ce toţi doctorii ştiu: medicina nu are toate răspunsurile. Când nu puteam răspunde la o întrebare, ceea ce se întâmpla adesea, mă rugam, în sinea mea, pentru acel pacient şi pentru ajutorul lui Iisus, ca să pot pune diagnosticul corect şi să dau tratamentul cuvenit. În continuare, a devenit un lucru obişnuit ca Marguerite şi eu să ne rugăm în fiecare seară pentru pacienţii noştri.

Eu am continuat să citesc Biblia. Era puţin comic… înainte Biblia mi se părea plictisitoare şi grea. După Texas, ea a

devenit, pur şi simplu, adevărata mea viziune asupra vieţii. Când a spus Iisus unor pescari la mal „Urmaţi-mă”, ei au abandonat tot şi l-au urmat… cine i-ar fi putut rezista? Când a spus El „Eu sunt lumina lumii”, acesta a fost un fapt evident.

Iar dacă întâmplarea mea m-a făcut să înţeleg Biblia, Biblia a fost, în schimb, cea care m-a ajutat să înţeleg cele trăite de mine, după război când am început să o citesc sistematic. În repetată citire a scenei răstignirii am înţeles, în sfârşit, de unde venea siguranţa mea în prezenta lui Iisus şi de ce nu am fost condamnat din cauza lucrurilor urate pe care le-am făcut – cu toate că acestea s-au derulat vizibil, ca un film, pe peretele încăperii aceleia. A fost moartea Lui – aşa am învăţat eu – cea care a plătit preţul pentru toate aceste lucruri, a fost lumina învierii Lui, în care noi ne aflam.

Oare atunci când am avut 11 ani, la acea slujba în biserică, am fost ales pentru acea întâmplare? Nu ştiam. Dar în timp ce citeam Biblia, am început să înţeleg cât de mare e importanta vieţii noastre, aici, pe pământ, dacă se desfăşoară după planul Său. Cât de mult am greşit eu pe SS Brasil şi în St-Valery în Rethel, când mi-am urat viaţă şi l-am rugat pe Iisus să mă ia din aceasta lume înainte de terminarea lucrării pe care o avea El de gând cu mine!

Eu mă gândeam la bietele suflete pe care le-am văzut în prima împărăţie de pe pământ, cuprinse de ura şi patima, fixate pe lucruri materiale care rămân pentru totdeauna în afara atingerii lor… Într-un fel sau altul, niciunul din ei nu a terminat procesul vieţii pe pământ, indiferent ca viaţa lor a fost scurta sau lungă. Nu am avut probleme să cred că unii adolescenţi pe care i-am omorât în Europa au ajuns deja la capăt, la capătul care Dumnezeu l-a pus, ca ei au fost foarte bine pregătiţi pentru a putea intra în cealaltă lume. Eu, cu siguranţă, nu am fost încă gata. Cu egoismul meu, cu principiile mele prosteşti, cu dreptatea mea – cum puteam să îndrăznesc să mă rog pentru moartea mea! Am uitat eu oare, în chemarea mea fierbinte după Iisus, ce mi-a arătat El? Să vegetez cu acele fiinţe nenorocite, pe care le-am văzut… acolo unde fiecare încerca să distrugă pe celalalalt… mi-am dorit eu într-adevăr o asemenea existenta? Voi ajunge vreodată în punctul în care să pot spune despre mine însumi, că am făcut ce trebuia să fac pe pământ?

— 14 – Era într-o seară de iarnă în 1952 – trebuie să fi fost mijlocul lui decembrie, căci am avut festivitatea anuala de Crăciun la Academia de Medicina, din care făceam şi eu parte de ceva vreme – când am stat în sufragerie şi am citit ziarul „Life”. Ziarul era plin de reclame cu rate şi şuncă, cu figuri

fericite de Moş Nicolae pe fiecare a doua pagina, iar eu îl răsfoiam fără prea mare interes când, deodată, degetele mi s-au oprit ca şi paralizate.

Pe pagina din fata mea am văzut desenul unei imense construcţii în forma sferica, tăiată în jumătate, în care se adăposteau oameni şi o grămadă de maşinării. Un fel de schelet cu un bazin, cu trepte cu „pasaje de pisica" şi, în colţ, o cameră de control.

Certitudinea că am mai văzut acestea înainte făcea să-mi bată inima pana în gât [...] Cu ani înainte, eu am stat înaintea unei asemenea chestii. Nu doar ca priveam acum la desenul care copia acea clădire extraordinara, eu o văzusem cu ochii mei! Mă plimbasem prin aceasta bila ciudata; văzusem acele trepte şi bazinul enorm...

Dar... aceasta era imposibil! Când am citit textul am recunoscut ca memoria trebuie să-mi joace feste.

„În ultima săptămână, comisia pentru energie atomică a dezvăluit parţial un secret şi a permis pictorilor de la „Life" sa deseneze o schiţă din prototipul submarinului USA care se pune în mişcare cu energie atomică, împreună cu clădirea ciudata, în care acesta se afla. Clădirea, care se construieşte în apropierea Schnectady N.Y., va fi a doua clădire, ca mărime, construită de

mana omeneasca şi va avea forma sferica, cu un diametru de 70 de metri – un proiect de două milioane de dolari”.

În articol mai scria ca oamenii de ştiinţă vor construi motorul submarinului în interiorul sferei, pentru a preveni contaminarea radioactiva şi ca îl vor testa ulterior într-un bazin mare. Şocat, am pus ziarul în poala. Am fost atât de sigur că am văzut tot acest proiect şi, cu toate acestea, nu am fost niciodată în Schenectady. Ceea ce îmi aminteam eu, era gata deja de mai multă vreme, în schimb acesta se construia chiar acum. Cel pe care l-am văzut-o eu era gata, funcţional, cu toate că eu nu i-am găsit nicio explicaţie.

Deodată, mi-am amintit. Era în acea împărăţie liniştită care semăna cu un campus şi care era locuita de fiinţe înfăşurate în gânduri, ca şi călugării în robele lor; acolo unde am fost în 1943 după calcule pământeşti, acolo unde m-am uitat la acel rotund şi unde m-am plimbat apoi prin holurile încurcate…

Ce împărăţie era aceea? În ce mod misterios se schimba viaţa şi gândirea omenirii în timp ce eu mă aflam în anul 1952, vorbeam cu Marguerite la telefonul din hol, iar cărţile poştale stăteau pe şemineu? Nu m-am gândit mult la acestea; poate filosofii au dreptate când susţin ca unele idei fenomenale apar de „undeva”, concomitent. Eu am devenit mai atent, când am

descoperit propriile mele experienţe nepământeşti. Atât timp cât Hristos a fost ghidul meu, nu a fost nimic de temut. Dar de când am început să am experienţe în afara corpului – de 9 ani încoace – am întâlnit individualişti atât de fascinaţi de „lumea spiritelor”, de parcă ar fi pierdut propriul lor spirit.

Singurul lucru care mi s-a clarificat în acea seară, în sufragerie, a fost că a venit vremea sa povestesc mult mai multor oameni, ca până atunci, despre întâlnirea mea cu Hristos. Dacă vom intra într-adevăr în epoca atomică fără să ştim ce putere a construit totul, atunci nu e decât o chestiune de decenii pana când vom ajunge să ne distrugem pe noi înşuşi şi pe pământul nostru. Eu nu m-am simţit, în angajamentul meu, ca un spirit mesager; mi s-a părut ca fiecare om care a avut o experienţă cu Dumnezeu are şi o răspundere. Şi acum trebuia să fie timpul: Eu, care niciodată nu am putut lega două cuvinte laolaltă, mă aflam în faţa unor grupuri de tineri, în cluburi, în biserici, în faţa tuturor celor care doreau să asculte mesajul ca Dumnezeu este iubirea, iar restul este iadul.

Îmi era limpede ca aceasta însemna ceva distructiv pe partea profesionala şi fără nicio îndoială că am pierdut câţiva pacienţi care nu au fost de acord să se lase pe mâna unui „fanatic religios”. Dar era ciudat ca oamenii de batjocura cărora

mă temeam cel mai tare, au fost, în general, cei care m-au acceptat cel mai repede. Când am concurat pentru un post de psihiatrie la spitalul universitar din Virginia, un prieten m-a sfătuit să nu le povestesc colegilor întâmplare mea, căci nu se ştia cum vor reacţiona aceştia. Prima persoana cu care am avut o discuţie a fost doctorul Wilfred Abse, profesor în psihoanaliza şi în analiza psihoterapiei în ramura de psihiatrie, un geniu în rândul psihanaliştilor din Virginia.

Eu nu mai fusesem în acel birou, înainte de a mă confrunta cu Dr. Abse: „Deci, domnule dr. Ritchie, dacă înţeleg eu bine, dumneavoastră aveţi impresia ca v-aţi întâlnit cu Hristos. „Am contemplat cum şansele mele la universitatea din Virginia se risipeau ca nisipul. Dr. Abse era evreu, analist al şcolii lui Freud şi îmi pusese o întrebare directa, care necesita un răspuns. Intre două trageri de aer în piept m-am îndreptat către Iisus, aşa cum am făcut adesea: „Doamne, ce să spun acum?”

Dacă cineva se va ruşina de numele Meu în faţa oamenilor… aceste cuvinte aproape că se puteau auzi cu urechea… **şi eu mă voi ruşina de el în faţa Tatălui Ceresc**.

Doctorului Abse i-am spus: „Eu pot să neg realitatea pe care am întâlnit-o în Barkely, Texas, tot atât de puţin cum Saul din Tars ar putea nega ceea ce l-a întâmpinat pe drumul spre

Damasc. „Iar aceasta a fost, aşa mă gândeam eu, mărturia împotriva propriilor mele şanse de a deveni psihiatru. Se poate închipui surprinderea mea, atunci când am primit o scrisoare, câteva săptămâni mai târziu, în care mi se transmitea că am fost acceptat de colegiul de examinare, cu unanimitate de voturi. Ani mai târziu, după ce am devenit bun prieten cu doctorul Abse, el mi-a povestit ca acea convorbire a fost, într-adevăr, foarte critica. „Fiecare dintre noi, cei de aici, de sus, ştiam ca tu susţineai că ai trăit personal un eveniment în afara trupului. Dacă tu ai fi pretins doar pentru o clipă ca acesta nu s-a întâmplat, te-aş fi respins ca fiind o persoană total lipsită de seriozitate şi probabil te-aş fi judecat ca fiind o personalitate tulburata de propriile sentimentele, incapabila sa distingă între realitate şi închipuire".

Fireşte, când eu practicam meseria de psihiatru, în sala de consultaţie, menţionăm numai foarte rar părerea mea personala despre Dumnezeu. Numai într-un caz de urgenta extrema, aşa cum era cazul lui Fred Owen, încălcăm aceasta abţinere profesionala.

— „Ştiţi dumneavoastră de ce vin eu, de fapt, în fiecare dimineaţă devreme în cabinet? „l-am întrebat eu în ziua în care am vorbit despre efectul întâmplării texane asupra vieţii mele.

„Înainte ca ceilalţi doctori şi colaboratori să vină?… Aceasta se întâmplă pentru ca eu folosesc acest timp pentru a mă ruga pentru fiecare pacient pe care îl voi vedea în acea zi. Eu cred că Iisus are o ordine a zilei şi un plan de lucru pentru fiecare dintre noi şi eu mă rog ca, prin ajutorul Lui, eu şi pacientul să le găsim pe acestea împreună”.

Dacă Iisus i-a dat lui Fred Owen numai câteva săptămâni pe acest pământ, în loc de decenii, „atunci aceasta este pentru ca El ştie că puteţi să sfârşiţi lucrul dumneavoastră de aici în săptămâni. Dumneavoastră puteţi să iertaţi şi să primiţi iertare. Vă puteţi elibera de orice patima şi de orice manie – de orice bagaj, pe care nu vreţi să-l luaţi cu dumneavoastră în împărăţia în care totul este lumina”.

Bineînţeles că nu ştiu ce s-a întâmpla în ungherul cel mai ascuns al inimii lui Fred; psihiatria este, în cel mai bun caz, limitata la ceea ce pacientul ne transmite. Ştiu însă ca bărbatul care a venit pe 9 mai 1977 în biroul meu, data la care trebuia să aibă loc ultima noastră convorbire, era o cu totul alta persoana, decât bărbatul pe care l-am văzut pentru prima oară în decembrie. Bineînţeles că el era mai slăbit din punct de vedere corporal. Un vecin a trebuit să-l aducă cu maşina pana aici, iar el a stat întins pe canapeaua galbena în timpul discuţiei. Dar

lucrurile, pe care el, respirând cu greu, mi le-a spus şi pacea – chiar şi umorul – din ochii lui, m-au umplut de bucurie. El s-a zbătut cu responsabilii de la locul lui de munca anterior pentru a include costurile sale de spitalizare în asigurarea socială a întreprinderii; eu însumi am avut de completat un rând de foi cu formulare. În acea săptămână când a avut loc ultima noastră discuţie, el a primit înştiinţarea finala ca cererea lui a fost respinsa, cu motivarea ca şi-a dat demisia fără a ţine cont de termenul necesar.

— „Ştiţi ceva? „mi-a povestit el. „Aveţi dreptate. Am demisionat, fiindcă eram supărat şi am vrut să le fac probleme. Numai ca acum eu sunt acela, care are probleme”.

El rase, un ras care a fost întrerupt de o tuse, dar sunetul sau a fost frumos pentru mine, pentru că a fost un ras adevărat, un ras inimos, fără urma de amărăciune. „Este precum am citit noi, aşa-i doctore? „Ceea ce semeni, o să culegi”. Dacă eu am învăţat asta încă la timp, atunci pierderea asigurării este destul de profitabila”.

— „Ştiţi ce fac acum, după ce noaptea nu mai pot dormi aşa de bine? „continua el. „Eu mă rog pentru acei colegi de la lucru, mă rog ca fabrica să aibă un an într-adevăr bun şi atâtea afaceri şi câştiguri încât ei să nu ştie ce să mai facă cu ele”.

Bineînţeles că nimeni nu poate specula în legătură cu experienţa altuia de dincolo de mormânt, dar atunci când m-a sunat acelaşi vecin pentru a-mi spune ca Fred Owen a murit în data de 24 mai, eu, cel puţin, nu am avut dificultăţi pentru a-mi închipui momentul trecerii sale, în chip miraculos, dincolo. Lumina tot mai puternică. Bucuria din inima unui bărbat, care şi-a făcut bine tema pentru acasă…

Dumnezeu se ocupa foarte mult de educarea oamenilor, care ştiu cum trebuie să trăiască. Eu cred că destinul pământului depinde de progresul pe care noi îl facem – şi ca noi avem puţin timp la dispoziţie. Iar în ce priveşte ceea ce vom găsi pe lumea cealaltă, eu cred că ceea ce vom descoperi acolo depinde de cât de bine progresam noi în urmarea şi în slujba iubirii lui Iisus, aici şi acum.